

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/10 • 05 Mart 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

TEKEL direnişinin sönmemeyen ateşini harlayalım...

Genel grev genel direniş yolunda ilerleyelim!

İÇİNDEKİLER

Genel grev-genel direniş yolunda ilerlemeliyiz!.....	3-4
Dinci gericiilik demokratikleşmenin önündeki engeldir!	5
İsrail Heron'ların 6'sını Ankara'ya teslim etti	6
Asıl “balyoz” işçi ve emekçileridir! ...	7
8 Mart'ın tanıklık ettiği ayrışmanın ilkesel anlamı ve politik önemi - H. Fırat.	8
Sosyalizm ve kadın sorun - Nilgün Eren	9
İstanbul ve İzmir'de 8 Mart'ın 100. yılında emekçi kadınlar buluştu.	10
8 Mart çalışmalarından.	11
TEKEL işçileriyle dayanışma faaliyetleri.....	12
Sendika ağaları çadırları kaldırdı!.. ...	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
TKİP III. Kongresi	
Kapanış Konuşması...	16-19
TEKEL Direnişi gösterdi ve öğretti - Vokan Yaraşır.....	20
TEKEL direnişi ve sendikalar... ..	21-22
Karadağ cinayetinin iddianamesi hazırlandı	23
İmzalar baskı ve terör rejimine karşı.....	24-25
Gençlik özgür üniversite düşmanı Doğramacı'yı unutmayacak!.....	26
Üniversitelerde soruşturma terörü.....	27
Sömürgeci politikalar İngiltere-Arjantin ilişkilerini geriyor..	28
Türkiye'de demokratikleşme sorunu hakkında kısa notlar/3-M. Can Yüce ..	29
Evrin Erdoğan'ya özgürlük!	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/10 * 05 Mart 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52e-mail: info@kizilbayrak.netWeb: <http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sermayenin başkentinde 78 gün süren TEKEL direnişi sermaye ve sendika bürokratlarının hamleleri sonucu sona erdi. TEKEL direnişi adım adım böyle bir sona doğru hazırlandı. Sendika bürokratları en son aşamada tüm umutlarını Danıştay'ın vereceği yürütmeyi durdurma kararına bağladılar. Nitekim yanılmadılar. Danıştay 2 Mart günü yürütmeyi durdurma kararı vererek direnişin bitirilmesinin önünü açtı. Bu kararın günler öncesinden belli olduğu sonraki gelişmelerle doğrulandı. Ankara Valisi'nin günler öncesi “iyi şeyler olacak” açıklaması bunu göstermektedir. Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türköl'in Danıştay yürütmeyi durdurursa “çadırları kaldırırız” açıklaması da buna işaret etmektedir. Nitekim karar açıklanır açıklanmaz Tek Gıda-İş hızla çadırları kaldırarak direniş mevsisini boşa çıkardı. Böylece hem sendika bürokratlarını hem de sermaye ve hükümetini büyük bir ağırlıktan kurtardı. Üstelik bu kararı büyük bir “zafer” havasında kutlayarak hain rollerini gizlediler. Tüm reformist sol güçlerle başka bazı sol gruplar da bu zafer havasına ortak oldular. Böylece sendika bürokratlarının yarattığı zafer şarhoşluğunun bir parçası haline geldiler. Burada altı bir kez daha çizilmelidir ki reformist sol güçler izledikleri politika ve taktiklerle TEKEL direnişinin böyle bir akıbetle sonuçlanmasının sorumluluğunu üzerlerinde taşıyorlar.

78 günlük TEKEL direnişi işçi ve emekçilere çok şey öğretti. Bu direniş kendi sınırlarını aşarak tüm emekçilere maloldu. Direniş sadece TEKEL işçisinin özlük haklarının savunulmasının değil işçi sınıfının bu bölüğü şahsında sermayeye karşı hak alma mücadelesinin merkezi oldu. Direniş sınıfın diğer bölüklerinin nasıl bir yol izlemeleri gerektiğinin somut örneğini gösterdi. Artık işçi sınıfının farklı bölükleri TEKEL işçilerinin açtığı yolda ilerleyecek. İşten atılma saldırısına karşı mücadele bayrağını yükselten TARİŞ işçileri bu yolda ilerlemeye başladılar. Aylardır mahkemelerde süründürülen Sinter işçileri yeniden seslerini yükseltmeye başladılar. Yeni saldırıların hedefi olan şeker, enerji ve maden işçileri de TEKEL direnişinin açtığı mücadele yolundan ilerleyerek sermayenin saldırılarına karşı barikat olacaklardır.

* * *

Bu Pazar (7 Mart) günü ülkenin dört bir yanında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamaları yapılacak. Devrimci güçlerin oluşturduğu Devrimci 8 Mart Platformları 7 Mart günü alanlara çıkarak kadın-erkek kolkola ulusal, cinsel, sınıfsal baskıya karşı mücadele taleplerini haykıracaklar.

Sınıf devrimcileri 8 Mart miting ve eylemlerine en etkin ve kitlesel bir katılım sağlamak için seferber olmalıdırlar.

Buradan tüm okurlarımızın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutluyoruz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Sermaye ve sendika bürokratları işbirliğiyle TEKEl direniş mevzisi düşürüldü...

Genel grev-genel direniş yolunda ilerlemeliyiz!

TEKEl direniş, sermaye iktidarı ve sendika bürokratlarının elbirliğiyle bitirildi. 78 gün boyunca devletin baskı ve terörü yanında soğuşa ve nice zorluğa direnen TEKEl işçileri, direniş alanındaki çadırların sökülmesiyle evlerinin yolunu tuttular.

Bu sonuç sürpriz olmadı. Direniş bitirmek üzere hazırlanan planlardan biri böylelikle hayata geçirilmiş oldu.

Bilindiği üzere, direniş üzerinde Şubat ayı başından itibaren abluka kurulmuş, TEKEl işçileri işsizlik sopası ve polis copu tehdidi ile baskı altına alınmıştı. Sendika bürokratları da genel grev-genel direniş yönünde önlerine konulan görevi yapmak yerine inisiyatifin sermaye iktidarının eline geçmesine hizmet ettiler. Sermaye iktidarını dize getirecek daha ileri eylem beklentilerini karşılamayarak TEKEl işçilerinin dikkatlerini hükümete ve mahkeme kapılarına çekebildiler. Sendika bürokratları tarafından tüm hesaplar Danıştay’dan çıkacak karara göre yapıldı. Direnişin kaderi, sermaye iktidarının direniş abluka altına almak için kullandığı bir silahın geri çekilmesine bağlandı.

Tüm bu süreç boyunca TEKEl işçisinin bağımsız hareket etme eğilim ve girişimlerine sistematik biçimde engel oldular. Yanısıra ileri eylem beklentilerini de ortadan kaldırdılar. 20 Şubat eyleminden sonra, üst kademe sendika yönetimlerinin toplantısından ortaya çıkan sonuç bunu tescilledi. Üst kademe bürokratlar aldıkları kararlarla TEKEl işçilerinin genel grev-genel direniş yönündeki umutlarını tümüyle kırdılar. Bu süreçte işçiler sermayenin süre ve polis baskısını daha da ağır biçimde hissettiler. İşte bu koşullarda Danıştay’ın süre baskısını kaldıracak olan kararı her şeyin önüne geçti ve açıklandığında bir “zafer” havasıyla karşılanabildi.

Danıştay kararı hükümet için en olanaklı çözüm durumundaydı. Zira işçilerin bir bütün olarak 4/C’ye geçmeleri pek olası görünmüyordu. Hamdullah Uysal’ın ölümü gibi olaylar ise TEKEl işçilerinin öfkesini bileyip, direniş bir onur sorunu haline getirebiliyordu. Bunlar, direnişçi sayısının azalmasına karşı direnişin devam edebileceği ihtimalinin güçlü olduğunu gösteriyordu. Devlet açısından bu durumda diğer seçenek polis zoruydu. Ancak bunun Abdi İpekçi’de olduğu gibi ters tepmesi muhtemeldi. Abdi İpekçi’de terör estirildiğinde TEKEl işçileri henüz toplumsal sahiplenme ve ilgi odağı değildi, saldırı daha güçlü bir dayanışmaya yolaçabilirdi. Dolayısıyla polis saldırısı bir çıkış yolu olamazdı. Bu nedenle Danıştay kararı hükümet için direniş bitirme yolunda tek gerçekçi seçenek olarak duruyordu. Öyle ki, daha birkaç gün öncesinden Ankara Valisi “direnişle ilgili iyi şeyler olacak” diyerek Danıştay kararının haberini vermekteydi. Hükümet cephesinden de benzer açıklamalar yapıldı.

Belirtmek gerekir ki, sermaye iktidarı için sürenin iptali sonucunda TEKEl işçilerine verilecek tazminatın bir önemi yoktur. Asıl sorun, bu direnişin kölelik düzenine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin topyekûn direnişine dönüşmesiydi. Çünkü TEKEl direniş, işçi sınıfı ve emekçiler açısından örgütlenme ve mücadele için ilham ve büyük bir moral

kaynağıydı. Eğer bir biçimde bitirilemezse, TEKEl işçilerinin yaktıkları direniş ateşi ülke sathına yayılabilirdi. Bu nedenle, başta hükümet olmak üzere kölelik düzeninin efendilerini TEKEl korkusu sarmış, direniş mevzisini ortadan kaldırmak için seferber olmuşlardır. Danıştay kararı buna imkan verdiği ölçüde, onlar da bu kararın arkasında durmuşlardır. Bu sürecin, sermaye iktidarı ve sendika bürokratları tarafından işbirliği halinde yürütüldüğü de kesinleşmiştir.

TEKEl işçileri kurulan tuzağı boşa çıkaramadı

Fakat TEKEl işçileri, sermaye iktidarı ve sendika bürokratlarının elbirliğiyle hazırlanan bu tuzağı boşa düşürememişlerdir. Komünistler başta olmak üzere bazı devrimci güçler kurulan bu tuzak hakkında uyarılar yapmış ve TEKEl işçilerini hazırlamak için girişimlerde bulunmuşlarsa da başarılı olamamışlardır. Az sayıdaki bilinçli TEKEl işçisinin bu amaçla inisiyatif alma çabası da sonuç vermemiştir. TEKEl işçilerinin ana gövdesi, biraz da sendika bürokratlarına rağmen daha ileri bir eylemin örgütlenebileceğine inanmadıkları için, bir yerde çaresizce sermaye ve uşakları tarafından hazırlanan sona doğru gitmiştir. Altında ezildikleri süre baskısının kalkması bu nedenle onlara büyük bir “zafer” olarak görünmüş ve mahkeme kararı direniş amacına ulaşmışçasına büyük bir sevinç dalgası yaratmıştır.

Elbette bu sevinç dalgasının çekilmesinin ardından, Danıştay kararıyla birlikte elde edilen sürenin direnişin sürdürülmesi yönünde güçlü bir isteğe dönüşeceği açıktı. Bundan dolayı sendika bürokratları işlerini sıkı tutmuşlar, daha Danıştay kararı açıklanmadan, kararın çıkması halinde direniş çadırlarının sökülerek işçilerin evlerine geri döneceğini açıklamışlardı. Bunu garantiye almak için de, birkaç gün önce Türk-İş yönetiminden istifa ederek görüntüyü kurtaran Mustafa Türkel, TEKEl işçileriyle gruplar halinde toplantılar yaparak, mahkeme kararı çıkarsa direniş çadırlarını sökme kararını dikte ettirmiştir. İşin ilginç tarafı “referandum” adı altında gündeme getirilen bu toplantıların yapıldığı zamanlamadır. Zira günler öncesinde yapılacağı açıklanan bu toplantılar, açıklanan tarihten çok sonra, ileri-öncü işçilerin AKP işgalinden dolayı gözaltında tutulduğu sırada gerçekleştirilmiştir. Bu aynı zamanda, sendika bürokratları ile sermaye iktidarı arasında direniş bitirmek üzere nasıl bir suç ortaklığının olduğunu göstermektedir.

Danıştay kararının açıklanmasının ardından yaşanan sevinç dalgası geçtiğinde, TEKEl işçileri nasıl bir tuzağı düşürüldüklerini daha iyi gördüler. Ama artık çok geçti. Bu arada sendika bürokratları el çabukluğuyla direniş çadırlarını sökmüş ve en geri bölüklerinden başlayarak işçilerin büyük bölümünü yola çıkarmıştı. İleri ve öncü işçiler bu durumu değiştirmek için direnmeye devam etseler de, geç kalmışlardı. Direniş mevzisi düşürülmüştü.

Reformistler direniş mevzisinin düşürülmesine hizmet etti

Direniş süresince sendika bürokratlarının kuyruğunda dolaşan, özellikle kritik zamanlarda onun aleti haline gelen reformist sol, direniş mevzisi düşürülürken kollarını kıpırdatmadıkları gibi destek de verdiler. Danıştay kararı açıklandığında en çok sevinen, kutlamalar yapıp sabahlara kadar eğlenenlerin başını çekenler de onlardı. Bugüne kadar reformistlerden ayrı durmaya özen gösteren devrimci ve ilerici güçlerin bir kısmı da bu tablonun bir parçası oldular. Büyük kısmı ise yaşananları izlemekle yetindi. Sadece komünistler ve onlarla birlikte az sayıdaki devrimci direniş mevzisinin düşürülmesine engel olmaya çalıştı. Öyle ki, komünistler ile diğer sol gruplar arasındaki ayrım çizgilerini kavramaktan uzak bazı işçiler dahi, bu durum karşısında, “şimdi sizin farkınızı daha iyi anlayabiliyoruz” diyebildiler.

Direniş mevzisi düşürülmüş ve direniş amaçlarına ulaşmamışken, bunun sorumluluğunu taşıyan reformist güçlerle sendika bürokratları “zafer kazandık” edebiyatına sığındılar. Kuşkusuz direniş, geleceği ne olursa olsun, işçi sınıfı tarihine büyük bir direniş destanı olarak yazılacaktır. Mevcut durumuyla TEKEl direniş işçi sınıfı için büyük moral ve politik kazanımlar sağlamıştır. Ayrıca direnişin yan ürünü sayılması gereken, 4/C statüsünün iyileştirilmesi gibi kazanımlar elde edilmiştir. Ancak bunlarla reformizm ve alt kademe sendika bürokratları yetinebilir. Çünkü onlar için temel kaygı, kurulu düzenin sınırlarını aşmamak ve parlamenterist hayallerini gerçekleştirilecekleri olanaklar elde etmektir. TEKEl direnişinden bunları umdular, bunun için siyasal bir etkinlik içinde oldular. Daha fazlasından ise hep korktular. Bu nedenle direnişin devletin koyduğu sınırları aşmamasına özen gösterdiler ve olanaklı olan her durumda da bu sınırları kutsadılar. Mustafa Türkel’in direniş bitirirken Danıştay üzerinden mahkemelere alkış tutması ve yasalara güvendiklerini üstüne basa basa söylemesi, kazanımları barışçıl eylem biçimlerine bağlaması oldukça anlamlıdır.

Oysa TEKEl direniş ve politik-moral kazanımları, düzenin koyduğu sınırları zorlayan militan bir mücadelenin ürünüdür. Bu kazanımlar ancak, işçi sınıfını devrimcileştirme ve giderek düzene karşı bir militan çıkışın imkanları olarak değerlendirilirse, gerçek sonuçlarına ulaşabilir. Bu nedenle komünistler günü kurtarma değil, yarını hazırlama sorumluluğuyla hareket ettiler. TEKEl direnişini işçi sınıfının direniş haline getirmek, direniş mevzisini çevresinde işçi ve emekçilerin toplanacağı bir genel direnişin dayanağına çevirmek çabası içinde oldular. Reformizm-sendika bürokratları bloğuyla karşı karşıya geldikleri temel politik çatışma noktası da buydu. Buradan bakıldığında, TEKEl direnişinde düşen mevzi, işçi sınıfı açısından gerçek bir kayıptır.

Genel grev-genel direniş yolunda ilerlemeliyiz!

Bununla birlikte her şey bitmiş, mücadele sona

ermiş değildir. Bugün için çok önemli bir imkan kaybedilmiştir, ama mücadele artık bu yeni koşullarda sürmek durumundadır. Mevcut koşullarda direniş mevzisi büyük ölçüde düşürülmüş olsa da, sendika bürokratları bunu yaparken aynı zamanda genel grev-genel direniş beklentilerini de yatıştırmak için ileriye yönelik vaatlerde bulunmak zorunda kalmışlardır. 1 Nisan günü TEKEK işçileri yeniden bir günlüğüne Ankara’ya geleceklerdir. Konfederasyon yönetimleri de 26 Mayıs’ta iş bırakma kararı almışlardır. Bu eylem kararları genel grev-genel direniş yönünde ilerleyebilmek için birer imkan olarak değerlendirilebilir.

Ancak bu yolda başarı kazanabilmek, TEKEK işçileri başta olmak üzere işçi sınıfı ve emekçilerin bağımsız örgütlenme düzeylerini yükseltmelerine bağlıdır. Çünkü TEKEK işçilerinin direniş mevzisi düşürülmüşse, bunun en temel nedeni, sendika bürokratlarına rağmen direnişin inisiyatifini eline alacak bir önderlik iradesinin oluşturulamamasıdır. Yine TEKEK direnişi bir genel direnişe dönüştürülemediyse, bunun en önemli nedeni de, işçi ve emekçilerin kendilerine engel olan sendika bürokratlarını aşarak TEKEK direnişçilerinin çağrısına karşılık verecek bir örgütlü inisiyatif koyamamalarıdır. Bu zayıflıklar hem TEKEK direnişinin soluğunu sınırlamış, hem de direniş ruhunun sınıfın geniş bölüklerine yayılmasına engel olmuştur.

Öyleyse bugünün en önemli görevi, tüm bu zayıflıkları aşmaya yoğunlaşarak, genel grev-genel direnişi hazırlama hedefine bağlanmak üzere örgütlü bir hazırlık içerisine girmektir. Bunun için ileri-öncü işçi ve emekçilerden başlayarak ortak tartışma ve karar alma zeminlerini oluşturmak doğrultusunda harekete geçilmelidir. TEKEK işçileri bu yönde yürütülecek seferberlikte öncü bir rol oynayabilirler. Zira artık evlerine döndüklerinde Ankara’ya giderken olduklarından başka bir durumdadırlar. Direnişten öğrenen, sınıf bilinci gelişen TEKEK işçileri, en çok ihtiyacı duydukları genel grev-genel direnişi örgütlemek sorumluluğunu üstlenmeli, öncülük yapabilmelidirler. Bunun için zaman kaybetmeden, TEKEK işçilerinin oldukları kentler başta olmak üzere ülke çapında TEKEK işçileriyle işçi ve emekçilerin yan yana geldiği, direnişin deneyimlerini ve sorunlarını paylaştığı, ihanet ve teslimiyet çizgisiyle hesaplaştığı ve bundan sonra ne yapılması gerektiği yönünde tartışarak kararlar aldığı kitle toplantıları düzenlenmelidirler. Bu toplantılar genel grev-genel direnişi hazırlama hedefli işçi-emekçi inisiyatiflerinin oluşturulması hedefine bağlanmalıdır.

Diğer taraftan TEKEK işçileri, iç birliklerini tabandan kuracak ve giderek kendi içerisinden bir önderlik iradesini çıkaracak adımları atmayı ihmal etmemelidirler. Ülkenin dört yanına dağıtılmış olsalar da, bunu başarabilmenin imkanları vardır. Bu ise her şeyden önce öncü-ileri TEKEK işçilerinin birlikte hareket etme yeteneklerini geliştirmelerine bağlıdır. Bu nedenle direnişin son günlerinde olgunlaşan ve artık sendika bürokratları karşısında açıktan kendini koyma iradesi gösteren öncü işçiler, bir direniş komitesini oluşturmak ve sağlamlaştırmak üzere zaman geçirmeden biraraya gelmelidirler.

Elbette bu doğrultudaki adımların atılmasında komünistlerin ve devrimcilerin çabası belirleyici bir rol oynayacaktır. Ortak bir hedef doğrultusunda ülke çapında, TEKEK işçileri başta olmak üzere işçi ve emekçilerin harekete geçirilmesi ancak böyle mümkün olacaktır. Zira, bugün hala da dağınık ve ne yapacağını bilemeyen örgütsüz sınıf güçleri, kendi güçleriyle bu ileri adımları atamayacaklardır. TEKEK işçileri de, evlerine döndükten sonra birbirlerinden kopacak, atılacak ve giderek direniş mevzisinin düşürülmesinin ağırlığı karşısında moral kırılmaya uğrayacaklardır. Bu durumda da, TEKEK direnişinin yarattığı kazanımlar, işçi ve emekçi hareketinin devrimcileşmesi yolunda güncel bir dayanağa çevrilemeyecek ve büyük bir olanak heba edilecektir.

TEKEK direnişinin hala da yanan ateşini söndürmemek ve bu ateşi işçi ve emekçilerin geniş bölüklerine taşımak için yoğun bir seferberlik bizleri bekliyor. Bu seferberliği aynı zamanda baharı işçi ve emekçilerin baharına çevirmek şiarı doğrultusunda ele alarak 1 Mayıs’ı gerçek bir çıkışa dönüştürmeli, TEKEK direnişinin damgasını vurduğu görkemli bir işçi ve emekçi eylemi haline getirmeliyiz. Bunu başarabildiğimiz koşullarda, konfederasyon yönetimlerinin yakalarını kurtarmak için ortaya attıkları 26 Mayıs iş bırakma eylemini genel grev-genel direniş yolunda bir büyük basamak haline getirmek hedefine de yakınlaşmış olacağız.

Türk Metal çetesi oyun peşinde!..

12 Eylül askeri faşist darbesinden beri metal işçilerinin sırtında bir kambur olarak duran Türk Metal çetesi yeni oyunlar peşinde.

Adı sendika olan bu çetenin kıdemli hamisi Mustafa Özbek’in Ergenekon operasyonları kapsamında tutuklanmasının ardından sendika başkanlığına yıllardır Özbek’in taşeronluğunu yapan Pevrul Kavlak seçilmiş, bu değişiklikte birlikte Türk Metal çetesinin söylemlerinde de belli değişiklikler göze çarpmıştı. Küresel emperyalizmin oyunlarından ve işçi haklarından dem vurmaya başlayan bu çete söylemlerini Özbek’in danışmanlarını işten çıkartarak, *Cumhuriyet Gazetesi* ve Avrasya TV ile ilişkilerini keserek makyajlamıştı.

Ancak tüm bu makyajların bir oyundan ibaret olduğu, Türk Metal’in sermaye taşeronu kimliğinde en ufak bir değişiklik olmadığı çok geçmeden ortaya çıktı.

Fabrikalarda işçi haklarına yapılan saldırılarda taşeronluk, öncü işçilerin işten çıkartılmasında baş aktörlük rolü Pevrul Kavlak döneminde de hız kesmeden devam etti. Yine işkolunda örgütlü Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu fabrikalara patronların talepleri ile saldırılar da artarak devam etti.

Bu çizginin son örnekleri geçtiğimiz haftalar içerisinde **Eskişehir** ve **İzmir**’de yaşandı.

Eskişehir’de Türk Metal çetesi yaptığı bir basın açıklaması ile Birleşik Metal’in kendi örgütlenme çalışmasına silahlı saldırıda bulunduğunu iddia etti. Bu çetenin iddiasına göre Birleşik Metal’den istifa ederek Türk Metal’e üye olan bir işçi evinin önünde gece yarısı silahla tehdit edilmişti.

Ancak metal işçileri ve sektörü yakından takip eden herkes bilir ki bahsettikleri yöntem esas olarak bu çetenin yıllardır kullandığı kendi yöntemidir. Benzer tehditlerle, patronla kolkola yapılan şantajlarla, eli sopalı yüzlerce kişi ile fabrikaları basarak işçilere ve Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlülüğüne onlarca kez saldırmıştır bu çete.

İstanbul’da G-U işçileri Birleşik Metal’de örgütlendiğinde patronun talebi ile temsilciler kurulunda temsilcilerin önünde örgütlenmesi gereken bir fabrika olarak G-U’yu koyan Özbek’in Türk Metal’idir. Bosal Mimaysan’da Birleşik Metal’in son genel kurulunun yaşandığı saatlerde yüzlerce eli sopalı çapulcu ve noterle fabrikanın kapısına dayanan yine bu çetedir. Çok gerilere gitmeden Bursa’da Grammer’de ve Asil Çelik’te her türlü yöntemle işçileri sendika değiştirmeye zorlayan ise, bu kez Pavrul Kavlak’ın başına geçtiği aynı çetedir. Yıllardır bu ve benzeri onlarca saldırı orta yerde duruyorken, bu çetenin Birleşik Metal’in Eskişehir yönetimine karşı giriştiği bu saldırı ancak yeni TİS dönemi öncesinde hesabını yaptıkları yeni oyunların habercisidir.

Bu hesaplar ise aslında bir süre öncesi bizzat Pavrul Kavlak’ın açıklaması ile sinyallerini vermişti. *Türk Metal* dergisinin son sayısında yazdığı başyazıda bu çete reisi yeni hedeflerinin sektörde tek sendika olmak olduğunu açıklamıştı. Sermaye sınıfı cephesinden Sendikalar Yasası’nda yapılması planlanan düzenlemeler ile çakışan bu söylem aynı zamanda başta kendi bünyesindeki öncü işçiler ve Birleşik Metal’in örgütlü olduğu fabrikalar olmak üzere metal işçilerine karşı girişecekleri yeni saldırıların habercisiydi. Eskişehir’de yaşanan ise Birleşik Metal’in örgütlü olduğu bir fabrikayı ele geçirme girişiminin son örneği oldu.

İzmir’de yaşananlar ise sözde küresel emperyalizme karşı işçi haklarının savunuculuğunu üstlenen bu çetenin hakkını arayan işçilere karşı patronlardan da büyük bir sınıf kini ile düşmanlık yaptıklarını bir kez daha gösterdi.

İzmir Aliğa’da bulunan demir-çelik fabrikalarında 2002 krizinde bu çetenin onayı ile işçilere girdi-çıkı yaptırmış, tüm kazanılmış haklar gaspedilerek ücretler ise yarı yarıya düşürülmüştü. Bu olayın ardından demir-çelik işçileri parça parça hakkını aramaya, en azından hukuksal yolu kullanarak kazanılmış haklarını savunmaya başladılar. Kazanılmış hakların iadesini talep eden bu davalar yavaş yavaş sonuçlanmaya başlarken patronlarla birlikte bu çetenin de saldırganlıkları tırmanmaya başladı.

Demir-çelik patronları bir yandan kendi sınıflarının hizmetindeki yargıyı kendi hukuk kurallarını da çiğneyecek kararlar almaya zorlarken, öte yandan da kazanılmış hakların iadesini talep eden davaları açan işçileri işten çıkarmaya başladılar. Özellikle İzmir Demir Çelik’te 20’li gruplar halinde ardı ardına 200’e yakın işçi işten çıkartıldı. Türk Metal çetesi ise yine her zamanki gibi işten çıkartılan üyelerini savunmak yerine çıkartılması gereken işçilerin listesini patrona vermeyi tercih etti. “Eski işçileri çıkartın, rahat edersiniz!” söylemleri ile patronlara akıl verdi.

Öyle ki bu sefer sendika içi mücadelenin bir yansıması olarak işten çıkartılanlar arasında aynı zamanda sendikanın şube sekreterliğini yürüten fabrika temsilcisi bile yer aldı. İşten atılan şube sekreteri yaptığı açıklamalarla bu çetecilerin sermaye taşeronu rolünü içerden bir dille itiraf etmiş oldu. İşten atılan diğer işçiler ise demir-çelik patronlarına ve onların uşağı konumundaki Türk Metal çetesine öfkelerini dile getirdiler. Bu öfke Türk Metal çetesinde belli bir tedirginliğe yol açsa da binlerce işçiyi doğrudan ilgilendiren böyle bir süreçte tepkinin henüz sınırlı sayıda işçiden yansıması nedeniyle pervasız saldırganlıklarından da geri adım atmadılar. Tepkisini dile getiren işçilerle görüşmeyi bile reddederken basına karşı bu işçileri şov yapmakla itham etmeyi de ihmal etmediler.

Bu son örnekler sicili hayli karanlık olan bu çetenin metal işçileri üzerindeki uğursuz rolünü daha da pervasızlaşarak oynamaya devam edeceğinin yeni bir kanıtı oldu. Özellikle yeni bir grup TİS süreci yaklaşırken “sektörde tek sendika olmak!” gibi bir hedefle devam eden bu saldırganlık metal işçilerinin mücadelesinin temel hedeflerinden birinin de bu çete olması gerektiğini bir kez daha göstermiş oldu.

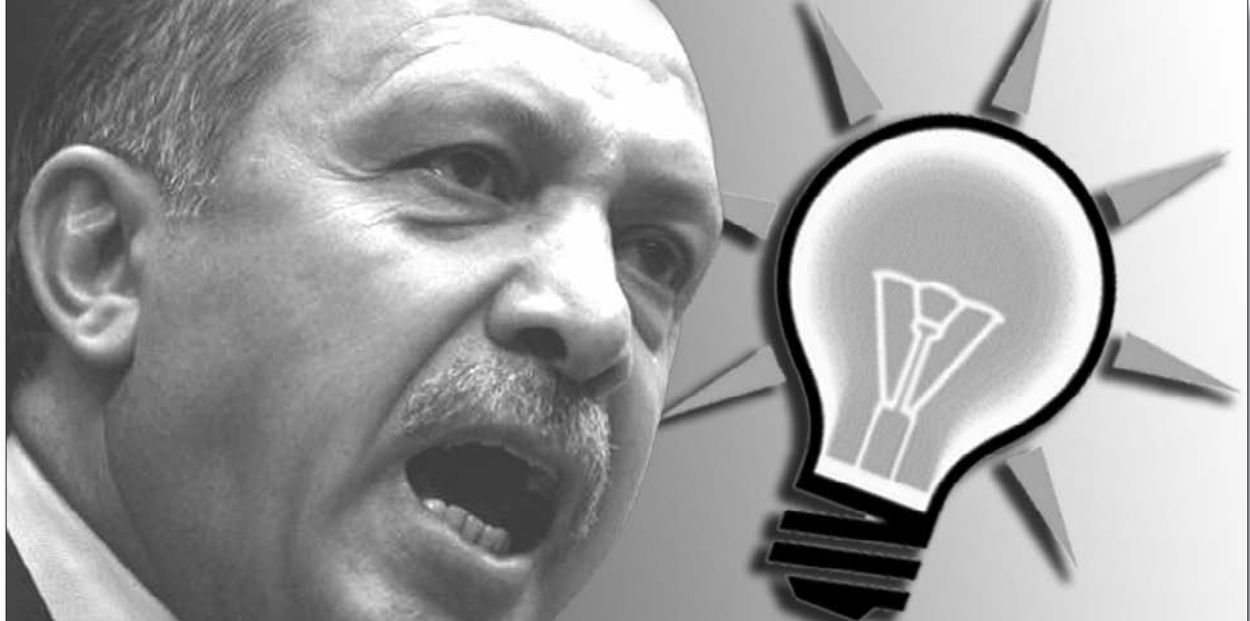
Bu yanıyla 2008 krizinin faturasının metal işçileri tarafından kabul edilip edilmeyeceğini ortaya çıkaracak olan 2010-2012 Grup TİS’leri öncesinde bu yaşananlar metal işçileri için yeni bir uyarıdır. Metal işçileri ya patronlarla kolkola yürüyen bu saldırganlığa boyun eğecek, ya da TEKEK direnişinin de dersleri ile mücadelesini büyüterek metal patronlarından ve bu işbirlikçi çeteden hesap soracaktır. Bu ise ancak ve ancak sermayenin her türlü saldırganlığını boşa düşürecek bir taban inisiyatifinin yaratılması ile mümkündür. **Metal İşçileri Birliği** ise metal patronlarının ve Türk Metal çetesinin karşısında metal işçilerinin taban inisiyatifinin yaratılması için gereken öncü rolü oynama iddiasındadır.

Metal İşçileri Birliği

04.03.2010

Burjuvazi ile siyasi temsilcileri tarih karşısında gericileşmiştir...

Dinci gericilik demokratikleşmenin önündeki engeldir!

Sekiz yıldır ceberut bir devletin yürütme gücü olmasına rağmen “mazlum edebiyatı” yapan dinci gericilik odağı AKP, bu safsataya inanacak kimse bulamaz hale gelince, icraatlarını “demokratlık” maskesini kuşanarak sürdürmeye başladı. Hem işbirlikçi burjuvazinin hem Washington’daki savaş baronlarının işini gören gerici bir düzen partisinin önce “mazlum”luk ardından “demokrat”lık taslaması pek rastlanan bir olay değil. Ancak görülüyor ki, yalan ve aldatma yarışında başa oynayanlar bile bu konuda AKP’nin eline su dökemiyor.

“Mazlum edebiyatı” yapma konusunda uzman olan AKP ve yandaşlarının, yakın zamana kadar “demokratlık” iddiaları bulunmuyordu. Zira “demokratlık”, kavram olarak bile onlara yabancıydı. Ancak, egemenler arası iktidar ve rant çatışmasında AKP hükümeti zorunlu olarak ordu ve bürokrasideki karşıtlarıyla kavgaya tutuşunca, bazı avanak liberaller tarafından “demokrasi kahramanı” ilan edildi. “Mazlum” maskesi parçalanmış Tayyip Erdoğan ve müritleri, liberallerin vehmettiği “demokratlık” kisvesine dört elle sarıldılar.

Avanak liberallerin AKP hükümetini “demokrasi kahramanı” ilan etmesi, hükümet borazanı dinci gerici medyanın da bu demagojiye başvurusunun yolunu açtı. Oysa dinci gerici medya organları tarihleri boyunca işçi sınıfının, ilerici-devrimci güçlerin, ezilen Kürt halkının demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine kin kusan bir yayın çizgisi izlemişlerdir. Bu konuda kayda değer bir değişiklik de sözkonusu değil. Zira böylelerinin zihniyeti, doğası gereği işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlükler alanının genişlemesine şiddetle karşıdılar. AKP borazanı medyanın 1 Mayıslar’da estirilen polis terörünün arkasında durması ya da direnen TEKEK işçilerine karşı hükümet sözcülüğü yapması tesadüf değil. Bu sınıfsal bir tutumdur. Diğerleri gibi bu gericilik odağı da her zaman zorbarların safında yer alır.

Garip olan şu ki, avanak liberallerle dinci gerici medyanın “demokrat” ilan ettiği hükümetin pek çok icraatının, bu söylemin safsatadan ibaret olduğunu kanıtlar nitelikte olmasıdır.

Buna rağmen tüm umutlarını Amerikancı AKP ile şefi Tayyip Erdoğan’a bağlayanlar, hükümetin demokratlığını pazarlama hevesinden vazgeçmiş değiller.

Liberal çevreler onu “demokrat” göstermek için uğraşsalar da, Tayyip Erdoğan saldırgan üslubunu terketmek bir yana, daha da sertleştiriyor. Sağa-sola bağırıp çağıran, kendisini veya hükümetini eleştirenleri azarlayıp duran, hatta kimi zaman tehdit eden AKP’nin şefi, basında hakkında eleştiri yazısı çıkmasına bile tahammül edemiyor. İşçilere, emekçilere, Kürt halkına hem hükümet icraatlarıyla hem sözlü olarak saldıran, tehdit eden Tayyip Erdoğan’ın son çıkışı, medya patronlarını hedef aldı.

Medya patronlarına, “maaş verdiğiniz köşe yazarlarını hizaya getirmek zorundasınız. Hizaya gelmeyenleri ise, işten atınız!” direktifi veren Tayyip Erdoğan, burjuva siyasetçilerin göstermelik demokratlıklarından bile yoksun olduğunu gözler önüne serdi.

“Parayı veren düdüğü çalar” zihniyetini patavatsızca savunan Tayyip Erdoğan, böylece gazetecilikten, düşünce özgürlüğünden ne anladığını da ortaya koyuyor. Dinci gericilik ve şefi Tayyip Erdoğan’ın zihniyetine göre, “bir gazeteci veya köşe yazarı, patronu ne istiyorsa onu yazmalıdır. Eğer bunu yapmıyorsa, derhal kapı önüne konmalıdır!”

Bu tutum, dinci gerici burjuva zihniyetin “demokratlık” sınırlarını göstermesi açısından çarpıcıdır.

Tayyip Erdoğan, kendisi veya başında bulunduğu hükümeti eleştirenleri azarlamakla kalmıyor, kapitalizmin yapısal sorunlarının kaçınılmaz sonucu olan borsanın dalgalanmasını bile köşe yazarlarının sırtına yıkmaya çalışıyor. Kargaları güldürecek cinsten olan bu suçlama, Tayyip Erdoğan’ın Amerikancı rejimin her açmazından birilerini sorumlu tutma anlayışının ürünüdür.

Bir başbakanın, salt köşe yazılarından dolayı borsanın düşeceğini iddia edebilmesi için ya ekonomi konusunda zır cahil olması ya da hitap ettiği insanları “enayiler sürüsü” olarak görmesi gerekiyor. Zira borsanın, baş aktörlerinden biri Tayyip Erdoğan

olan egemenler arası çatışmanın şiddetlenmesinden de etkilenecek düşüğü bir sır değil.

Son dönemde “demokratik açılım” sözünü dillerinden düşürmeyen Tayyip Erdoğan ile müritlerinin derdi, içine daldıkları iktidar ve rant kavgasında ele geçirdikleri mevzileri tahkim edip yeni mevziler kazanmaktır. Ele geçirdikleri mevzilerin sayısı arttıkça daha saldırgan daha tahammülsüz oluyorlar. Tayyip Erdoğan’ın köşe yazarlarıyla ilgili son açıklamasında görüldüğü gibi dinci gericiler pervasızlıklarını örtme ihtiyacı da duymuyorlar artık.

Bir sermaye partisi olan AKP ile şefi Tayyip Erdoğan’ın demokrat olması mümkün değil. Zira bu parti ve temsil ettiği burjuva sınıfın çıkarları, demokratik alanın genişlemesini değil, polis devletinin tahkim edilmesini gerektiriyor. Sömürü ve kölelik düzeninin çarkının aksamadan dönmesi için işçi ve emekçileri sadaka/sopa ikilemiyle denetim altında tutmaya heveslenen AKP hükümetinin bir diğer derdi demokratik hakları ortadan kaldırma veya iğdiş etmektir. Toplum genelinde terör estirip pervasızca cinayet işlemesi için polise verilen yetkiler, dinci gerici parti ile şefinin gerçek niyetleri hakkında somut bir fikir veriyor.

1 Mayıslar’da işçilerin üzerine polis ordusunu salan, polise taş attığı gerekçesiyle Kürt çocuklarını onlarca yıl hapse mahkum eden, devrimcileri sokak ortasında infaz eden, ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna mücadele eden Kürt halkına devlet terörüyle yanıt veren, direnen TEKEK işçilerini gaz bombası, polis copu ve tehditlerle sindirmeye çalışan sermaye uşağı AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan başka bir şey olabilirler ama demokrat olmadıkları/olamayacakları kesin.

Hal böyleyken, yani AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan’ın zorbalıkları orta yerde duruyorken, egemenler arası çatışmanın yarattığı bir takım iğreti sonuçlara dayanarak dinci gericilik odağı AKP’yi “demokrat” ilan eden avanak liberaller gelince, bunlar, demokratik hak ve özgürlükler alanını genişletmek için mücadele eden güçlerin değil, Amerikancı, gerici/zorba rejimin safındadırlar.

Siyonist rejimle ilişkiler aksamadan devam ediyor...

İsrail Heron'ların 6'sını Ankara'ya teslim etti

Arada bir yaptığı çıkışlarla İsrail'le ilişkilerin gerilmesine neden olan AKP şefi Tayyip Erdoğan, bir-iki yıldan beri hem parti tabanı karşısında hem Arap halkları nezdinde "Filistin kahramanı" havalara bürünür oldu. Söz konusu fevri çıkışlar, Türkiye-İsrail ilişkilerinde kayda değer bir soruna yol açmazken, "Filistin halkının dostu" kisvesine bürünmeye çalışan Tayyip Erdoğan, bu gerilimleri iyi kullanıyor. Öyle ki, Tayyip Erdoğan ve müritleri, yaşanan kısa süreli gerilimleri nimet bellemiş görünüyorlar.

Son yıllarda iki Amerikancı rejim arasındaki ilişkilerde birkaç kısa süreli gerilim yaşandı. Sert gibi görünseler de, bu gerilimlerin tümü kısa sürede aşıldı. Dahası, bu süre içinde Türkiye-İsrail ilişkileri farklı alanlarda gelişmeye devam da etti. Demek oluyor ki, gerilimleri yaratan AKP hükümetinin başı aynı zamanda İsrail'le işbirliğinin geliştirilmesi için çaba da harcıyordu. Yani Tayyip Erdoğan'la müritleri, aynı anda hem "Filistin halkının dostu" olarak görünmeye çalışıyor hem bu halkın celladı olan siyonist rejimle sıkı işbirliği içinde bulunuyor.

Bu ikiye bölünmüş politikanın en bariz örneği, İsrail'deki Türkiye elçisinin alçak koltuğa oturtulup hakarete maruz bırakılmasıyla patlak veren diplomatik kriz günlerinde görüldü. Krizin doruğa çıktığı günlerde, AKP'nin müsteşarları Tel Aviv'de işbaşındaydı. Müsteşarlar, Heron uçaklarının alımıyla ilgili son hazırlıkları tamamlamak üzere Tel Aviv'de mesai yaparken, Tayyip Erdoğan ve müritleri Ankara'da İsrail'e karşı esip gürliyorlardı.

Ortalık durulunca, siyonist rejimin insansız Heron uçaklarını Mart ayında Türkiye'ye teslim edeceği açıklandı. Yani tam o kriz günlerinde, Tayyip Erdoğan'ın Tel Aviv'e gönderdiği müsteşarlar, 185 milyon dolar tutarında olduğu açıklanan silah alımı için gerekli olan işlemlere nokta koyup Ankara'ya döndüler.

Tayyip Erdoğan'ın Gazze etrafındaki kuşatma ve İsrail saldırganlığını eleştiren söylemleri halen devam ederken, siyonist İsrail, Heronlar'ın 6'sını Türkiye'ye sevk etti. Heronlar ve iki yer kontrol istasyonu 26 Şubat günü Türkiye'ye ulaşırken, kesin kabullerinin ise önümüzdeki bir iki hafta içinde yapılması, ardından uçakların Türk ordusuna teslim edilmesi bekleniyor.

Kalan diğer 4 Heron'un sevkiyatının da Mayıs veya Haziran ayı içinde yapılacağı açıklandı. Böylece 10 uçak, yer kontrol istasyonları ile veri terminali teslimatları tamamlanmış olacak. Bu teslimata yedek parçalar da dahil bulunuyor.

Bu arada insansız hava araçlarının kullanımı için gerekli pilot eğitimi de dahil işletme bakım eğitimleri daha önce İsrail'de tamamlanmıştı.

Açıklandığına göre Hava Kuvvetleri'nden yaklaşık 45 kişi gerekli eğitimi İsrail'de aldı. Pilotlardan bazılarının "eğitmen" olarak yetiştirileceği ve bundan sonra pilot ihtiyacının Türkiye'nin kendi imkânlarıyla karşılanacağı da belirtiliyor.

Filistin halkının başına bomba yağdıran ırkçı-siyonist rejimin kasalarına 185 milyon doları

aktarmaya başlayan sermaye uşağı AKP hükümeti ve onun şefi Tayyip Erdoğan, utanmadan Gazze'nin adını anmaya devam ediyorlar. Oysa siyonist rejime karşı başlatılan boykot kampanyasının bazı yankılar uyandırmaya başladığı günlerde İsrail'e 185 milyon doların aktarılmasına başlaması, tam bir eylem kırılcılığıdır.

AKP ile şefi Tayyip Erdoğan'ın ikiye bölünmüş burada bitmiyor. Zira mazlum Filistin halkından yana olduklarını iddia eden bu gericiler, İsrail'den aldıkları uçakları mazlum Kürt halkına karşı kullanacaklar. Bu durumda siyonist İsrail'in kasalarına 185 milyon dolar aktaranlar, hem uçakları Kürt halkına karşı kullanırken hem Filistin halkının tepesine bomba

yağdıranları finanse ederken, her iki mazlum halkı da sırtından hançerlemiş oluyorlar.

İki Amerikancı rejim arasındaki ilişkilerin boyutu, elbette AKP'yi fazlasıyla aşmaktadır. Siyonist rejimle ilişkilerin çok yönlü olarak geliştirilmesi, işbirlikçi burjuvazi ve onun devletinin temel politikalarından biridir. Ancak Filistin halkından yana imiş gibi görünmeye çalışan AKP'nin düzenin diğer kurum veya partilerinden özünde bir farkı bulunmuyor.

Eğer Tayyip Erdoğan ile müritlerinde fark aranacaksa, bu, Filistin halkının cellatlarıyla işbirliği yaparken, bazen bu halkın dostuymuş gibi görünmeyi başarabilmeleridir.

Ali'nin katili devlettir!

Kayıp yakınları, oturma eylemlerinin 257. haftasında, 1948'de kaybedilen sosyalist aydın Sabahattin Ali'nin dosyasının Ergenekon Davası kapsamına alınmasını istediler.

27 Şubat günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kayıp yakınlarının oturma eyleminde, "Failler belli, kayıplar nerede" pankartı açılırken kayıpların fotoğrafları ve karanfiller de taşındı.

İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına yapan Av. Mahmut Alınak Sabahattin Ali'nin kaybediliş sürecini hatırlattı. Ali'nin sosyalist bir yazar olduğu için polis tarafından izlendiğini ve sağ basın tarafından hedef gösterildiğini söyleyen Alınak, Sabahattin Ali'nin bu nedenle yurt dışına gitmeye çalıştığını ifade etti. MAH ajanı olan kaçakçıların, Ali'yi "sınıra götüreceğiz" diye devletin ajanlarına teslim ettiklerini ifade eden Alınak, Kırklareli Emniyet Müdürlüğü'nde sorguya alınan Sabahattin Ali'nin bu tarihten 2,5 ay sonra 16 Haziran 1948'de Sazara Köyü ormanlık alanında bir çoban tarafından ölü bulunduğunu ve Ali'nin cenazesinin ailesine teslim edilmeyerek, kendisi gibi mezarının da kaybedildiğini söyledi.

Alınak, devletin, Sabahattin Ali'nin kaybedilmesinin sorumluluğunu kabul etmediğini belirterek, Ali'nin ailesi ve toplumdan özür dilenmesini, Sinop Cezaevi'nin "Sabahattin Ali Müzesi" olmasını ve Sabahattin Ali'nin gömüldüğü yerin açıklanmasını istedi.

Asıl “balyoz” işçi ve emekçileridir!

Düzen cephesinde yargı krizi üzerinden alevlenen iç dalaş geçtiğimiz günlerde emekli orgenerallerin “Balyoz operasyonu” çerçevesinde gözaltına alınmasıyla doruğa ulaştı. Generallerin gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılmasıyla bu dalaşta ordu ve AKP arasında bir kez daha uzlaşma sağlandı. Bu uzlaşma Çankaya Köşkü’nde Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün ev sahipliğinde Başbakan Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı Başbuğ’un katıldığı 3’lü zirveyle kendini gösterdi. Düzen cephesinde bunlar yaşanırken diğer yandan sermayenin sosyal yıkım saldırıları işçi ve emekçilerin belini daha da bükerek hale geldi. Yani asıl “balyoz” işçi sınıfına ve emekçilere vurulmuş oldu.

Düzen içi çatışma, son günlerde yeniden şiddetlendi. HSYK kararı, Yargıtay ve Danıştay üyelerinin açıklamaları, AKP’ye karşı güçlü bir hamle oldu. Buna mukabil emekli ordu komutanları, emekli ve muvazzaf subaylar gözaltına alınmaya bazıları da tutuklanmaya başladı. Bir yandan ordu eksenli düzen cephesi, AKP’yi bertaraf etmeye çalışırken öte yandan AKP ise kontrollü bir şekilde bürokrasi içinde güçlenmeye, medya ve Ergenekon davası aracılığıyla karşı tarafı etkisizleştirmeye çalışıyor.

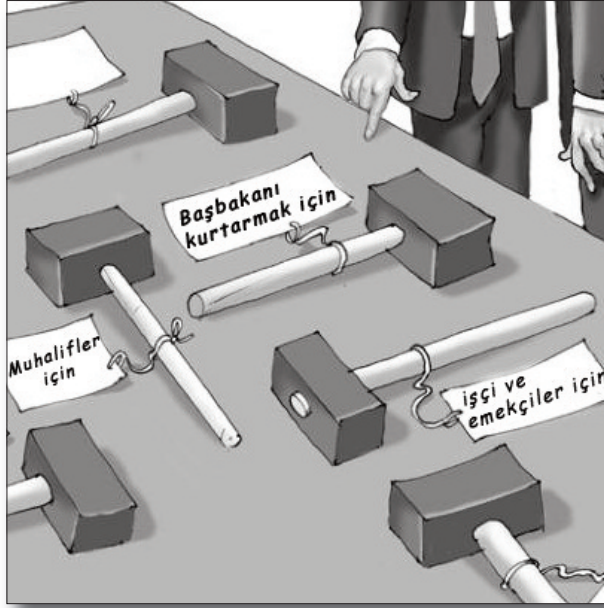
Başta devlet daireleri ve bürokratlar olmak üzere tüm düzen cephesi kendi içinde hükümet ve ordu yanlıları ekseninde bölünmüş durumda. Ordu içinde dahi AKP yanlıları var ki, buradan sık sık belge ve bilgi sızdırılıyor. Öyle ki, Genelkurmay Başkanı’nın az sayıda yüksek rütbeli subaya yaptığı konuşma kaydedildi ve internetten yayınlandı. En son Erdek Deniz Komutanlığı’nda bir nöbet çizelgesinde “Adi Başbakan” şeklinde bir parola-işaret kararlaştırıldığı ortaya çıktı. MİT bile ortasından bölünmüş durumda.

Gerilimin zirveye çıktığı günleri izleyen noktada Başbakan Tayyip Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün çağrısıyla Çankaya Köşkü’nde biraraya geldi. Toplantının arkasından yapılan açıklamada, “*Son günlerde kamuoyunda tartışılan konular ayrıntılı bir biçimde ele alınmıştır*”, “*kurumlar yıpratılmasın*”, “*herkes sorumluluk bilinciyle davranсын*”, “*Anayasal düzen ve kanunlar çerçevesinde çözüleceğinden vatandaşlar emin olsun*” dendi.

Bu açıklamadan da anlaşılıyor ki, Genelkurmay Başkanı, Başbakan ve Cumhurbaşkanı; “Balyoz operasyonu”, yargıda koparılan gürültü ve Ergenekon soruşturması ile ilgili uygulamalar konusunda temelde bir fikir birliği içindedirler. Bu durum, onların aralarında, ortak bir plan üstünde anlaştıkları, ama bu planın uygulanmasında zaman zaman sorunlar çıktığını göstermektedir. Zira AKP hükümetinin ABD patentli Türkiye’nin yeniden şekillendirilme planına ordu da işin esası yönünden tam bir bağlılık içindedir. Bu yüzden de şimdilik bir uzlaşmaya varmalarında şaşılacak bir yan yoktur. Her ne kadar bu uzlaşma geçici ve iğreti olsa da...

Tüm bu olup bitenler aynı zamanda TEKEL işçilerinin direnişinin en kritik bir evreye girdiği bir dönemde yaşandı. Dolayısıyla sözkonusu düzen içi çatışma, düzenin teşhiri için bazı imkânlar sunsa da işçi ve emekçi hareketinin politik niteliğinin zayıflığı koşullarında belli bir paralizasyon ve zayıflık yarattığı da bir gerçek.

Oysa TEKEL direnişi üzerinden uzunca bir süredir ilk kez, işçi sınıfının sorunları ve mücadelesi su yüzüne çıkmış ve toplumsal haklılık ve meşruiyeti oldukça yüksek bir düzeye ulaşmış, sermaye düzeni hiç olmadığı kadar sorgulanır olmuştu. Bu düzenin gerçek gündemi olan sınıf mücadelesi daha görünür hale

gelmişti. Fakat gerçek gündem yine saptırıldı ve bir kez daha düzen içi egemenlik mücadelesinin gölgesine itildi.

Oysa düzen içinde yaşanan bu çatışmaların, işçi sınıfının sorunları ve talepleriyle herhangi bir ilişkisi yoktur. Dalaşan taraflardan biri AKP, bir yandan demokrasi gösterisi yaparken, asıl olarak da işçi sınıfı ve emekçi kitlelere saldırılarına devam ediyor. TEKEL işçilerini tehdit eden, ilerici-devrimci güçlere ve Kürt halkına saldıran AKP hükümeti, düzen içi çatışmayı kullanarak asıl gündemi buraya kilitlemeye ve buradan çeşitli kesimleri yedeklemeye çalışmaktadır. Kuşkusuz ki, aynı şeyler ordu merkezli düzen kliği için de geçerlidir. Yaşanan bir iç iktidar dalaşı olduğu için, her iki burjuva kampın da kendi yaklaşımını haklı gösterme amaçlı öne sürdüğü gerekçeler gerçeği yansıtmıyor. Onlar, gerçekleri saptırarak işçi ve emekçi kitleleri kendilerine yedeklemeyi amaçlıyor. Yaşananların özü budur.

Açıktır ki, bu düzen içi çatışmalar sonucunda hangi düzen kesimi galip gelirse gelsin, sonuçta mevcut düzen aynı kalacaktır. Dolayısıyla düzen içi iktidar çatışmasıyla birlikte emekçilerin gerçek gündemi olan sınıf mücadelesi yeniden gündemden düşecek ve sömürü sürecektir. Ve bu çatışmadan hangi düzen

kesimi üstünlük sağlarsa sağlasın, yine sermaye sınıfı kazanmaya, işçi sınıfı ve emekçi kitleler kaybetmeye devam edecektir. Öyle olunca da; ödenmeyen ücretler, sigorta ve tazminatlar yine alınamayacak ya da sendikal örgütlenme hakkını kullandığı için işçiler işten atılmaya, 4/C dahil dayatılan kölelik biçimleri devam edecektir. İşçiler, iş cinayetlerinde ölmeye ve sakat kalmaya devam edecektir.

Bir yandan krizin faturasının büyüklüğü giderek daha çok görülür hale gelirken, öte yandan mevcut ekonomik imkânları geçtiğimiz bir yılda sermaye sınıfına peşkeş çeken AKP hükümeti, şimdi bütçe açığını azaltmak ve sermayeye yeni fonlar yaratmak üzere yeni zamlara, vergilere başvurmaya hazırlanırken, yağmalanacak yeni kaynaklar aramaya başlamış bulunuyor.

Yaşananlar açıkça göstermiştir ki; işçi sınıfı ve emekçi kitleler, krizin yükünü reddedecek bir mücadele hattına girmezlerse, onları gerçekten de kötü günler bekliyor. Sermaye sınıfı inanılmaz bir arsızlıkla işçi ve emekçileri krizin yükü altına girmeye çağırıyor. Oysa bunun sonu yoktur ve son bir-iki yıl içinde açıkça görüldüğü gibi, emekçilerin, krizin yükünü kabul etmesinden sermaye sınıfı kazanıyor. Kriz bu asalaklar için tam bir fırsata dönüşmüş bulunuyor.

Bu acı tabloyu değiştirmenin yolu, TEKEL direnişinin açtığı yoldan ilerlemekten geçiyor. TEKEL işçileri direnişi tutumuyla ortaya bir irade koymuşlardır. İşçilerin haklarını koruma ve taleplerinin seyri içinde dosta düşmana kanıtlanmıştır. Dahası bu irade, diğer emekçilerin de önemli bir desteğini yanına almıştır. Yapılması gereken, direnişin açtığı yoldan ilerleyerek sosyal ve iktisadi saldırıları püskürtmeyi ve krizin faturasını emekçilere kesmeyi hedefleyen politikaları etkisizleştirecek birleşik ve kitlesel bir mücadele çizgisinde emekçileri harekete geçirmek olmalıdır.

Bunun için işyerlerinde, fabrikalarda örgütlenen iş bırakmalar, mitingler, gösteriler, yerel eylemler üzerinden birleşik genel grev-genel direnişin gerçekleşmesi için özel bir yüklenme şarttır. Sermaye düzeni ve devletin saldırılarını püskürtmenin yolu buradan geçmektedir.

Bursa’da BDSP faaliyetlerinden

Afiş çalışması, şablon ve duvar yazılamaları

TEKEL’deki direniş sürecinin başlangıcından bu yana çıkarılan BDSP imzalı “4 Şubat başlangıç mücadele sürecektir!”, “İşçi sınıfı savaştıkça sosyalizm kazanacak!”, “Uzlaşma yok kazanana kadar mücadele!”, “Direnen TEKEL işçileriyle dayanışmaya!”, “Sermayenin saldırılarına karşı genel grev genel direniş!”, “4/C kölelik ve güvencesiz çalışmadır!” ve “Her yer TEKEL her yer direniş!” şiarlı 250 adet afiş, başta işçi servis güzergahları olmak üzere Esenevler, Teleferik, Heykel, Santral Garaj, Demirtaşpaşa, Gökdere Köprüsü, Ankara Yolu 1. 2. 3. alt geçitlerinde yaygın olarak kullanıldı.

Ankara Yolu 1. 2. 3. alt geçitlerine ve Başaran Mahallesi’ne yaygın bir biçimde “Direnen TEKEL işçileriyle dayanışmaya!/BDSP”, “TEKEL işçisi yalnız değildir!/BDSP”, “Genel grev genel direniş!/BDSP” ve “TEKEL işçisi direnişin simgesi!/BDSP” şablon yazılamaları yapıldı.

Ankara Yolu 1. Alt Geçit’e “TEKEL’de direniş kazanacak!/BDSP”, Demirtaşpaşa Metro İstasyonu’na “Direnen TEKEL işçileriyle dayanışmaya!/BDSP”, Koğukçınar’a ve Kestel’e ise “TEKEL’de ihanete geçit vermeyelim!/BDSP”, “Genel grev genel direniş!/BDSP” imzalı duvar yazılamaları yapıldı.

“8 Mart çalışması ve Kızıl Bayrak dağıtımı

“8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 100. yılında... İşten çıkarılmaya, hak gasplarına, sömürüye karşı, mücadele alanlarına! / BDSP” imzalı merkezi bildiriler Kestel, Esenevler’de kapı kapı dolaşarak dağıtıldı. Teleferik Semt Pazarı’na ve bölgedeki evlere de dağıtılan bildirilerle mücadele alanlarına çağrıldı.

Kestel, Teleferik ve Esenevler’de Kızıl Bayrak işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / Bursa

8 Mart'ın tanıklık ettiği ayrışmanın ilkesel anlamı ve politik önemi

H. Fırat

Bahar döneminin genel kitle hareketliliğinde 8 Mart'ın kendine özgü bir ağırlığından söz edilemez. Bu anlaşılır bir durumdur da. Zira olup bitenler daha çok bir kutlama günü sınırları içinde kalmaktadır. Bu tarihsel gelenek yönünden de 8 Mart'ın 1 Mayıs'tan önemli bir farkıdır.

1 Mayıs da kuşkusuz bir kutlama günüdür. Fakat uluslararası devrimci işçi hareketinin tarihinde bu kutlama, salt kendi içinde özel bir gün olarak değil, fakat sürmekte olan mücadelenin özel bir çabıyla yoğunlaştırıldığı bir dönemin tepe noktası olarak ele alınmış, zamanla buna uygun bir gelenek oturmuştur. 1 Mayıs'ın iki sınıfın, birbirinden temelden farklı iki dünyanın en yoğun bir biçimde karşı karşı geldiği bir gün olarak ele alınması, zaman içinde ona bu gücü ve dinamizmi kazandırmıştır. Oysa 8 Mart'ın böyle bir özelliği ve geleneği yoktur. Toplumsal gerilik, bunun kadın sorunu üzerinden daha da belirgin bir biçimde kendini göstermesi, işçi kadın eksenli etkili bir kadın hareketi geleneğinin olmayışı vb., 8 Mart'ı iyiden iyiye kendi içinde bir kutlama günü sınırlarına mahkum etmektedir.

Bugünkü koşullarda 8 Mart vesilesiyle politik açıdan önemli olan, kurulu düzendeki kadın sorununu etkili bir propaganda ve ajitasyon vesilesi olarak kullanabilmek, sorunun anlamına, kapsamına ve çözümüne ilişkin temel devrimci düşünceleri, daha çok da devrimci şiar ve istemler olarak, başta işçiler olmak üzere emekçilerin geniş katmanlarına taşıyabilmektir. Fakat yazık ki solun önemli bir kesimi 8 Mart'ı önceleyen süreçte bunu bile yapmamakta ya da bu doğrultuda yasak savma kabilinden pek az şey yapmakla yetinmektedir. Böyle olunca 8 Mart'ın esas ağırlığı, kısa ön hazırlığı da dahil ilgili gün vesilesi ile yapılan eylemle sınırlı kalmaktadır. Bu yıl da sonuç farklı olmamıştır doğal olarak.

Fakat Türkiye'de 8 Mart'ın kadın sorunundan öteye solun kadın sorununa bakışı bakımından giderek önem kazanan bir özelliği ön plana çıkmaktadır. 8 Mart solda giderek reformist-devrimci ayrışmasının en önemli göstergelerinden biri olmakta, bu açıdan yerine getirdiği işlev öteki hiçbir eylemle karşılaştırılmayacak denli açıklayıcı bir nitelik taşımaktadır.

Türkiye'nin 12 Eylül yenilgisinin tasfiyeci yan ürünlerinden olan küçük-burjuva feminist çevreleri, “erkeksiz 8 Mart” gibi ucube bir anlayışı zaman içinde reformist solun hemen tümüne kabul ettirdiler. Ufku hiçbir biçimde burjuva demokrasisi sınırlarını aşmayan ve kadın sorununa da ancak buradan bakabilen Kürt hareketinin bu anlayışa kendi ideolojik konumunun doğal sonucu olarak verdiği destek bunu özellikle kolaylaştırdı. Bu ucube eğilim kuyrukçuluğu kimlik edinmiş bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat grupları da içine alarak iyice genişledi ve 2000'li yıllara girilirken 8 Mart kutlamalarının üstüne kabul edilemez bir ağırlık olarak çöktü.

Komünistler daha en baştan bu gerici oportünist eğilimin karşısına çıktılar ve kadın sorununa marksist yaklaşım üzerinden bu burjuva reformist çabanın içyüzünü teşhir ettiler. Bu çaba devrimci hareketin öteki bazı çevrelerinden destek gördü ve böylece 8

Mart kutlamalarındaki kaçınılmaz ayrışma gündeme geldi. Bir yanda 8 Mart'ı emekçi ve devrimci içeriği ve gelenekleri ile ele alan Devrimci 8 Mart Platformu, öte yanda onu salt bir kadın eylemine indirgeyen, böylece emekçi ve devrimci karakterinden arındırarak içini boşaltan reformist feminist cephe.

Bu iki temel platformun bağdaşmazlığı ve devrimciler cephesinde devrimci anlayış ve ilkelere dayalı olarak karşı platformun teşhiri, kuyrukçu bazı ara akımları bir dönem için sallantılı bir tavra itti. İçlerinden bazıları bir kereliğine de olsa Devrimci 8 Mart Platformu içinde yer almak zorunda bile kaldılar. Fakat bu çok sürmedi, bu yıl pek az istisna ile herkes yerli yerini buldu. Reformist akımlardan bir tek TKP hariç tüm ötekiler feminist platformda bir araya geldiler. Kuyrukçu oportünizm de son ve kesin kararını ortaya koyarak yeniden bu cepheye döndü. Üstelik bu ayrım noktalarını belirgin biçimde aydınlatan son yılların tüm tartışmalarına rağmen böyle oldu. Demek ki herkes safını bilerek isteyerek seçmiş oldu. Bu yıl oluşan ayrışma tablosu, işte bu nedenle paha biçilmez değerdir.

Kadın sorununu cinsler arası eşitsizliklere indirgemek ve salt kadınları ilgilendiren bir sorun olarak ele almak, böylece sorunun kurulu sömürü düzeninin derinliklerindeki kapsamlı toplumsal köklerini sınıf konumu gereği bilerek gözardı etmek, tarihsel olarak burjuva kadın hareketinin en temel özelliği olmuştur. Küçük-burjuva feminizmi ise teorik açıdan olduğu kadar tarihsel açıdan da bu eğilimin, burjuva feminizminin bir uzantısı ve yansıması olagelmıştır. Bu iki akımın ortak paydası, kadın sorununu salt cinsler arası eşitsizliklere indirgemekle kalmamak, yanısıra ve elbette bu aynı mantığın bir ürünü olarak, onu salt kadınların sorunu olarak ele almaktır. Böyle olduğu içindir ki, onlar mücadeleden örgütlenmeye kadar konuya ilişkin her sorunda kadını karşı cinsten ayırır, kendi içine kapalı bir kadın hareketi dünyası kurmaya çalışırlar. Kadın sorununun kapsamını ve köklerini kurulu toplumsal düzenden ayrı ele almanın, dolayısıyla da kadının kurtuluşu davasını genel toplumsal kurtuluş davasından koparmanın mantıksal sonuçlarıdır bunlar.

Emekçi ve devrimci karakterinden arındırılmış “erkeksiz 8 Mart” anlayışı, temel özelliği bu olan burjuva ve küçük-burjuva feminizminin solun reformist kesimlerindeki yankısından başka bir şey değildir. Bu yankının bu denli güçlü biçimde açığa çıkması da rastlantı değildir. Zira reformizm,

ideolojik-programatik yönden, temel toplumsal ve siyasal sorunların düzenin sınırlarını aşmayan bir çerçevede ele alınmasından başka bir şey değildir. Onun ufku bu açıdan burjuva demokrasisi ile sınırlıdır ve bunun kadın sorunundaki yansıması konunun salt cinsler arası eşitsizlikleri indirgenmesi, yani feminizm ve dolayısıyla “erkeksiz 8 Mart” olmaktadır.

Reformist akımların kadın sorununa bu yaklaşımı ve “erkeksiz 8 Mart” tutumu rastlantı değildir dedik. Bu teorik yönden daha ayrıntılı olarak ortaya konabilir, ama bu buradaki amacımızı aşar. Biz buna burada tam da 8 Mart tartışmaları üzerinden teorik önemi kadar tarihsel önemi de büyük olan bir özel kanıt göstermekle yetineceğiz. Dünyada ‘60’lı yılların sonunda başgösteren orta sınıf eksenli feminist harekete karşı kadın sorununu marksist açıdan inceleme gereği duyan ve bu konuda hayli yararlı bir tarihsel malzemeyi Kadınların Özgürlüğü ve Sınıf Mücadelesi başlıklı kitabında sunan Tony Cliff, Çarlık Rusyası’na ayrılmış bölümde bize son derece anlamlı bir bilgi vermektedir. Konu tam da konumuz, yani 8 Mart, dahası 8 Mart kutlamaları ve farklı siyasal grupların buna ilişkin tutumları üzerinedir:

“1913 ve 1914’teki kutlamalarda, Uluslararası Kadınlar Günü’ne sadece kadınların katılmasını isteyen Menşeviklerle, tüm işçi sınıfının katılımında ısrar eden Bolşevikler arasında derin farklılıklar vardı...” (Ataol Yayıncılık, s.115)

Demek ki bugünün Türkiye’sindeki tartışmanın 8 Mart’ın tarihsel çıkışına (1910’daki kabulüne) kadar uzanan bir derin tarihsel kökü de var. Demek oluyor ki konuya ilişkin tartışma o kadar masum, ayırım çizgileri o denli önemsiz değil. Tam tersine, iki farklı tutum arasındaki ayırım, reformizm ile devrim arasındaki o genel ve temel ayırım çizgisinin kadın sorunu üzerinden özel bir yansımasından başka bir şey değildir. Devrim öncesi Rusya’da Bolşevizm ile Menşevizm arasındaki o derin teorik ve politik uçurum kendini kadın sorunu ve 8 Mart üzerinden işte tam da böyle, hemen hemen bugünün Türkiye’sinde yaşandığı gibi gösteriyordu.

Konuyu birçok yönden inceleyen ve bu dikkate değer tarihi olayı bize aktaran yazarın, Bolşevikler ile Menşevikler arasında 8 Mart’ın kutlama biçimi üzerinden oluşan ayrılığı, iki akım arasındaki “derin farklılıklar”la ilişkilendirmesi, bunların bir yansıması olarak sunması bu açıdan boşuna değildir.

(Ekim, Sayı:252, Mayıs 2008)

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü...

Sosyalizm ve kadın sorunu

*Nilgün Eren***“Kadın cinsinin büyük tarihsel yenilgisi”**

Kadının sınıflı toplumları da önceleyen köleliği, analık hukukunun yıkılması sonucu ortaya çıktı, ve “Kadın cinsinin büyük tarihsel yenilgisi” (Engels) oldu. Üretim sürecindeki yerini kaybeden kadın, yönetimdeki yerini de erkeğe devretmek zorunda kaldı; ekonomik etkinliğin dışına düşmesi ise mülksüzleştirilmesini getirdi. Üretici güçlerin gelişmesi, artı-ürün, ticaret ve mülk edinmesinin ortaya çıkması, “tarihte kendini gösteren ilk sınıf çatışması”na, “ilk sınıf baskısı”na, kadınların ikincil konuma itilip cins olarak ezilmesine yol açtı. Maddi yaşam tarzındaki bu gelişme kendine uygun ideolojik biçimleri de oluşturdu. Ve birbirini izleyen tüm sınıflı toplumların tarihi, en barbarından en “uygar”ına, kadının baskı altına alınıp fiziki ve zihni tüm yeteneklerinin köreltilmesi, din, kültür, yasalar, gelenek ve görenekler, gerici değerler ve önyargılarla aşağılanıp bir cins olarak ezilmelerinin de tarihi oldu aynı zamanda.

Kapitalizm ve kadınların çifte ezilmişliği

Üretimden dışlanan kadına toplumsal üretimin yolunu yeniden açan kapitalizmin gelişmesi, büyük sanayi oldu. Kadınların kitlesel bir biçimde üretime katılması tarihi bir ilerlemeyi, kadının toplumsal durumundaki gelişmeyi ifade eder. Ve daha çok da, kapitalist sanayileşmenin özellikle gelişme döneminde, özgür ve ucuz emeğe duyduğu ihtiyacın sonucudur.

“Kadının kurtuluşunun ilk koşulu, bütün kadın cinsinin yeniden toplumsal üretime dönmesidir.” Kapitalizm bu temeli yarattı ama, kadının özgürleştirilmesi bir yana, onun kölelik zincirine yenilerini ekledi. Kapitalizm kadını ucuz emek gücü olarak azgınca sömürdü, maddi ve manevi olarak ezdi, en ağır koşullara ve sefalete mahkum etti.

Emekçi kadın mücadelesinin tarihsel ürünü olarak 8 Mart

Özellikle kapitalizmin ilk gelişim döneminde kadınlar öylesine insanlık dışı çalışma koşullarına mahkum edildiler ki, bir işgünü bir çok durumda 18 saati bulabiliyordu. Öyle ki, 1857 yılı 8 Mart’ında, Amerika’da bu koşullara başkaldıran kadın işçilerin talebi “10 Saatlik İşgünü”dür. Kapitalizmin bu vahşi sömürsü, gittikçe daha çok kadını bir araya getirdi ve kapitalist sömürüye karşı başkaldırmaya itti. Ve Amerika işçi hareketi tarihinde kadınlar, 8 Mart’ın Uluslararası Kadınlar Günü olarak kutlanmasına da yolaçan, kapitalist düzene karşı mücadelelerinin en güzel örneklerini verdiler.

8 Mart 1886’da tekstil işçisi kadınların “Eşit işe, eşit ücret”, sendikalaşma ve oy hakkı için başlattıkları mücadele polis tarafından kana boğuldu.

8 Mart 1908’de ise özgürlük ve eşitlik talepleriyle New York’ta gösteriler düzenlendi.

Amerikan Sosyalist Partisi 1908 Kongresi’nde Şubat ayının son pazarını kadınlara oy hakkı ve diğer haklar için gösteriye ayırma kararı aldı ve bu kısa zamanda devamlılık kazandı. 1910 yılında Kopenhag’da II. Enternasyonale bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar 2. Konferansında, Alman işçi hareketi önderinden Klara Zetkin’in önerisiyle, Amerika’da 8 Mart’ta grev esnasında çıkarılan yangında ölen kadın işçilerin

anısına, bugünün “Uluslararası Kadınlar Günü” olarak kutlanmasına karar verildi.

Büyük devrimlerde ve toplumsal mücadelelerde kadın

İnsanlık tarihinin tüm toplumsal alt üst oluş dönemlerinde kadınlar mücadelede yerlerini aldılar:

1789 Fransız Burjuva Devrimi’nde Şehir Meclisi’nin kapılarını “Ekmek!” diyerek zorlayanlar ve Versailles’e doğru 8000 kişiyle yürüyenler kadın işçilerdir.

Ve 1871’de, Paris Komününün kadınları, barikatların yiğit savaşılarıdır. Öylesine ki, çarpışmalardaki bu yiğitlik örnekleri dönemin bir burjuva gözlemcisine; “Eğer Fransızlar yalnızca kadınlardan ibaret olsaydı, ne müthiş bir şey olurdu!” sözlerini ettirebiliyordu.

1917 yılı 23 Şubat (8 Mart)ında ise, Rus işçi kadınları Uluslararası Kadınlar Günü nedeniyle Petrograd yollarında barış ve ekmek iseteyerek yürürler. Bu, çarlığı tümüyle tarihe gömecek bir devrimle taçlanan gösterilerin ilki oldu ve böylece Uluslararası Kadınlar Günü Rus Devriminin başlangıcına da damgasını vurdu.

Kadın devrimcilerin son yüzyılın devrim mücadelelerinde tuttıkları yer, faşizme karşı direniş ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde sergiledikleri büyük kahramanlıklar ise yakın dönemin gerçekleri olarak zaten yakından bilinmektedir.

Kadını özgürleştirecek olan sosyalist devrimdir

Kapitalizm kadına baskı, sömürü, sefalet, kölelik savaş ve yıkım getirdi. Ama diğer yandan da gitgide daha çok kadını üretim sürecine sokmakla, kendine karşı verilecek savaşta proletarya için daha güçlü ve daha sağlam bir birliğin ve mücadelenin, kadın ve erkek emekçilerin birlikte mücadelesinin koşullarını yarattı.

“Proletaryanın cinsiyeti yoktur.” Kapitalizmde proleter olarak erkeğe eşitlenen kadın bir sınıf olarak sömürülürken, ezilen cins olma konumunu da tüm ağırlığıyla taşımaya devam etti. Kapitalizm, kadını üretim sürecine sokmakla onun özgürleşmesinin önkoşullarını yarattı; ancak mülkiyetin ve sınıfların varlığı koşullarında, en “ileri” burjuva cumhuriyetlerinde bile “özgürlük”, “eşitlik”, “demokrasi”, kadının ezilen bir cins olarak sürmekte olan köleliğini gizleyen bir aldatmaca olarak kaldı yalnızca.

Hem ezilen bir cins, hem de ezilen bir sınıf olarak kadın, geçmişin tüm zincirlerinden kurtaracak olan bir

sosyalist devrimdir. Proletarya kendi kölelik zincirleriyle birlikte tüm kölelik zincirlerinin kırılmasının ve kendisini bir sınıf olarak ortadan kaldırırken tüm ayrıcalıklarını da ortadan kalkmasının maddi temellerini yaratacak, her türden eşitsizliğin kaynağı özel mülkiyetin varlığına son verecektir. Kadının sınıf olarak ezilmesinin temelinde yatan olgu nasıl ki özel mülkiyet olmuşsa, onun cins olarak baskı altına alınıp, aşağılanmasına, ikincil konuma itilmesine yol açan da bu aynı özel mülkiyet koşulları olmuştur.

Çözumsuz bir burjuva akım olarak feminizm

Bugün burjuva bir akım olan feminizm, bu olguyu görmezlikten gelmekte; sınıf çelişkisinin yerine kadın-erkek çelişkisini geçirerek tüm sınıflardan kadınları tek bir talep etrafında cins olarak ezilmişlikleri temelinde bir araya getirmeyi hedefleyebilmektedir. “Bağımsız” bir kadın hareketini savunan bu akım, tarihsel temellerinden, toplumsal-sınıfsal içeriğinden koparılmış bir “erkek egemenliği” olgusuna tepki olarak ortaya çıkmakta, bağımsızlığı da bu çerçevede koymaktadır.

Kadın-erkek eşitsizliğinin kökenini insan neslinin yeniden üretiminde ve aile kurumunda gören ve bu temelde “erkek egemenliği”ne bayrak açan feminizm, mevcut kurumlara ve kültüre de, kadını sınıf olarak değil de, cins olarak eziyor olma noktasında karşı çıkmakta, ama bunların özel mülkiyetle, kapitalist üretim tarzıyla olan bağıını görmemeyi tercih etmektedir. Açık ki, ne egemen sınıfların “kutsal” ailesi, ne de ideolojisi, kültürü kapitalizmin kendisi sorgulanmadan sorgulanamaz.

Tarihsel-toplumsal gelişim yasalarının bilgisinden ve sınıf çatışması perspektifinden bu yoksunluk, kadının ezilmişliğinin nedenlerine, kökeninde yatan olguya inmek yerine, sonuçlara bakmaya ve bu sonuçlar üzerine burjuva görüşler üretmeye yolaçmaktadır.

İster klasik anlamıyla feminizm, isterse “sosyalist” etiketli feminizm olsun cins olarak ezilmişliği, sınıf olarak ezilmişliğin önüne çıkarmakla, emekçi kadınları sınıf kavgasından uzaklaştırmaya, bilinçlerini karartarak mücadelelerini hedeflerinden sapırtmaya ve yozlaştırmaya hizmet etmektedir. Ve bugün bu akımın, en çok da küçük-burjuva yoz “aydın” ve “entelektüel” çevrelerde yankı buluyor olması, yaşanan bir dönemin ardından çok da şaşırtıcı olması gerek.

Kadın sorununda tutarlı biricik dünya görüşü: Marksizm

Kadın sorunu toplumsal bir sorundur. Tüm diğer temel toplumsal sorunların olduğu gibi, kadın sorununun da gerçek ve köklü çözümü, bu sorunu yaratan toplumsal koşulların yok edilmesiyle olanaklıdır. Bu bilimsel görüşü ortaya koyan Marksizm-Leninizm, birilerinin sandığı ya da iddia ettiği gibi, sorunun çözümünü hiç de maddi koşulların değişimine indirgemez. Özel mülkiyeti yok etme mücadelesinin, özel mülkiyetin, diğer tüm alanlarda olduğu gibi, kadın sorununda da yarattığı her türlü gerici fikirlere, değerlere kurumlara karşı ideolojik-kültürel mücadeleyle birleştirilmesini de bizzat Marksizm öngörür.

(Ekim, Sayı: 6, Mart 1988)

İstanbul ve İzmir’de 8 Mart’ın 100. yılında emekçi kadınlar buluştu...

“New York’tan TEKEL’e direnişçi kadınlar yol gösteriyor!”

28 Şubat Pazar günü **İstanbul’da Emekçi Kadın Komisyonları (EKK)**, **İzmir’de ise BDSP** tarafından 8 Mart etkinlikleri gerçekleştirildi.

İstanbul

İstanbul’da “100. yılında şan olsun 8 Mart’ı yaratanlara... New York’tan TEKEL’e direnişçi kadınlar yol gösteriyor!” şiarıyla Su Gösteri Sanatları Sahnesi’nde gerçekleşen 8 Mart etkinliğine İstanbul’un farklı sanayi havzalarından ve emekçi semtlerinden çok sayıda kadın ve erkek işçi-emekçi katıldı. Salona, “100. yılında şan olsun 8 Mart’ı yaratanlara! New York’tan TEKEL’e direnişçi işçiler yol gösteriyor! / Emekçi Kadın Komisyonları”, “New York’tan TEKEL’e vardık, varız, varolacağız!”, “Çifte sömürü, baskı, şiddet, ayrımcılık, töre cinayetleri...Kadınların kurtuluşu sosyalizmde!” pankartları asıldı. Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Alexandra Kollontai, Hatice Yürekli, Nadezhda Krupskaya’nın resimlerinin asıldığı salonda, Güven Elektrik, DESA, Entes, TEKEL, Sümerbank, Meha, Çapa’da direnen kadınların resimleri de yer aldı.

Sunucuların yaptığı konuşmayla başlayan etkinlik, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen yiğit devrimci kadınlar anısına saygı duruşuyla devam etti.

Saygı duruşunun ardından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün sınıfsal özü ve tarihsel anlamı aktarıldı. Ardından söz alan **EKK temsilcisi**, kadının ezilmişliğinin, bunun koşullarını oluşturan şartların ortadan kalkmasıyla son bulacağını altını çizdi. Clara Zetkin’in “*Proleteryanın devrimci sınıf mücadelesi olmaksızın kadınların gerçek ve tam kurtuluşu olanaksızdır. Kadınlar bu mücadeleye katılmaksızın kapitalizmin parçalanması, sosyalist yeniyi yaratma olanaksızdır*” sözlerini hatırlattı.

EKK adına yapılan konuşmanın ardından Şair Rahime Henden şiirlerini etkinliğine katılanlarla paylaştı. **Sefaköy İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu**’nun sergilediği “Gülsüm” adlı skeç ise ilgiyle izlendi. Tiyatro gösterisinin ardından etkinlik programına ara verildi.

Aranın ardından, **BDSP temsilcisi** bir konuşma yaptı. Konuşmada, TEKEL direnişinin tarihsel anlam ve önemine vurgu yapıldı. Sınıf mücadelesinin büyütülmesinde kadın-erkek elele verilen örgütlü mücadelenin temel çözücü noktada olduğunu altı çizildi. Kadının mücadele içinde özgürleştiği, direnişlerde yer alan kadınların öne çıktığı, mücadele içerisine atılan ve zincirlerini kırabilen kadınların kararlılıkla direndikleri vurgulandı.

Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu’nun sunduğu şiir dinletisi ile devam eden etkinlik programında direnişçi kadınlar için bir kürsü oluşturuldu. İlk olarak sözü, eski TEKEL Cibali işçisi Şair Rahime Henden aldı. Henden, Ankara’da kadın-erkek birlikte mücadele yürüten TEKEL işçilerinin, bütün işçi ve emekçilere yol gösterdiğini belirterek, bütün direnişçi işçilerin bu yolda ilerlemesi gerektiğini söyledi.

DESA işçisi **Emine Arslan** ise, 8 Mart’ın sınıfsal özünü ve tarihsel anlamını 1986 yılında örgütlü bir işyerinde çalıştığı sırada öğrendiğini belirtti. Anne ve babalara da seslenen Arslan, çocuklarının

örgütlenmelerine engel olmamalarını istedi.

Sinter Metal’de direnen Murat Ökücü’nün eşi de bu bölümde söz alarak direniş süresince eşine destek olduğunu belirtti. Sonuna kadar eşini destekleyeceğini söyledi.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan ise konuşmasında, sınıf bilinçli bir işçi olarak yapması gerekeni yaptığını ve direniş yolunu seçtiğini söyledi. 8 Mart’ın 100. yılında kadın-erkek tüm işçi ve emekçileri 7 Mart’ta Kadıköy’de yapılacak mitinge çağırdı.

Direnişçi kadınlara yaptıkları konuşmaların ardından EKK adına çiçekler sunuldu. Daha sonra Sefaköy İşçi Kültür Evi’nden emekçi bir kadın arkadaşın kızıl bayraklarla yaptığı ‘**Sokak Dansı**’ büyük bir ilgiyle izlendi. Dans gösterisinin ardından müzik dinletisi sunuldu. Hep bir ağızdan türkü ve marşlar söylendi.

Toplumcu Mühendis Mimar Şehir Plancı Kadınlar, Ekim Gençliği ve Devrimci Liseliler Birliği gönderdikleri mesajlarla 150 kişinin katıldığı etkinliği selamladı.

İzmir

İzmir’de Tepekule Kongre ve Sergi Salonu’nda 28 Şubat günü yapılan etkinlikte 8 Mart’ın devrimci ruhu öne çıktı. Direnişçi TEKEL işçileri ve tekstil işçileri söz alarak sorunlarını anlattı, mücadele çağrısı yaptı. Coşkulu sloganlar emekçi kadınların özgürlük mücadelesi için atıldı.

Haftalar öncesinden ilan edilen etkinlik hazırlıkları kapsamında çok sayıda el ilanı BDSP’nin 8 Mart bildirisi ile birlikte fabrikalarda, merkezi noktalarda ve semtlerde dağıtıldı. Etkinlik davetiyeleri de sendikalara, siyasal kurumlara ve emekçi kadınlara yaygın biçimde ulaştırıldı. Çağrı afişleri de etkinliğe günler kala emekçi mahallelerinin duvarlarına vuruldu.

Etkinlik günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nden etkinliğe katılmak üzere ayrılan bir grup emekçi, polis tarafından durdurularak keyfi şekilde kimlik kontrolüne maruz bırakıldı. Kontrol sırasında ölüm orucu gazisi Muharrem Kurşun “ifade eksikliği” olduğu gerekçesiyle polis tarafından gözaltına alındı. Karakolda keyfi biçimde gözaltında tutulan Kurşun birkaç saat sonra Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

serbest bırakıldı.

Etkinlik salonuna “8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 100. yılında / New York’tan TEKEL’e kadınlar direniyor! / BDSP” ve “Kadının kurtuluşu sosyalizmde! / BDSP” pankartları, kızıl bayraklar, “Direnen TEKEL işçileri kazanacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” ozalitleri, devrimci kadın önderlerin fotoğrafları ve 7 Mart’ta gerçekleştirilecek 8 Mart mitingine çağrı afişleri asıldı. Kürsüye ise BDSP logolu flama asıldı.

Etkinlik, kitlenin “Yürüdüler al yazmaları / iş önlükleri / basma entarileriyle / yürüdüler / yumruk oldu öfkeleri / dört bir koldan haykırdılar / susmayacağız ölüme inat haykıracağız / bu bahar önce biz yürüyeceğiz, bu bahar önce kadınlar yürüyecek” dizeleriyle selamlanmasıyla başladı ve “Bu bahar önce kadınlar yürüyecek!” isimli belgeselin gösterimine geçildi.

Sinevizyonun ardından saygı duruşu çağrısı yapıldı. Saygı duruşunu **BDSP** adına yapılan konuşma izledi.

Konuşma, direnen TEKEL işçilerinin selamlanması ile başladı. Kadının maruz kaldığı cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürünün özel mülkiyet ile birlikte ortaya çıktığı anlatılarak kurtuluşun sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yani sosyalizm ile elde edileceği ifade edildi. Konuşmada ayrıca Ekim Devrimi’nin ardından kadınların elde ettiği kazanımlar anlatıldı.

BDSP konuşması kadınların mücadeleyle özgürleşeceğinin vurgulanması ve örgütlü mücadele çağrısı ile son buldu.

Söz emekçi ve direnişçi kadınlarda!

Tekstil İşçileri Bülteni adına söz alan bir tekstil işçisi fabrikasında yaşadığı sömürü koşullarını anlatarak sorunlardan örnekler verdi. İşçilerin sınıf bilinçlerinin geri olmasına vurgu yapılan konuşmada Tekstil İşçileri Bülteni çalışması anlatıldı ve örgütlü mücadele çağrısı yapıldı.

Gıda sektöründe çalışan bir kadın işçi de tüm emekçi kadınları örgütlü mücadeleye ve 8 Mart’a sahip çıkmaya çağırdı.

Etkinliğin en anlamlı konuşmalarından biri ise **TEKEL’in direnişçi kadın işçilerine** aitti. Erkek sınıf kardeşleri ile birlikte direnen kadın TEKEL işçileri direnişin ilk gününden itibaren kadın işçilerin direnişte başı çektiğini, polis karşısında bile en önde yürüdüklerini anlattılar.

Etkinlikte bir kadın işçi kendi derlediği ve yazdığı şiirlerden oluşan dinletisi sundu. 10 yaşındaki bir dostumuz da Nazım Hikmet’in ‘Kız Çocuğu’ şiirini bizlerle paylaştı. Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu etkinlikte “Umut Kimde” adlı oyunu sergiledi. Aliyar ve Grup Sis de ezgileriyle etkinlikte yer aldılar. Etkinlik hep birlikte çekilen halaylarla son buldu.

8 Mart Emekçi Kadınlar Günü’nün 100. yılı nedeniyle gerçekleştirilen etkinlikte 8 Mart’ın devrimci ruhu öne çıktı.

Etkinlik boyunca atılan coşkulu sloganlar ve alkışlar emekçi kadınların mücadeleye ve alanlara çağırılmasına eşlik etti. Etkinliğe ağırlığını emekçi kadınların oluşturduğu 100’ü aşkın işçi ve emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

8 Mart çalışmalarından...

Ümraniye’de ev toplantıları

OSİM-DER Emekçi Kadın Komisyonu 27 Şubat Cumartesi günü **Sultanbeyli** bölgesinde 8 Mart gündemli 3. ev toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıya, Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün tarihini, kapitalizmde kadının yaşantısını ve emekçi kadın komisyonlarının çalışmalarını anlatan bir sunumla başlandı. Daha sonra EKK’nın 2008 yılında hazırlamış olduğu “Yaşamın yarısından kavganın yarısına...” sinevizyonu izlendi.

Sinevizyon gösteriminin ardından yapılan sohbette ise işçi kadınlar, fabrikada yaşadıkları çifte sömürüyü örneklerle anlattılar. İş yerlerinde kadınlara yaşatılan baskı ve zorbalığı kendi deneyimlerini aktararak tartıştılar. Toplantıya katılan emekçi kadınlar da mücadele alanlarında kadın-erkek omuz omuza olmanın önemini vurguladılar.

Ev toplantılarından biri de **Dudullu**’da gerçekleşti. Sinevizyonun izlenmesiyle başlayan toplantıda canlı tartışmalar yapıldı. 8 Mart’ın sınıfsal özüne uygun bir şekilde ele alınması gerektiği vurgulandı. Ayrıca TEKEL direnişinin kazanımları, sendika yönetimlerinin ihanetçi tablosu ve bu direnişte devrimcilere düşen görevler tartışıldı.

Bir diğer ev toplantısı ise 25 Şubat Perşembe günü **Sarıgazi**’de yapıldı. 3 saat süren ve 8 kadının katıldığı toplantı canlı tartışmalarla geçti.

Sinevizyon gösterimini yapıldığı toplantıda emekçi kadınlar tarafından en çok dile getirilen ise kadınların çalışarak toplumsal yaşama katılmalarının önündeki engellerin aşılması gerekliliği idi. Konuşmalarda çocuk bakımının toplumsallaştırılmasının gerekliliği ve ücretsiz kreş talebi de sıkça dile getirildi.

Ayrıca, 8 Mart çağrı bildirileri, **1 Mayıs Mahallesi**’nde ve **Sarıgazi**’de kitlesel olarak dağıtıldı. Diğer yandan Emekçi Kadın Bülteni de işçi ve emekçi kadınlara ulaştırıldı.

Esenyurt’ta 8 Mart çağrısı

Esenyurt 8 Mart Hazırlık Komitesi tarafından 8 Mart gündemli Emekçi Kadın Bülteni’nin dağıtımı kadın işçilerin ağırlıkta olduğu fabrikalarda yapıldı. Yanısıra BDSP imzalı 8 Mart bildirilerinin dağıtımı işçilerin yoğun olarak bulunduğu merkezi noktalarda sabah işe gidişlerde gerçekleştirildi.

Pendik’te yaygın dağıtım

Pendik’te BDSP imzalı 8 Mart bildirileri **Güllübağlar, Aydos, Ramazanoğlu** mahallelerinde dağıtıldı. Çalışmalarda, yaklaşık 2 bin bildiri kullanılırken bunun yanında işçi servislerinin geçiş güzergahlarında Emekçi Kadın Bülteni de yaygın olarak kullanıldı.

Manisa’da yaygın dağıtım

Manisa’da Alaybey, Malta ve Perşembepazarı mahallelerinde BDSP’nin 8 Mart’a çağrı bildirileri dağıtıldı. Bir yandan da mitinge katılımı güçlendirebilmek için işçi ve emekçi kadınlarla görüşmeler gerçekleştirildi.

Kocaeli’de 8 Mart etkinliği

Kocaeli’de **8 Mart Hazırlık Komitesi**’nin çalışmaları 27 Şubat günü gerçekleştirilen söyleyişi ile devam etti.

Söyleşide, emekçi kadınların karşı karşıya kaldığı sınıfsal, cinsel ve ulusal sömürden günlük yaşam içerisinde maruz kaldığı sorunlara kadar birçok sorun

tartışıldı. Ayrıca emekçi kadınların özgürleşme mücadelesinin erkek sınıf kardeşleri ile elele omuz omuza olması gerektiği, kadının toplumsal kurtuluş mücadelesini erkeklerden ayıran burjuva feminist bakış da teşhir edildi.

Söyleşiye katılan kadınların konuşmalara yoğun bir şekilde eşlik etmesi ile verimli bir tartışma zemini yakalandı.

Ayrıca, Kocaeli’nin emekçi semtlerinde kadın işçi ve emekçilere 8 Mart’ın anlamını anlatan bildiriler ve Emekçi Kadın Bülteni ulaştırıldı.

Adana’da ev toplantısı

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Emekçi Kadın Komisyonu 1 Mart pazartesi günü Şakirpaşa’da ev toplantısı düzenledi. Toplantı, 8 Mart’ın tarihçesi ve

anlamı üzerine yapılan sunumla başladı.

Patronların kadına ucuz iş gücü ve ilk gözden çıkarılacak elaman olarak baktıkları, ailede de kadınların ev işlerini gören bireyler olarak görüldüğü ifade edildi. Bu durumun yalnız Türkiye’de değil tüm dünyada böyle olduğu, kapitalist sistemin emekçi kadınları nasıl sömürdüğü anlatıldı.

Yedi kadının katıldığı toplantıda kadınlar, mahallelerinde yaşanan yozlaşmadan, hayat pahalılığından ve eve hapsolmuş olduklarından söz ettiler.

Ayrıca BDSP’nin 8 Mart bildirileri Şakirpaşa’da kapı kapı dağıtıldı. Bunun yanında pazar yerinde açılan stantta BDSP bildirileri ile 8 Mart’a çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Kocaeli - Adana

Adana’da Devrimci 8 Mart Platformu çalışmalarından...

Adana’da **Devrimci 8 Mart Platformu** (BDSP, DKH, **Devrimci Proletarya**, DİSK/Emekli Sen, **Emek ve Özgürlük Cephesi**, Halk Cephe Kadınlar) Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü, erkeksiz 8 Mart türü ucube anlayışlar karşısında devrimci bir temelde örgütlemeye çalışıyor.

8 Mart etkinliği

Bu çerçevede platformu tarafından 27 Şubat günü Şakirpaşa’da bir açık alan etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlik ön hazırlık sürecinde ortak ozalitler ve afişler yaygın bir şekilde kullanıldı.

Şakirpaşa kapalı semt pazarında gerçekleştirilen etkinlik hoşgeldiniz konuşması ve saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra okunan şiirlerin ardından sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Etkinlikte yapılan konuşmada, emekçi kadınların bir yandan sınıfsal sömürüyü daha derinden yaşarken diğer yandan da cinsel kimlikleri üzerinden sömürüye maruz kaldıkları ifade edildi.

Konuşma direnişçi kadınların ortaya koydukları örnek tutum üzerinden çifte baskı ve sömürüye karşı mücadele çağrısıyla sona erdi. Konuşmanın ardından Şakirpaşa İKE Şiir Atölyesi slayt gösterimi eşliğinde bir şiir dinletisi sundu.

Şiir dinletisinden sonra emekli Çukobirlik işçisi ve DİSK/Emekli Sen Adana Şube yöneticilerinden Fatma Sesli bir konuşma gerçekleştirdi. Sesli, 8 Mart’ın 100. yılında her zamanki gibi alanlarda olacaklarını, sistemin emekçi kadınlara yönelik saldırılarına karşı TEKEL işçisi kadınların açtığı yoldan mücadele edilmesi gerektiğini ifade etti.

Etkinlik, Ayışığı Sanat Merkezi tarafından sunulan müzik dinletisi ve çekilen halaylarla sona erdi.

Yaygın 8 Mart çağrısı

Eyleme çağrı yapan 10 bin el ilanı, 2 bin afiş ve 20 ozalit platform bileşenleri tarafından şehir merkezi ve emekçi mahallerinde yaygın olarak kullanıldı. Şakirpaşa, Yeşileveler, Yurt Mahallesi, Baraj Yolu, Gülbahçesi, Meydan, Akkapı, Akdeniz, Sarıçam ve PTT Evleri’nde kullanılan afiş ve el ilanlarıyla emekçilere çağrı yapıldı.

Bunun yanında Çakmak Caddesi Kültür Sokak’ta “Kadınlarımızın yüzleri” isimli fotoğraf sergisi açıldı. 3 gün açık kalan sergide her akşam sinevizyon gösterimi yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

TEKEL işçileriyle dayanışma faaliyetleri...

Sİ-DER TEKEL'in yanında!

Ankara'da Sincan İşçi Derneği (Sİ-DER) üyelerinin TEKEL direnişi ile dayanışma faaliyetleri geçtiğimiz bir haftalık süreçte yoğun bir tempoyla sürdü. 7 günlük faaliyet 26 Şubat akşamı gerçekleştirilen basın açıklamasıyla yeni araç ve hedeflerle devam ettirilmek üzere sona erdi.

Sincan'da stant faaliyeti

Çalışmalarına, "TEKEL işçilerinin talepleri kabul edilsin / TEKEL direnişi için nöbetteyiz" şiarıyla başlayan dernek üyeleri 7 gün boyunca Sincan merkezde stant açtı. Açılan stantta 400'e yakın imza toplandı. Ayrıca yaklaşık 3 bin adet bildiri Sincanlı işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Bunların yanında imza kampanyasına katılan emekçilere 300 adet **İşçiden İşçiye Bülteni** ve yine standı ziyaret eden metal işçilerine de **Metal İşçileri Bülteni** verildi. 25 Şubat günü öğlen saatlerinde "Zulmün olduğu yerde direnmek meşrudur! Direnen TEKEL işçileri onurumuzdur! / Sincan İşçi Derneği" yazılı pankart asıldı.

Sincan'da basın açıklaması

26 Şubat sabahı ise faaliyet servis noktalarına yapılan dağıtımla başladı. Yaklaşık 100 adet bildiri farklı fabrikalardan işçilere ulaştırıldı. Akşam saatlerinde da stant açılarak seslenme faaliyeti devam etti. Emekçilere 19.00'daki basın açıklamasına katılma çağrısı yapıldı. İki saat süren dağıtım ve imza toplama faaliyetinin ardından basın açıklaması yapılmak üzere stant toplandı.

Sincan İşçi Derneği üyelerinin yanına gelen polisler "yapılacak basın açıklamasının daha önce de belirtildiği gibi yasal olmadığını, Sİ-DER üyeleri hakkında suç duyurusunda bulunulacağını ve sonuçlarına katlanılacağını" söylediler. Sİ-DER üyeleri ise basın açıklamasını daha önceden duyurdukları üzere gerçekleştireceklerini belirttiler. Saat 19.00'da başlayan basın açıklamasını Sİ-DER Başkanı okudu.

Saldırıya direnişle yanıt verilecek!

Açıklamada, sermaye devletinin günlerdir 28 Şubat gecesi direniş alanındaki çadırları polis zoruyla kaldıracacağı ve direnişi devlet zoru ile bitireceği yönündeki tehditlerine karşı Sincan İşçi Derneği olarak 27 Şubat'tan itibaren olarak direniş alanında yer alınacağı söylendi.

Devletin TEKEL işçilerine dönük saldırısına direnişle yanıt verileceği belirtilen açıklamada ayrıca TEKEL işçisi Hamdullah Uysal da anıldı. TEKEL işçileriyle dayanışma çağrısı yapıldı. Eylem boyunca, "TEKEL işçisi yalnız değildir!", "Genel grev, genel direniş!" ve "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" sloganları atıldı.

Sİ-DER üyeleri 27 Şubat Cumartesi günü saat 09.00'da Sincan İşçi Derneği'nde buluşarak TEKEL işçilerinin yanına gittiler.

Kızıl Bayrak / Ankara

Tersanelerden TEKEL'e destek

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) TEKEL işçileri ile dayanışmayı yükseltmek için tersane işçilerine çağrı yaptı.

25 Şubat Perşembe günü **Tuzla Gemi Tersanesi** önünde ve 26 Şubat Cuma günü **Aydıntepe Tren İstasyonu**'nda işe giriş saatlerinde "TEKEL işçileri ile sınıf dayanışmasını yükseltelim!" şiarlı bildiri dağıtımı yapıldı. İşçiler, tersaneler cehenneminde mücadeleyi yükseltmeye, TEKEL işçileriyle mücadelelerini ortaklaştırmaya çağrıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal İşçileri Bülteni dağıtımları

Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısı fabrikalara ulaştırılmaya devam ediyor. TEKEL direnişiyle birlikte işçi sınıfı adına hareketli günlerden geçerken yapılan dağıtımlara ilgede de gözle görülür bir artış var.

Kartal'da bülten dağıtımı

İstanbul Kartal'daki ALDEM Çelik fabrikasında yapılan dağıtım sırasında fabrikanın personel müdürü dağıtım yapan metal işçilerine sözlü sataşmalarda bulundu. Son dönemde fabrikaya özel Ocak zammı bildirisi, "TEKEL işçileriyle 1 TL'yi paylaş" kampanyası ve Metal İşçileri Bülteni için gidilmiş olması patronların korkularını büyütmektedir. Sözlü sataşmalarla yıllardır yapılan dağıtıma müdahale edebileceğini zanneden personel müdürü, "Burası küçük bir işletme, holdinglerle uğraşın", "Tek kişi yetmiyor mu? Niye 3 kişi geldiniz?", "Yolu kapatıyorsunuz kenara çekilin!" gibi komik gerekçelerle dağıtımı engellemeye çalıştı. Personel müdürünün bu tutumu MİB'lilerin tutumlarıyla boşa düşürüldü.

ALDEM Çelik dışında Lombardini Motor, ABB, AKSAN dağıtımları da tamamlandı.

Manisa'da bülten dağıtımı

Manisa'dan sınıf devrimcileri 24 Şubat akşamı Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısının dağıtımını gerçekleştirdiler. Gece vardiyasına giden işçi servislerine ulaştırılan bültenin TEKEL direnişini işleyen ön kapağı işçilerin ilgisini çekti. İşçiler, TEKEL direnişine destek verdiklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Kartal - Manisa

Sendika ağaları çadırları kaldırdı!

TEKEL işçilerinin Ankara'nın göbeğinde başlattıkları onurlu direnişin 78. günü olan 2 Mart günü Türk-İş Genel Merkezi önündeki direniş çadırları sendika ağaları tarafından kaldırıldı. Danıştay'ın 4/C'ye geçiş süresini uzatma kararının ardından memleketlerine dönen TEKEL işçileri eylemlerine devam edecekler. İşçiler, 1 Nisan günü tekrar Ankara'da buluşarak geceyi burada geçirecekler. TEKEL işçilerinin, direniş çadırlarını kaldırmadan önceki bir haftalık süreç ise oldukça hareketliydi.

73. gün: “Hamdullah Uysal ölümsüzdür!”

TEKEL işçisi Hamdullah Uysal'ın sabah erken saatlerde alkollü bir şoförün kullandığı lüks bir aracın çarpması sonucu yaşamını yitirdiği haberini alan TEKEL işçileri, cenazeyi almak üzere gittikleri Adli Tıp'ta polis terörüne maruz kaldılar. Uysal'ın cenazesini arkadaşlarına vermeyerek, duyduğu korkuyu bir kez daha açığa vuran sermaye devleti TEKEL işçilerine biber gazı ve coplarla saldırdı. Polis saldırısı sırasında TEKEL işçileri arasında yaralananlar olurken Uysal'ın cenazesi de işçilere verilmeyerek Adli Tıp'tan kaçırıldı. Polis saldırısının ardından otobüslerle Türk-İş önüne doğru yola çıkan TEKEL işçileri otobüslerden inerek Mithatpaşa Caddesi'ne yöneldiler. Polisin engelleme girişimlerine rağmen barikatı açtıran işçiler yolu trafiğe kapatarak oturma eylemi gerçekleştirdiler. Polislerle anlaşılan sendika yöneticileri yolu açtırdılar. TEKEL işçileri sloganlarla Türk-İş Genel Merkezi önüne yürüdüler.

74. gün: AKP binası işgali

TEKEL işçileri, Hamdullah Uysal'ın cenazesinde yaşanan polis terörünü protesto etmek için AKP Ankara İl binasını işgal ettiler. “Katil AKP hesap verecek” ve “Her yer TEKEL her yer direniş!” sloganlarıyla binaya giren işçiler, binanın balkonuna arkadaşları Hamdullah Uysal'ın fotoğrafını astılar. TEKEL işçileri özel güvenliklerin biber gazlı ve coplu saldırısının ardından binaya gelen polislerin saldırısına da maruz kaldılar. Gözaltına alınan 19 işçi geceyi Çankaya Emniyet Müdürlüğü'nde geçirdi. İşçiler, karakolda baskılarla karşılaştılar.

75. gün: TEKEL işçileri serbest bırakıldı

Gece boyunca Çankaya Emniyet Müdürlüğü'nde tutulan 19 işçiden 15'i daha sonra savcılıkta alınan ifadelerinin ardından saat 19.00'da serbest bırakıldı. Geriye kalan 4 işçi de “darp, işgal, nitelikli mala zarar, kamu görevlisine iftira” suçlamalarıyla tutuklama talebiyle çıkarıldıkları mahkeme sonrasında serbest bırakıldı. 24 saati aşkın süre gözaltında tutulan işçiler serbest bırakılmalarının ardından adliye önünde bekleyen direnişçi işçilerle birlikte Türk-İş Genel Merkezi önüne yürüdüler.

76. gün: Direniş çadırları kaldırılmamalı

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel'in de katıldığı toplantılar gerçekleştirildi. TEKEL işçileri arasında sürece ilişkin farklı eğilimler göze çarptı. Sendikanın, yasal süre üzerinden yaptığı propaganda ve “çadırları kendimiz kurduk kendimiz kaldırırız” açıklamalarının işçiler üzerinde etkili

olduğu görülürken öncü işçiler ise çadırları sonuna kadar savunmak gerektiğini, direniş alanını terk etmemek gerektiğini ifade ettiler.

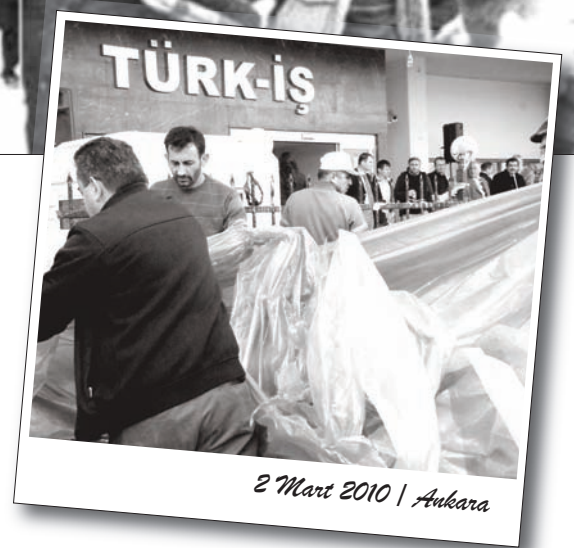
Sendikanın, mücadelenin “farklı araçlarla sürdürülmesi” yönündeki açıklamalarını eleştiren işçiler gelinek noktada alınacak etkili kararlarla hareket edilebileceğini ancak bu yol ve yöntemlerin hayata geçirilmediğini söylediler.

77. gün: Danıştay 4/C'ye geçiş süresini uzattı

Danıştay 12. Dairesi, TEKEL işçilerinin 4/C'ye geçiş için verilen “30 günlük süreye” yaptığı itirazı kabul ederek işlemin yürütmesinin durdurulmasına karar verdi. Karar, direnişlerinin 77. gününde olan TEKEL işçilerinin büyük çoğunluğu tarafından sevinçle karşılandı. İşçiler Sakarya Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte Hamdullah Uysal için sloganlar atıldı. Oldukça coşkulu geçen yürüyüşün ardından KESK Genel Başkanı Sami Evren Türk-İş önünde bir konuşma yaptı. Konuşmasında bu “kazanım”ın daha başlangıç olduğunu söyleyen Evren bundan sonra kent kent mücadelenin süreceğini ifade etti.

78. gün: Direniş çadırları kaldırıldı

Türk-İş Genel Merkezi'nde basın toplantısı düzenleyen Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel direniş çadırlarının kaldırılacağını açıkladı. Yaklaşık 100 TEKEL işçisi “Çadırlar

kalacak, direniş sürecektir!”, “Kavga bitmedi daha yeni başlıyor!”, “Hamdullah ölmedi, kavgamızda yaşıyor!” sloganları atarak sendikanın aldığı kararları protesto etti. Türkel'in konuşması, bir grup işçi tarafından alkışlanırken öncü işçiler çadırların sökülmesi kararına karşı sloganlarla karşılık verdi. Türkel bu yüzden konuşmasına ara vermek zorunda kaldı. İşçileri de tehdit eden Türkel tek söz sahibinin Tek Gıda-İş olduğunu, kurallara uyulmadığı koşullarda yolların ayrılacağı tehdidini savurdu.

“Kendini bilmez 3-5 militanın aklıyla hareket etmeyeceğiz” diyen Türkel, “işçi olmayanlar Türk-İş'in önünden çıksın” diyerek gerici ve yasakçı tutumlarına bir yenisini daha ekledi. TEKEL işçileri çadırların kaldırılmasının ardından, Sakarya Caddesi'nin sokaklarını dolaşarak esnafa karanfil dağıttı.

Kızıl Bayrak / Ankara

TEKEL'le sınıf dayanışmasına para cezası

TEKEL'deki 78 günlük direniş süreci boyunca direnişin etkisinden korkan sermaye cephesi sınıf dayanışmasından da rahatsız oldu.

Muğla'nın Milas ve Yatağan ilçelerindeki Yeniköy Elektrik Üretim ve Dağıtım A.Ş.'de (YEAS) çalışan toplam 550 T. Maden-İş Sendikası üyesi işçiye, 4 Şubat'ta Türk-İş, KESK, Hak-İş, DİSK ve Kamu-Sen tarafından TEKEL işçilerine destek amacıyla gerçekleştirilen iş bırakma eylemine katıldıkları gerekçesiyle savcılık tarafından 1000'er TL para cezası verildi. Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin, cezalara itiraz edeceklerini söyledi.

Üretimden gelen güçlerini kullanarak TEKEL işçileriyle sınıf dayanışmasını yükselten 550 YEAS işçisi hakkında Milas ve Yatağan Cumhuriyet savcılıkları, “kanun dışı grev ve lokavt” suçundan 1000'er TL para cezası kesti. Ceza ödeme tebligatlarını almak üzere 25 işçi, 3 Mart günü öğle saatlerinde Milas Adliyesi'ne geldi. 10 gün içinde para cezasını Maliye'ye ödemeyen işçiler hakkında kamu davası açılacağı bildirildi.

İşçilere eşlik eden Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin, 4 Şubat'ta TEKEL işçilerine destek amacıyla işçilerin kendilerini izinli sayarak görevlerinin başına gitmediklerini belirtti.

İşçi ve emekçi hareketinden...

ATV-Sabah'ta greve devam

ATV-Sabah grevine Turkuvaz grubunun yaptığı itiraz üzerine, grevin 154. gününde İstanbul 2. İş Mahkemesi kararıyla grev durdurulmuştu. TGS bunun üzerine kararın haksız ve siyasi olduğunu ifade ederek temyize gitmişti. Yargıtay 9'ncu Hukuk Dairesi yerel mahkemenin grevi durdurma kararını 1 Mart günü bozdu. TGS İstanbul Şube Yönetimi yaptığı açıklama ile Sabah-ATV binasına grev pankartının yeniden asılacağını, greve kaldığı yerden devam edileceğini belirtti.

Sendikalar Marmaray için eylemde

Marmaray işçileri ulaşım sektöründe örgütlü kamu ve işçi sendikalarıyla beraber Üsküdar'da bulunan Demiryolları Limanlar Hava Meydanları İnşaatları Genel Müdürlüğü önünde 3 Mart günü eylemlediler.

TÜMTİS, Hava-İş, Liman-İş, Limter-İş, Yapı-Yol Sen, BTS ve Tekstil-Sen tarafından örgütlenen eylemde "İşimiz ve hakkımız için direniyoruz / Marmaray İşçileri" pankartı açıldı.

Yol-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube, Eğitim Sen 2 No'lu Şube, İstanbul Tabip Odası, Metalurji Mühendisleri Odası ve ESP'nin destek verdiği eylemde görüşme talebinin reddedilmesi üzerine DLH Genel Müdürü ile görüşülene kadar oturma eylemi yapıldı.

BTS 1 No'lu Şube Sekreteri Mithat Ercan yaptığı açıklamada, 3 yıldan beri işçilerin sosyal haktan, güvenceden ve iş güvenliğinden yoksun çalıştırıldığını ve SGK kesintilerinin eksik yatırıldığını vurguladı.

Eyleme destek veren İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen işçilerin yanlarında olacaklarını ifade ederek birleşik mücadelenin öneminden bahsetti. Eylemde son olarak Liman-İş Sendikası Baştemsilcisi söz aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Silivri Belediyesi'nde TİS imzalandı

Tüm Bel-Sen İstanbul 1 No'lu Şube'nin örgütlenme alanında bulunan Silivri Belediyesi'nde toplu iş sözleşmesi 1 Ocak 2010 tarihi itibarıyla başlamak üzere 1 yıl süre ile imzalandı.

Tüm Bel-Sen'in üyeleri ve belediye başkanı ile yapmış olduğu görüşmelerde, TİS görüşmeleri talebinin karşılık bulması üzerine işyerinde TİS Komisyonu oluşturularak sendikalı ve sendikasız çalışanların katılımı ile toplantılar gerçekleştirildi. Bu toplantılarda sendikanın TİS ve örgütlenme politikaları üzerine tartışmalar yürütüldü.

IBM'de yetki Tez-Koop-İş'in

Tez-Koop-İş Sendikası'nın IBM Türk'te başlattığı örgütlenme mücadelesi Yargıtay'ın kararı ile sonuca ulaştı. IBM'de 2008 yılının Şubat ayında çoğunluk sağlanarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yapılan işkolu tespit başvurusunun kazanımıyla sonuçlanmasının ardından işveren yetki davası açmıştı. Yetki davasında hakim, Tez-Koop-İş Sendikası'nın IBM'de yetkili sendika olduğuna ve TİS imzalama hakkı olduğuna karar vermişti. Bunun üzerine IBM kararın iptali için temyize gitmişti. Yargıtay yerel mahkemenin kararını onadı ve Tez-Koop-İş Sendikası'nın yetkili olduğu yargı kararı ile kesinleşti.

Önümüzdeki günlerde toplu iş sözleşmesi üyelerin görüşü alınarak hazırlanacak.

Cano Tekstil'de tutuklama terörü

60'ya yakın işçinin çalıştığı İstanbul Arnavutköy'deki Cano Tekstil'de işçiler iki aylık ücretlerini alamamaları üzerine 19 Şubat günü direniş başlatmışlardı. Tekstil-Sen'le birlikte yürüttükleri direnişte işçiler atölye önünde nöbet tutarak patronun iş makinelerini kaçırmamasını önlemeye çalışıyorlardı.

2 Mart günü patronlardan birinin atölyeye gelmesi üzerine işçiler ücretlerini almadan patronun gitmesine izin vermeyeceklerini söylediler. Bu durumun patron tarafından polise haber verilmesi üzerine atölye önüne gelen polisler işçilere müdahale ettiler. Müdahale sonrası 10 kişi gözaltına alınarak Arnavutköy Yavuz Selim Karakolu'na götürüldüler.

"Patronu rehin almak" iddiasıyla çıkarıldıkları savcılıktan tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen Murat Bağlar, Murat İloğlu ve direnişe destek vermek için olay yerinde bulunan Murat İloğlu'nun babası Yunus İloğlu akşam saatlerinde tutuklanarak Metris Cezaevi'ne gönderildiler.

Sinter işçilerinden açlık grevi

Birleşik Metal İşçileri Sendikası üyesi Sinter Metal işçilerinin işe iade davaları 1 Mart günü Üsküdar Çiçekçi'deki 3. İş Mahkemesi'nde görüldü. Davanın Ağustos ayına ertelenmesi üzerine işçilerle polis arasında arbeye yaşandı. Sinter Metal işçileri karara tepkilerini adliye binasına girerek göstermeye çalıştı. Polisler yaşanan gerginliğin ardından işçiler adliye önünde oturma eylemine başladı.

2 Mart günü ise 4 işçi cuma gününe kadar sürecek açlık grevine başladı. Açlık grevine katılmayan diğer işçiler de oturma eylemiyle adliye önündeki bekleyişlerini sürdürdü.

Burada "455 gündür adalet bekliyoruz! / Sinter Metal İşçileri" yazılı pankart açıldı.

Sabah saatlerinde Sabiha Gökçen Havalimanı'ndan işten atılan işçiler destek ziyaretinde bulundular. Gerçekleştirilen sohbet ve konuşmaların ardından havalimanı işçileri başarı dilekleri sunarak ayrıldılar.

İşçiler geceyi BDP Üsküdar İlçe binasında geçirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Esenyurt Belediyesi'nde 9 işçi daha işten atıldı

Esenyurt Belediyesi'nde işten atma saldırısı sürüyor. Belediye, 2 Mart günü 9 işçinin daha işine son verdi. Böylelikle direnişe geçen işçilerin sayısı 27'ye yükseldi. İşten atılan işçilerin 7'sini, 8 Şubat 2010 tarihinde işe iadesine karar verilen ve 9 Şubat günü işbaşı yapan işçiler oluşturuyor.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm yaptığı yazılı açıklamada, Esenyurt Belediyesi'nde işçileri sendikadan istifa ettirmek için sorgu odaları kurulduğunu, Belediye Başkan Yardımcısı Emin Batmazoğlu'nun her gün kaç işçinin sendikaya üye olduğunu denetlemek için özel dedektifler ayarladığını belirtiyor.

Daiyang işçilerinden eylem

Çorlu'da paslanmaz çelik üreticisi Daiyang'da yaşanan sendika düşmanlığı ve işten atma saldırısı 2 Mart günü protesto edildi. Birleşik Metal-İş Sendikası Çorlu Adliyesi'ne gerçekleştirdiği yürüyüşle Daiyang patronu hakkında suç duyurusunda bulundu.

Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi önünde toplanan Daiyang işçilerine DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin yanı sıra Çorlu'daki sendikalar da destek verdi. Daiyang patronunun sendikal örgütlenmeyi farketmesinin ardından işten attığı 10 işçinin de katıldığı eylemde işçilerin sendikalaşma hakkına saygı gösterilmesi istendi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK Yönetim Kurulu üyeleri, Yapı-Yol Sen ve Eğitim Sen yönetici ve üyelerinin de destek verdiği eylemde pankartlar polis tarafından kapatılmak istendi. Yürüyüşe Çorlulu emekçiler de alkışlarla destek verdi.

Sendika yöneticileriyle polis arasında yaşanan gerginliğin ardından pankartlar açık tutularak eyleme devam edildi. Çorlu Adliyesi önünde yapılan açıklama mcadelenin süreceği söylendi.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Durak Tekstil'de işten atma saldırısı devam ediyor

Bursa'da kurulu olan Durak Tekstil'de patron, 9 işçiyi daha işten çıkardı. Sendika düşmanı patron Şubat ayı içerisinde 11 işçiyi işten atmışken, geçtiğimiz cuma günü de Tekstil İşçileri Sendikası'na üye olan 9 işçiyi işten çıkardı. Bu son saldırıyla beraber işten çıkarılan işçi sayısı 59'u buldu.

Fabrikada baskılar devam ederken, her türlü araç ve yöntemle işçiler sendikadan istifaya zorlanıyor. Sendikal çalışmaya öncülük eden öncü işçiler önce yıllık izne çıkarılıyor ardından ücretsiz izine çıkarılıp daha sonra işten atılıyor. Sendikayı sahiplenene işçiler tehditlere maruz kalıyor. Patron işçilerin ailelerini fabrikaya çağırıp çocuklarının sendikadan istifa etmeleri için baskı yapmasını istiyor.

Kızıl Bayrak / Bursa

AYÖP'ten eylem

Adana Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu, ücretli ve sözleşmeli çalışmanın yasaklanması, tüm eğitim emekçilerine kadrolu atama hakkının tanınması ve KPSS'nin iptal edilmesi talepleriyle yaklaşık 2 aydır sürdürdüğü imza kampanyasını 27 Şubat Cumartesi günü gerçekleştirdiği eylemle bitirdi.

Açıklamada güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya karşı bugüne kadar yapılan eylem ve etkinlikler özetlenerek, taleplerin duymazlıktan gelindiği ve eğitim emekçilerinin, öğretmen adaylarının verdiği mücadelenin Başbakan Erdoğan tarafından karalanmaya çalışıldığı söylendi.

Ardından Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa konuşma yaparak ücretli kölelik dayatmasının sadece öğretmenlere değil, ülkenin dört bir yanında çalışan işçi ve emekçilere yapıldığını ve ülkenin dört bir yanında başta TEKEK işçileri olmak üzere emekçilerin bu saldırıya mücadeleyle karşılık verdiğini söyledi. Bu mücadelenin ancak güçlerin birleştirilmesiyle kazanılabileceğini ifade etti.

70 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak /Adana

İzmir Demir Çelik fabrikası işçilerinden Türk Metal'e öfke

Türk Metal İzmir 2 No'lu Şube Sekreteri ve İzmir Demir Çelik (İDÇ) fabrikası baştemsilcisi İbrahim Erkoç ile sendika üyesi işçiler, şube başkanı Süleyman Yıldırım'ın yönlendirmesi doğrultusunda işten atıldıklarını belirterek bu durumu protesto ettiler.

26 Şubat günü şube binası önünde yaptıkları eylemde işçiler, işten atılmaların şube başkanının talebiyle gerçekleştiğini söyleyerek kendilerine yönetim tarafından bir açıklama yapılmasını istediler. İşçiler, yaşadıklarının açıkça bir ihanet olduğunu dile getirdiler.

“Yıllarca çalıştığımız, emek harcadığımız fabrikamızdan sendikacıların talimatıyla çıkarılıyor. ” diyen işçilerin sendika yöneticileriyle görüşme taleplerine ilk olarak olumlu bir yanıt verilmedi. İşçilerin ısrarı sonrasında sendika kapısını açan yöneticiler ile işçiler arasında gergin anlar yaşandı.

Türk Metal'den provokasyon

Türk-İş'e bağlı Türk Metal çetesi, metal patronlarının örgütü MESS'le başlayacak Grup Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri öncesinde yeni ayak oyunlarına girişti.

Türk Metal çetesi, Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın Eskişehir Şubesi'nin örgütlü olduğu çeşitli fabrikaları ele geçirmek amacıyla yeni provokasyonlar yaratma derdine düştü.

Türk Metal Sendikası Genel Sekreteri Muharrem Aslıyüce ve Türk-İş Eskişehir İl Temsilcisi Nejat Kılıç geçtiğimiz günlerde düzenledikleri bir basın toplantısıyla çeşitli iddialarda bulundular. “BMİS'ten istifa edip Türk Metal'e üye olan bir işçinin gece yarısı evinin önünde silahlı iki kişi tarafından tehdit edildiğini, işçinin bu durum üzerine Türk Metal Eskişehir Şube Başkanı Mevlüt Gümüşay'ı aradığını” iddia eden ihanet çetesi sözcüleri “Bunlar silahlı sendikacılık yapıyorlar”, “Bu kişi derhal görevden

alınmalıdır” sözleriyle de BMİS Eskişehir Şube Başkanı Bayram Kavak'ı hedef haline getirmek istediler.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

İşçiler Başbakanlığa yürüdü

Çeşitli illerden Ankara'ya gelen Dev Sağlık-İş üyeleri 26 Şubat günü Maltepe Köprüsü altında buluşarak Başbakanlığa yürüdü.

DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların yöneticilerinin yanı sıra TTB yöneticilerinin de destek verdiği yürüyüşe Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel ve Petrol-İş Ankara Şubesi de destek verdi. Sağlık işçileriyle beraber bir grup TEKEK işçisi de yürüyüşe katıldı.

Önü polis barikatıyla kesilen Dev Sağlık-İş üyeleri yolu trafiğe kapatarak barikatın açılmasını istediler. Barikatın açılmasının ardından Güvenpark'taki Başbakanlık binası önüne gelen sağlık emekçileri adına yapılan açıklamada konuşan Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, Çukurova Üniversitesi Balcalı Tıp Fakültesi Hastanesi'nde taşeron işçi olarak çalıştırılan 1200 işçinin hastanenin işçisi olduğu kararının tescil ettirildiğini hatırlattı.

On binin üzerinde emekçiye soruşturma

Sermaye devleti, KESK ve Kamu-Sen'in çağrısıyla haklı ve meşru talepleri için 25 Kasım'da iş bırakarak alanlara çıkan on binlerce kamu emekçisini eylem öncesinde soruşturma, sürgün ve işten atma tehdidiyle sindirmeye çalışmıştı. Eylemin peşisıra da çeşitli illerde soruşturma ve işten atma saldırıları yaşanmıştı.

İzmir'de de on binin üzerinde kamu emekçisinin söz konusu saldırılarla karşı karşıya kaldığı KESK İzmir Şubeler Platformu tarafından kamuoyuna açıklandı.

KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ali Kılıç, 25 Kasım uyarı grevi nedeniyle İzmir'de 5 bini eğitim emekçisi olmak üzere 10 binin üzerinde kamu emekçisine soruşturma açıldığını ifade etti. Kılıç şunları söyledi: “İzmir'de ise eyleme katılan 5 bini eğitim emekçisi olmak üzere 10 binin üzerindeki kamu personeline soruşturma açıldı. Bu soruşturmanın tamamına yakını sonuçlandı. İki kınama cezası verildi. Bunlardan Eğitim Sen 2 No'lu Şube üyesinin kınama cezası, yaptığı itiraz sonucu Bayraklı Milli Eğitim Müdürlüğü'nce kaldırıldı. Ceza verilen diğer eğitim emekçisi Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı ilköğretim müfettişi Ali Rıza Özer'in kınama cezası, itiraza rağmen iptal edilmedi ve kesinleşti.”

TARİŞ direnişine TEKEK işçilerinden destek...

Ankara'nın göbeğinde 78 gün boyunca direnen ve yaktıkları direniş ateşi ile tüm işçi sınıfına umut ışığı olan TEKEK işçilerinin ardından İzmir'de TARİŞ işçileri de direniş yolunu seçtiler.

Kapatma kararının ardından işçi ücretleri ilk 6 ay kısa çalışma ödeneğinden, sonraki 6 ay ise işçilerin işsizlik ödeneğinden karşılanmıştı. Bu süresinin dolmasının ardından 1 Mart günü fabrikaya gelen 600 işçi “tedbiren tasfiye” kararı alındığını ve işten çıkarıldıklarını öğrenmelerinin ardından TARİŞ Genel Müdürlüğü önünde direnişe başladı.

TEKEK işçileri TARİŞ'in yanında!

Tek Gıda-İş Sendikası'nın aldığı kararla Ankara'daki direniş çadırlarını kaldıran ve 1 Nisan'da Ankara'da buluşmak üzere memleketlerine dönen TEKEK işçileri soluğu TARİŞ işçilerinin yanında aldı. Ankara'dan otobüslerle İzmir'e dönen TEKEK işçileri doğrudan Genel Müdürlük önüne gelerek TARİŞ işçileriyle buluştular.

“TEKEK-TARİŞ zafere kadar direniş!” ve “Asla yalnız yürümeyeceksin!” sloganları atan işçiler direniş coşkularını paylaştılar.

TEKSİF İzmir Şube Başkanı **Faruk Aksoy** burada yaptığı açıklamada, direnişlerinin üçüncü gününde, Ankara'daki çadırlarını kaldırarak memleketlerine dönen TEKEK işçilerinin desteğini gördüklerini söyledi.

TEKEK işçileri: Birlikte hareket etmek zorundayız!

TEKEK işçileri adına konuşan Tek Gıda-İş Sendikası üyesi TEKEK işçisi **Sevim Ulaş** ise çadırları kaldırdıklarını ancak direnişin sürdüğünü ifade ederek kaderlerinin bir olduğunu ve birlikte hareket etmek zorunda olduklarını söyledi.

TKİP III. Kongresi Kapanış Konuşmaları

III. Parti Kongresi

II. Bölüm

7 Kasım 2009'da kamuoyuna ilan edilen **TKİP III. Kongresi'nin Cihan** yoldaş tarafından yapılan kapanış konuşmasının elden geçirilmiş kayıtlarıdır... Konuşmanın parti güvenliğini ilgilendiren bölümlerine yer verilmedi. Metnin başlığı ve ara başlıkları ise buradaki yayın esnasında konuldu...

Solda tasfiyeciler kırımlar ve devrimci örgüt sorunu

Parti kongresi gündeminde de vurgulandığı gibi, partimizin en öncelikli sorunu hala da sağlam temellere oturmuş ihtilalci örgüt sorunudur. Genel öneminin ötesinde, bu sorunun dönemsel olarak bir sol hareketin durumundan, ikincisi partimizin ihtiyaçlarından kaynaklanan iki temel önemde nedeni var.

Bugünün Türkiye'sinde halkçı geleneğin son temsilcileri şahsında devrimci örgüt geleneği artık tümten tasfiye olmaktadır. Bu herkesin bildiği ama bilmezlikten geldiği bir açık olgudur. Yapısal zaafın zaman içinde yarattığı zayıflama, yıpranma ve yorgunluk, devletin sistemli ve yöntemli saldırıları ile de birleşince, bu sonuçta halkçı demokrat akımlarda tasfiyeciler sonuçlarını bir dönemdir izlediğimiz genel bir irade kırılmasına yol açtı. Bu ise kendini öncelikle devrimci örgüt geleneğinin pratikte terkedilmesinde gösterdi. Geline yer de artık ideolojik sonuçlarına da varmaktadır. Son dönemlerde adeta moda haline gelen her biçimiyle yeni liberal ideolojik açılım ve söylemler bunun ifadesidir.

2007 yılında toplanan TKİP II. Kongresi bu kırılmayı nispeten erken bir zamanda açıklıkla saptadı. "Devrimci örgüt yaşamsaldır!" şiarını da bu saptamayla bağlantılı olarak yükseltti. Bu, soldaki kırılmaya karşı bir direniş ve tasfiyeciler sürüklenişe karşı bir mücadele çağrısı idi. Geline yer de bu mücadele çok daha yakıcı bir önem taşımaktadır. Zira tasfiyecilik halkçı devrimci hareketin son temsilcileri şahsında artık açık biçimler kazanmaktadır ve açık sonuçlarını örgüt sorunu üzerinden de göstermektedir.

Devrimci örgüt sorununun bizim için taşıdığı önem öncelikle buradan gelmektedir. İkinci ana neden ise partimizin kendi öz örgütsel gelişme ihtiyaçlarıdır. Buna parti örgütünün sağlam illegal temellere oturtulması ihtiyacı ve mücadelesi de diyebiliriz. Bu süreç II. Kongre öncesinde girilmişti; II. Kongre, buna yönelik parti iradesini yeni bir düzeye çıkardı ve bunu soldaki örgüt tasfiyeciliğinin bir değerlendirmesi ile birleştirdi. MK'nın 2008 sonbaharı toplantısı ve bunu takiben örgüte sunulan kapsamlı rapor ise, hem o güne kadarki sürecin bir bilançosunu çıkardı ve hem de partinin bu alandaki yeni adımlarını somutladı. Bu ise örgütsel gelişme sürecimizi yeni bir itilim kazandırdı. Uygun bir zemin oluşturdu. Bu, devrimci örgüt sorununun ve

öncelikli gelişme ihtiyaçlarımızın anlaşılması da kolaylaştı. III. Parti Kongresi bu sürecin üzerine geldi, bu gelişme, birikim ve deneyim üzerinde yükseldi. III. Kongre, partinin örgütsel alandaki yeni görevlerini ve hedeflerini, bütün bu sürecin bilançosu ışığında saptamış oldu.

III. Kongre partimizin gerçek manada bir ihtilalci sınıf örgütü haline gelmesinde bir dönüm noktası olacaktır. Bu önümüzde çok ciddi bir örgütsel gelişme, genişleme, derinleşme ve sağlamlaşma dönemi olduğu anlamına da geliyor. Kongremizin yaptığı tartışmalar, ulaştığı açıklıklar, vardığı sonuçlar ve sonuçta sağladığı mutabakat, bu konuda en büyük dayanağımızdır. Bu imkanı en iyi biçimde kullanarak yeni düzeyde gerçek bir örgütsel inşa dönemine girmek görevi ile yüzyüzeyiz. Sağlam temellere oturan gerçek bir yeraltı örgütü, bu temel üzerinde kapsamlı ve çok yönlü bir legalite istismarı, illegalite ile legalitenin ilkelere ve amaca uygun bir biçimde birbirleriyle bağdaştırılması, bu açıdan bütünsel bir parti çalışması, bunlar örgütsel alanda bizi bekleyen görevlerin genel çerçevesini oluşturmaktadır.

Devrimci örgüt, temel önemde bir stratejik sorundur. Devrimci örgüt, devrim yapabilmenin en temel koşulu, olmazsa olmaz aracıdır. Örgüt kavrayışı ve pratiği en sınırlı devrimci liderlerden biri olarak Troçki, 1920'lerde, üstelik de parti içi mücadelede tecrit olduğu bir evrede, parti konusunda son derece anlamlı bir düşünce dile getiriyor. Bir İngiliz atasözüne atıfta bulunarak, "doğru ama yanlış benim partim" diyor ve ekliyor: Çünkü tarih, devrimi gerçekleştirmenin temel ve vazgeçilemez bir aracı olarak, parti dışında bir araç yaratabilmiş değil henüz!

Devrimin zaferi ancak sağlam biçimde örgütlenmiş devrimci bir partinin önderliği altında olanaklıdır, tarihin de göstermiş bulunduğu gibi. Rusya'da devrimci parti var, devrim zafere ulaşıyor. Almanya'da devrimci parti yok, devrim kaçınılmaz bir biçimde başarısızlığa ulaşıyor. Ortak sonuç şudur: Devrimler her zaman devrimci partiler önderliğinde başarıya ulaşıyor. Bu henüz modern anlamda siyasal partilerin tarih sahnesine çıkmadığı bir dönemde gerçekleşen büyük Fransız Devrimi için bile geçerli. Kamu Selameti Komitesi yönetimindeki Jakoben Klüpleri ağı Büyük Fransız Devrimi'ni tüm sonuçlarına götüren devrimci bir partiden başka nedir ki? Bütün Fransa baştan başa Jakoben Klüpler ağı ile örülmüştür. Kendi aralarında ve elbette merkez durumundaki Paris ile çok yoğun ve sıkı bir iletişim, etkileşim, düşünce, ruh ve eylem birliği var. Jakobenlerin de kendi ölçülerinde bir devrimci çizgileri ve sürekli bir merkezi karargahları var. Jakobenizm de bir tür partidir, modern anlamındaki partinin bir tür prototipidir. Bir felsefesi, bir çizgisi, bir örgüt ağı, bir merkezi, kendine göre bir iç disiplini, hayli karmaşık bir iç mücadelesi vardır.

Devrim sürecini başarıyla yönetmenin ve devrimi zafere ulaştırmanın temel aracı devrimci partidir; ama

si bir dönüm noktasıdır

kurulu düzeni aşan, sağlam temellere dayalı bir örgütlü yapı olarak devrimci parti... Uzun ve zorlu bir hazırlık ve sınavlar sürecinden geçmiş, zaman içinde güç ve deneyim kazanmış, sınıf mücadeleleri sürecinde ustalaşmış bir güç olarak devrimci parti... Bir çizgi, bir program hiçbir zaman kendi başına bir sonuç yaratmaz. Bunun için çizginin taşıyıcısı olarak devrimci örgüt ve çizgiyi maddi bir kuvvet haline getirecek devrimci sınıf ve kitle hareketi gereklidir. Devrimci parti de ancak bu koşullarda gerçek anlamını bulur ve misyonunun hakkını verebilir. Teori kitlelere malolursa maddi bir güç haline gelir diyor Marks. Ama işte bunun zorunlu koşulu ve vazgeçilmez aracı devrimci partidir. Marksizm devrimci partilerin siyasal misyonu üzerinden kitleler içinde maddi bir güç haline gelmiştir. Bu olmasaydı insanlık için bugün taşıdığı anlama ve etki gücüne de ulaşamazdı.

Devrimci örgüt sorunu böylesine temel önemde ve belirleyici nitelikte bir sorundur. Temel değerlendirmelerimizde de ifade edildiği gibi, çok iyi bir ideolojik çizginiz, sağlam temellere oturan bir programınız da olsa, onun taşıyıcısı ve koruyucusu olacak devrimci örgüt yoksa, bu çizgi ve programı hayata geçirebilmek bir yana, onu koruyabilmeniz bile olanaklı olamaz.

Parti yaşamının öteki bazı sorunları

Partiyi muhtemel saldırılara karşı savunabilmek önümüzde duran temel önemde bir başka görevdir. Buna ilişkin sorunları çok yönlü olarak tartıştık, değerlendirmeler yaptık ve sonuçlara vardık. Parti bugünkü düzeye çok büyük emeklerle geldi. Buna rağmen katettiği yol henüz çok sınırlıdır. Ama işte büyük emeklerle ancak sınırlı mesafeler katedebilmişsek, bu sınırlı mesafelerin ifade ettiği maddi kazanımları ne edip edip korumalı, her türden saldırıya karşı savunmalıyız. Önümüzde partiyi saldırılara karşı korumak gibi bir sorumluluk var. Bu büyük bir dikkat, titizlik ve ciddiyet gerektirmektedir. Çok yönlü ve derinlikli bir kavrayış gerektirmektedir. Büyük bir sorumluluk ve enerjik bir tutum gerektirmektedir. Bu konuda hepimizi büyük görevler beklemektedir.

Örgüt sorunu kapsamında kadrolaşma, bizim için hayati önemde bir başka sorundur. Buna büyük bir önem vermek, bunu çok özel bir iş edinmek zorundayız. Zira birçok sorun ve tartışma gelip gelip kadro sorununa dayanıyor ve çoğu kez de orada tıkanıyor. Planlar yapıyorsunuz, kadro gerektiriyor. Hedefler koyuyorsunuz, kadro gerektiriyor. Görevler somutluyorsunuz, kadro gerektiriyor. Partinin düzeyini yükseltmek istiyorsunuz, bunun kadrolaşmak kapsamındaki sorunlarla kopmaz bağımlı görüyorsunuz. Yayınlarınızı güçlendirmek istiyorsunuz, kadrosal sınırlılık engeli ile karşılaşıyorsunuz vb...

Kadrolaşma sorununu, genel siyasal çalışmamızın sonuçları kendiliğinden alınabilecek bir yan ürünü olmaktan çıkarmak, gündelik çalışmamızın en asli ve özel ilgi gerektiren bir sorunu haline getirmek

durumundayız. Bundan böyle her ilin, bölgenin ve alt organın çalışmasının başarısını aynı zamanda artan kadro sayısı ve varolan kadroların düzeyindeki değişim üzerinden de değerlendirmeliyiz. Periyodik örgüt raporları bundan böyle kesin olarak buna ilişkin bilgiler ve değerlendirmeler içermelidir. Raporlarda buna ayrı bir başlık, özel bir bölüm ayrılmalıdır. Ve parti yönetimi, illerde İK'lar, sunulan verilerin ışığında bu alandaki gelişmeleri de özel bir tarzda takip etmeli, gerekli durumlarda gerekli müdahaleleri yapmalıdırlar. Partide kadrosal düzeyi mutlak biçimde yükseltmeli, parti saflarındaki kadro sayısını ifade uygunsa geometrik ölçülerde çoğaltmalıyız. Bu, partinin büyümesinin ve politik etki alanını misliyle genişletmesinin olmazsa olmaz koşullarından biridir, böyle ele alınmalıdır.

Parti yayınlarımızın her açıdan güçlendirilmesi bir öteki sorunumuzdur. Bu konuda da gerekli tartışmaların yeterli kapsamda ve çözücülükte yapıldığına inanıyorum. Gerisi artık bir uygulama sorunudur. Uygulamada bunun gerektirdiği titizliği, duyarlılığı ve tutarlılığı gösterme sorunudur. Bir bütün olarak parti, özellikle de yeni seçilmiş MK, bu konuda gerçek bir sınavdan geçecektir. II. Parti Kongresi'nden beri süregelen kapsamlı tartışmalar ve müdahaleler, bu alanda artık kesin bir sonuca ulaşmak dışında herhangi bir ihtimale olanak tanımamaktadır. Sınavdan kastım da budur.

Öncelikle yayınlarımızın sağlam partililer tarafından yönetilmesini güvence altına almamız

gerekir. Bu yeni seçilmiş MK'yı bekleyen bir sorumluluktur. Partinin bütün ileri kadroları parti yayınlarının asli unsurları haline gelebilmelidir, getirilebilmelidir. Partiyi yöneten, partiye yön veren kadroların bilincinin, iradesinin, tercihlerinin, saptadığı politikaların yansıdığı araçlar haline gelmelidir yayınlarımız.

Partiyi temsil eden önderlik ekibinin gerek siyasal yaşam ve gerekse parti çalışması kapsamında her zaman söyleyecek sözü, dile getirilecek düşüncesi vardır. Gerçek bir önderlik ekibiye söz konusu olan, olmalıdır da. Bu sözün, bu düşüncenin temel taşıyıcısı ise parti yayınlarıdır. Yayınlarımızın çizgisi, ruhu ve esasa ilişkin içeriği parti yönetimi ve parti ileri kadroları tarafından belirlenip yönlendirilmelidir. Kesin ve mutlak biçimde...

Devrimci sınıf hareketi eksenine oturmak

Örgüt ve kadro sorunu çerçevesinde, sınıfla devrimci birleşme sorununa da değinmek istiyorum. Bu zor bir süreç, biliyorum, kolay mesafe alınamıyor bu alanda. Kolay mesafe alınamadığı için de kadrolaşma sorunu derken, parti içi demokrasi derken, disiplin derken, iç kenetlenme derken, ruhsal bütünlük derken, bütün bu sorunları bugünkü koşullarda ne edip edip proleter sınıf ekseninde çözelim diyemiyorum. Zira biliyorum, buna daha zaman var, buna dayalı çözüm henüz kısa vadenin bir sorunu değil. Partimiz devrimci sınıf hareketi eksenine sağlam biçimde oturana kadar

daha yıllar geçecek. Ama buna henüz ulaşamadığımız bir aşamada biz, bunun yarattığı güçlükleri bilinçli iradi bir tutumla göğüsleyeceğiz, göğüslemek zorundayız. Kafa açıklığıyla, bu doğrultuda ortaya konulacak iradi kararlılıkla dengeleyeceğiz bu boşluğu. Sınıf yönelimimizin kendisi, bu çerçevede hemen tüm çalışmamızın sınıf zemininde sürüyor olması, tüm partinin sınıfı devrimcileştirme çabası içinde bulunması, tüm bunlar da işimizi önemli ölçüde kolaylaştıracaktır, bunun da bilincinde olacağız.

Ama öte yandan şunu da hep gözönünde bulunduracağız: Ne edip edip devrimci bir sınıf eksenine oturamadığımız sürece, sözkonusu sorunların köklü, kalıcı ve kapsamlı bir çözümüne de gerçek manada ulaşamayız. Bu açıdan sınıfla devrimci birleşme sorununu tüm sorunlarımızın gerçek çözümünün düğüm noktası olarak alacağız. Devrimcileşmiş bir sınıf hareketi, istikrarlı bir eksenidir devrimci bir sınıf partisi için. Her türlü güçlüğü göğüsleyebilmenin en sağlam temeli, her türden çalkantıya dayanabilmenin en iyi güvencesidir. Stratejik amaç ve hedeflere yürütebilmenin da olmazsa olmaz koşuludur. Bolşevizm deneyiminin de bize bütün açıklığı ile gösterdiği gibi.

Bolşevizm kelimenin tam anlamıyla devrimci bir proleter sınıf hareketidir. Geçen yüzyılın başında Rusya’da güçlü bir öğrenci hareketi var, Bolşevikler öğrenci hareketi içinde önemsiz bir güçtür. Güçlü bir ilerici aydın geleneği var, 19. yüzyılın o ilerici düşünsel-kültürel birikiminden gelen, ama ilerici-devrimci aydınların önemli bir bölümü Sosyalist Devrimcileri, geriye kalanı ise Menşevikleri desteklemektedir. O günün Rusya toplumunun onda dokuzu köylülüktür, ama devrim öncesinde Bolşeviklerin köylülük içinde hemen hiçbir etkisi yoktur.

Bütün bunlara karşılık Bolşevikler proletarya içinde gerçek bir güçtür. Bolşevizm gerçek bir devrimci proleter sınıf hareketidir. Konuya ilişkin hangi ciddi kaynağa başvurursanız vurunuz, bunun açıklıkla dile getirildiğini göreceksiniz. Öğrenci hareketinde zayıftır, aydın desteği çok sınırlıdır, köylü hareketinde ise hemen hiç yoktur. Ama kararlaştırıcı günler gelip çattığında, Rusya gibi onda dokuzu köylülük olan bir ülkede, Bolşevik Parti buna rağmen her şeyin, tüm devrimci sürecin eksenidir. Çünkü toplumun biricik tutarlı devrimci sınıfıyla, tüm ötekileri de ardından sürükleyebilme yeteneği ve kapasitesine sahip biricik sınıfla, işçi sınıfı ile devrimci bir temelde birleşip kaynaşmıştır. İşçi sınıfı eksenine oturmuş olmak, genel devrimci sürecin ekseni haline gelebilmenin de güvencesi olmuştur. Bu ekseni tuttuğu içindir ki, gerçekte Sosyalist Devrimcilerin ezici etkisi altında bulunan köylülüğü de ardından sürükleyebilmiştir. Bunu önce bu partide devrimci bir bölünmeye yolaçarak, ardından ise köylü kitlelerinin desteğini bizzat kazanarak yapabilmıştır.

Özetle Bolşevizmin başarısının temelinde işçi sınıfının devrimci desteği vardır, bu sınıfla et ve tınak gibi kaynaşmışlığı vardır. Ama bu da öyle bir anda olmamıştır. Bunun için uzun yıllar, zorlu süreçler ve büyük emekler gerekmiştir. Sınıfla devrimci birleşme doğrultusunda büyük bir sabır, inat ve kararlılık gerekmiştir.

Biz bu ülkede Marksizmi proleter sınıf özüne ve eksenine oturttuk. Böylece işçi sınıfının tarihi devrimci rolü üzerine temel marksist düşünceyi anlamsızca tekrarlanan boş bir laf olmaktan da çıkarttık. Bu halkçılığa karşı kazandığımız en büyük ideolojik zafer oldu ve en özgün yanımızı oluşturdu. Günümüz Türkiye’inde halkçılığın ideolojik çöküşü ve sınıf dışı devrimciliğin tükenişi, doğruluğumuzun ve haklılığımızın tam bir kanıtlanması anlamına gelmektedir. Ya işçi sınıfı o teoride tanımlanan tarihi devrimci rolü oynayabilecek yegane toplumsal sınıftır, bu durumda tüm politik-pratik hesaplar onun üzerinden

yapılmalıdır, tüm dikkatler öncelikle ona yöneltilmelidir, ya da bilimsel sosyalizmin bilimsellik iddiası üzerine söylenen herşey anlamsız boş bir laf yığınıdır. Biz sorunu böyle ele aldık, bu açıklık ve kesinlikte ortaya koyduk. Köklü halkçı önyargıların karşısına da bu bakışaçıyla dikildik. Marksizmi proleter sınıf özü üzerinden kavradık ve pratik yönelimimizi bunun üzerinden saptadık. Devrimci sınıf partisinin inşası süreçlerini bunun ışığında ele aldık. Zaman tutumumuzdaki isabetliliği tam olarak kanıtlamış bulunmaktadır. Halkçı geleneğin ideolojik çöküşü bunun ifadesidir. Bu partimiz için büyük bir ideolojik ve moral zaferdir.

Bizim için sorun sınıfın anlık durumu değil, burjuva toplumundaki bilimsel ve tarihsel olarak kanıtlanmış tarihi devrimci konumu ve bundan kaynaklanan devrimci misyonu idi. Marks “İşçi sınıfı ya devrimcidir, ya da bir hiç!” diyor. Türkiye işçi sınıfı bugün bir hiç değildir kuşkusuz, ama devrimci olamadığı için de etkisiz bir güçtür. Bir hiç değildir; çünkü her şeye rağmen bir dinamizmi, sonu gelmeyen bir kendiliğinden hareketliliği var. Ama işçi sınıfının tarihi rolü üzerine, modern burjuva toplumundaki devrimci misyonu üzerine söylenenler, onun kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf haline gelmesiyle, yani devrimcileşmesiyle, bağımsız devrimci bir kuvvet olarak tarihsel-siyasal sahnede yerini almasıyla, bir anlam kazanır ve pratikte gerçekleşme şansı bulur.

Ama işte bu noktada da devrimci partinin çok önemli bir rolü vardır. Kendiliğinden süreçler sınıfı döne döne eyleme iterler. Ama kendiliğinden süreçler içerisinde eyleme geçen sınıfın kendisi için bir sınıf haline gelebilmesi, bilinçli ve örgütlü bir sınıf düzeyine yükselebilmesi, bağımsız bir güç ve alternatif bir kuvvet olabilmesi, devrimci sınıf partisinin varlığını, onun sistemli öncü devrimci müdahalesini gerektirmektedir. Sınıfın kendiliğinden çıkışlarına sınıf zemininde nefes alıp veren devrimci bir partinin öncü bir müdahalesi yoksa eğer, bu çıkışların kendi başına bir yere varamayacağını tüm tarihi deneyim bize ayrıca göstermektedir. Devrimci sınıf partisi olmak iddiası çerçevesinde biz de misyonumuza buradan bakabilmeliyiz.

Öte yandan, parti olarak yaşadığımız birçok sorunun çözümünün maddi zemininin bu olduğunu da tüm açıklığı ile gözönünde bulundurmalıyız. Biz halihazırda esası yönünden devrimci ideolojik bilincimiz ve buna uygun pratik yönelimimiz sayesinde ayakta duruyor, yol yürütüyoruz. Ama bunu ne edip edip maddi sınıf zemini ile de birleştirip bütünleştirmek durumundayız. Marks’ın güzel ifadesiyle, felsefeyi, yani partiyi maddi silahlarına kavuşturmak durumundayız; öyle ki, tersinden de proletarya felsefede, demek istiyorum ki partide, kendi ideolojik ve entelektüel silahlarını bulabilsin. Yani sosyalizmle sınıf hareketi nihayet birleşip bütünleşebilsin. Birlikte yıkılmaz bir güç haline gelebilsin, böylece devrimin gelecekteki zaferini güvenceleyebilsin.

Parti sınıfla birleşemezse zamanla kaçınılmaz bir biçimde bozulup yozlaşacaktır. Devrimci ideolojik zeminini yitirecek, devrimci amaçlarından

uzaklaşacaktır. Öte yandan sınıf hareketi sosyalizm ile (somutlanmış örgütlü ifadesi olarak öncü devrimci parti ile) birleşemezse, burjuvazinin yedeği olmaktan, gerici burjuva akımların ardından sürüklenmekten kurtulamayacaktır. Marksist teori, Lenin şahsında, sorunu işte tam da böyle ortaya koymaktadır. Lenin, son derece anlamlı ve bilinçli bir tutumla, *Iskra*’nın ilk sayısının başyazısını bu fikirler üzerine kurmuştur. Bu rastlantı değildir. Rastlantı olmadığını Lenin’in tüm düşüncesinden ve Bolşevizmin gelişme seyrinden biliyoruz. Tarihsel gelişme seyri içinde Bolşevizm, sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü devrimci birliğinin gerçek bir ifadesi olmuştur. Bunlar çıkışından itibaren hareketimizin halkçılığa karşı ideolojik savaşının en temel vurgulardır.

Demek istiyorum ki, bugün politik çalışmada ve örgütsel yaşamda önemli sorunlarımız var. Bunların üstesinden kısa dönemde daha çok ideolojik kavrayışın gücüyle, aynı anlama gelmek üzere iradi çabayla gelmeye çalışacağız. Ama sınıf çalışmamızı da her bakımdan çok sıkı tutacağız. Devrimci sınıf eksenine oturamadığımız sürece iradeyle, bilinçle aştığımız sorunların döne döne karşımıza yeniden çıkacağını bir an bile gözden kaçırmayacağız.

Bu açıdan partinin hiçbir biçimde sınıf eksenli bir çalışmadan sapmaması gerektiğini bir kez daha kuvvetle vurguluyorum. Her şey ona tabidir, her şey ona bağlı olmalıdır, her şey onun hizmetinde ele alınmalıdır. Gençlik çalışması, olduğu kadar semt çalışması, mutlak biçimde ona tabi olmalıdır, onun hizmetinde ele alınmalıdır. Daha tam bir ifade ile, dosdoğru onun organik bir uzantısı olmalıdır. Tersanelerde çalışan yoldaşlarımız çalışmanın sorunlarını ele alırlarken, ama işçiler aynı zamanda yaşam alanlarında da zor koşullar altında bulunuyorlar, tersane eksenli çalışıyoruz ama yaşam alanları üzerinden de müdahale etmemiz gerekir dedikleri zaman, sorunu doğru biçimde koymuş oluyorlar. Bu anlamda evet, bizim de semt çalışmamız olacaktır, ama bugünün koşullarında yalnızca bu anlamda ve bu sınırlarda. Sınıf eksenli planlanmış çalışmanın çok yönlü olarak güçlendirilmesi bakışı, kavrayışı ve planlaması içerisinde. Bunun dışında kendi ekseninde, kendi içinde semt çalışmasını bugün için unutmalyız. Yarın için sınıf içinde elde edeceğimiz güç ve etki bize onları kendiliğinden kazandıracaktır. Biz ilişkiyi bugünden doğru kurarsak bu açıdan yarın da sorun kalmayacaktır.

II. Kongre’nin kapanış konuşmasında devrimci sınıf partisi olabilme sorunu çerçevesinde Türkiye solunun mezhepçi kimliği ve geleneği üzerinde de durmuştum. Temel önemde vurgular var sözkonusu konuşmada, bu açıdan yeniden incelenmeye fazlasıyla değer. Sol hareketi anlamak bakımından son derece açıklayıcı bölümlerdir bunlar. Geleneksel solun en temel özelliklerinden biri, denebilir ki birincisi, sınıf dışılıktır, mezhepçi gelenek buradan köklenmektedir. Sol bir bütün olarak proleter sınıf kavrayışından ve dolayısıyla pratik yöneliminden yoksundur.

Mezhep değil de devrimci sınıf partisi olabilmenin ilk ve zorunlu koşulu ideolojik kavrayıştır, ama sorunun gerçek pratik çözümü devrimci sınıf eksenidir. Bu ekseni yakalayamadığınız sürece mezhepsel eğilimlerden kurtulmanız olanaklı değildir. Politik yaşamda, kitlelerle ilişkilerde ve nihayet örgüt yaşamınızda bunun etki ve sonuçlarıyla bir biçimde yüzyüze kalırsınız. Bu nedenle sorunlarımızın kesin ve köklü çözümünü sınıfla devrimci birleşmede görelim, bunun için de ne edip edip bir an önce sınıf içinde örgütlü bir güç olmaya bakalım.

Büyük kitlese devrimcileşmeler, geniş çaplı sosyal kaynaşmalar ve hareketlilikler olmadan olanaksızdır. Devrimci siyasal çalışma ve ajitasyon kendi başına buna yetmez. Ama yine de bizim bu gericilik döneminde bile bu konuda katedebileceğimiz önemli mesafeler vardır, bunun nesnel açıdan belirli sınırları olsa bile.

Bugün her şeye rağmen sınıf içinde sonu gelmeyen kıpırdanmalar yaşanmaktadır. Bunlardan da en iyi şekilde yararlanıp ilk dayanaklarımızı elde etmeye bakalım biz. Bugünkü gerici kuşatma dönemi nasılsa geride kalacak, kitlesel kaynaşma günleri yeniden gelecektir, bundan kuşku duymayalım. Biz hazırlığımızı sıkı tutmaya ve bugünkü imkanlar ölçüsünde ilk önemli dayanaklarımızı yaratmaya bakalım. Unutmayalım, sınıf içinde kimin önden birtakım dayanakları varsa, kim bu alanda bir güç ve deneyim biriktirmişse, büyük hareketlenmeler döneminde etkili ve verimli müdahaleler yapmak imkanına da en çok o sahip olabilecektir.

Sol hareketin durumu ve TKİP'nin misyonu

Sol hareket üzerine kapsamlı değerlendirmelerimiz var. Bunlar hayat tarafından sürekli olarak ve giderek daha somut biçimde doğrulanmaktadır. Bu nedenle ben bu konuda solun mevcut durumunun partimize yüklediği çok özel sorumluluğu bir kez daha vurgulamakla yetineceğim.

Devrim için bu ülkede son elli yılda yüzlerce, binlerce insan kendini feda etti. Onbinlercesi işkencelerden geçti, hapisler yattı, ağır bedeller ödedi. Çok sayıda devrimci işkencede ser verdi sır vermedi, gencecik insanlar başı dik olarak idam sehparlarına çıktılar. Bütün bunlara sayısız insan gruplarının her türden zorluğa, yokluğa, sıkıntıya katlanarak devrimin başarısı için geceli gündüzlü uğraşıp didinmelerini ekleyiniz...

Bütün bunların, bunca emek ve fedakarlığın, bu topraklarda mutlaka kalıcı bir karşılığı, bir güvencesi, bir geleceği olmak zorunda. Parti olarak sorumluluklarımıza aynı zamanda buradan bakmalıyız. Devrimden düzene kaymış reformist solun bu konuda yapabileceği bir şey yok. Türkiye'nin devrimci halkçı geleneğinden bugüne kalmış birkaç grubun ise mevcut durumu ortada. Bunlar gelinek yerde ya tasfiyeciler bir sürükleniş içerisinde tükenme, ya da en iyi durumda mezhepçi bir içe kapanma halindeler. Gelecekleri olmayan gruplar bunlar. Tarihsel ömürlerini çoktan doldurmuşlardı, şimdi siyaseten de tükenmekte. Geçmişin politik ve moral birikiminin korunması ve geleceğe taşınması konusunda bunların da yapabilecekleri bir şey yok.

Türkiye solunun bugünkü tablosu içinde bu büyük sorumluluk kesin olarak TKİP'nin omuzlarındadır. Kendimizden çok öteye bir sorumlulukla yüzyüze buraya. Geçmiş kuşakların harcadığı emeğin ve ödediği bedellerin bize yüklediği bir sorumluluktur bu. Bunu derinlemesine bilince çıkarmalı, bu bilinci tüm partiye yaymalıyız.

Bugünün TKİP'sinin muhtemel bir olumsuz akıbeti elbette her şeyin sonu demek değildir. Hiçbir siyasal etki ve iz tümünden silinemez, hiçbir birikim boşlukta yitip gitmez. Ekim Devrimi'yle yaratılan tüm politik-maddi kazanımlar yitirildi, ama buna rağmen onun ilkeleri, idealleri, teorik kazanımları, açtığı yolun bütün bir öğretici deneyimleri yine de orta yerde durmaktadır. Bugüne olduğu gibi geleceğin büyük mücadelelerine de ışık tutacak, güç verecek, ilham kaynağı olacak, ruh aşılayacaktır bu büyük birikim ve deneyim. Bugünün ve yarının devrimci kuşakları da ondan eleştirel temelde en doğru bir biçimde yararlanacaklardır. Bizim akıbetimiz de bir biçimde kötü olsa bile, hayat ve mücadele durmayacak, bu topraklarda proletarya devrimi davasının taşıyıcısı olacak yeni güçler mutlaka çıkacaktır. Ama bugün biz bu açıdan büyük bir sorumlulukla yüzyüzeyiz; zira bugün için temel önemde üstünlüklere, önemli ideolojik ve moral avantajlara sahibiz. Sorumluluk bugün için kesin olarak bizim omuzlarımızdadır.

O günlere denk gelen bir konferansta, geçen Nisan ayında İstanbul'da çatışarak yaşamını yitiren Orhan Yılmazkaya hakkında bir konuşma yapmak olanağı

bulmuştum. Bunu sarsıcı bir yiğitlik örneği sergileyerek ölüme giden bir devrimciye karşı bir görev de saymıştım. Ölüme gidişindeki soğukkanlılık ve ölmeden hemen önceki kısa devrimci veda konuşması son derece anlamlı ve etkileyici idi. Tok devrimci mesajlar içeren sade, duru aynı ölçüde içten ve kararlı bir konuşmaydı bu. Yaptığım değerlendirmede, bir yandan bu direnme ruhunu ve pratiğini yüceltmiş, bunu Türkiye solunu saran sağcı tasfiyeciler eğiliminin eleştirisi ile birleştirmiş, fakat öte yandan böylesi devrimcilerin yanlış bir çizgide heba olmasının anlamı ve sorunları üzerinde durmuştum. Umarım önümüzdeki dönemde yayınlanır, kayıtları olan bu konuşma.

Orhan Yılmazkaya'nın dahil olduğu grubun temsil ettiği ideolojik çizginin kuşkusuz hiçbir geleceği yok. Bu çizgi Türkiye'de daha önce de birçok grup şahsında denenmiş, hiçbir geleceği olmadığı da tüm bu örnekler üzerinden görülmüştür. Orhan Yılmazkaya'nın bir devrimci olarak kendini adama bilinci ve tutumudur burada asıl önemli olan ve bizi ilgilendirmesi gereken. Bunun da bu ülkede sayısız örneği yaşandı kuşkusuz, bu açıdan herhangi bir yenilik ifade etmiyor. Ama Orhan Yılmazkaya örneği, bu toprakların en berbat bir gerici ve tasfiyecilik döneminde bile devrim uğruna gözünü kırpmadan ölüme gidebilen devrimci militanlar çıkarabildiğini bir kez daha gösteriyor. Sorun, bu samimi ve kararlı devrimcileri doğru bir devrimci çizgiye kazanabilmekte, gerçekten zafere götürebilecek olan bir devrimci bayrak altında birleştirebilmekte. Geleneksel solun hiçbir geleceği olmayan şu veya bu grubunun saflarında heba olup gidiyor bu türden sayısız devrimci.

Orhan Yılmazkaya, silahlı eğitim kampının bitiş töreninde yaptığı konuşmada, Kartacalı ünlü komutan Hanibal'a atfen, "Ya bir yol bulacağız, ya bir yol açacağız!" diyor. Bununla, bir yol bulamadığımız için burada yeni bir yol açıyoruz demek istiyor. Oysa açtıklarını sandıkları yolda hiçbir yenilik yok. Benzer yollar son elli yılın Türkiye'sinde birden fazla grubun şahsında yeterince denendi ve her seferinde bir çıkmaza çıktıkları görüldü. O yollarda Orhan Yılmazkaya örneğini aratmayan büyük yiğitlikler de sergilendi. Ama bu yiğitlikleri sergileyen devrimcilerin içinde yer aldıkları yapıların dünkü ve bugünkü akıbetleri ortadadır. Bu, bu yolların çıkmaz yol olduğunun en dolaysız bir göstergesidir.

Yeni yollar aramaya gerek yok; yürünecek yol, izlenecek çizgi, proletarya devrimini zafere taşıyacak bayrak, bugünün Türkiye'sinde artık vardır. Ona tam da geçmişin bütün bir birikiminin ve deneyiminin sağladığı olanaklarla, bunun eleştirel bir değerlendirmesi ve aşılması ile ulaşılmıştır.

Bu yol, bu çizgi yeterince açıktır. Bu yolu somutlayan devrimci program dostun düşmanın gözleri önünde çoktan göndere çekilmiştir. Onun taşıyıcısı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

devrimci örgüt büyük emeklerle inşa edilmiş, parti düzeyine yükseltilmiştir. Ve bu yol, daha şimdiden önemli sınamalardan da geçmiştir. Eski yolların tükenişe götürdüğü bir evrede bu yolun, varolma hakkı kazanmanın ötesinde, bir gelişme gücü ve dinamizmi gösterebilmesi bunun ifadesidir. Gelinek yerde sorun, mücadeleye akacak tüm diri ve samimi devrimcileri bu yola, bu çizgiye kazanmak, TKİP bayrağı altında birleştirmektir. Bunu başarmak bizim kendi öz görevimizdir. Dünün ve bugünün devrimci kuşaklarına karşı görevimizdir. Orhan Yılmazkaya'ın anısına karşı ödenmesi gereken borcumuzdur.

Başarıya kilitlenmeliyiz!

Yeni bir döneme giriyoruz. Kongremiz başarılı olmuştur, buna büyük bir içtenlikle inanıyorum. Şu andan itibaren iç birliğimizi güçlendirmek, doğru ve dinamik bir çalışma tarzıyla görevlere sarılmak sorunuyla yüzyüzeyiz. Yeni MK'yı büyük sorumluluklar ve yanısıra önemli güçlükler beklemektedir. Sorumluluklar açıktır; bütün bir kongre çalışması bu konuda yeterli açıklıkları sağlamıştır. Bu sorumluluklar temelinden güçlüklerin çözümünü bulmaksa yeni MK'nın görevidir. Muhakkak ki bu çözümleri bulacağız. Devrimci bir partinin yeni yönetimi olarak bu en asli görevimizdir. Başka bir seçeneğimiz de yoktur.

Kongrenin ardından MK tam üyeli ve nispeten uzun süreli bir toplantıyla partiyi baştan aşağı yeniden gözden geçirmeli, güçlerin durumuna bakmalı, değerlendirmeler yapmalı, tercihler ortaya koymalı, bunu bir planlamaya bağlamalı ve bu planı kararlı bir şekilde uygulamalıdır. Bu, kongre sonrası dönemin çok verimli ve başarılı bir biçimde kullanılabilmesinin temel koşulu ve bir ilk adımdır.

III. Parti Kongresi birliğimizin daha ileri düzeyde bir mayası olacaktır, buna inanıyorum. Burada en kritik halka, bir kez daha MK'dır. MK'nın önünde sağlam bir biçimde konumlanmak ve bunu amaca uygun verimli bir çalışma tarzı ile birleştirmek gibi acil bir sorun vardır. Partiyi yeni başarılarla taşımak, yeni dönemi kazanmak sorumluluğu en başta yeni MK'nın omuzlarındadır. Ona yetki bunun için verilmiştir, bunun hakkını vermek de onun partiye borcudur.

Artık kelimenin tam anlamı ile zamanla yarışmalıyız. Beş yılda yapılacakları bir yıla sığdırarak, boş geçmiş yıllarımızı yeni yıllarda telafi ederek ne edip edip yol yürümeliyiz. Bu hepimizin kilitlendiği hedef olmalı, her şey buna tabi tutulmalı, başarı bununla ölçülmelidir. Bütün bir irade, bütün bir düşünce gücü ve duygu yoğunluğu, bütün bir pratik enerji ve seferberlik buna kilitlenmelidir.

Ekim, Sayı: 263, Şubat 2010
(www.tkip.org)

TEKEL direnişi gösterdi ve öğretti...

“Sınıftan kaçış” yok!

Volkan Yaraşır

*“Bugün burjuvaziyle karşı karşıya gelen bütün sınıflardan sadece proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır.”
(Komünist Manifesto, Marx-Engels)
“Proleter hareket, büyük çoğunluğun çıkarına birleşik, bağımsız bir harekettir.”
(Komünist Manifesto, Marx-Engels)*

TEKEL direnişi, Türkiye işçi sınıfı mücadele tarihinde bir dönüm noktası oldu. Sınıfın tarihsel bir özne olduğunun altı yeniden çizildi. Ayrıca sınıfın muazzam bir toplumsal anaför ve çekim gücüne sahip olduğu dosta düşmana gösterildi.

Sınıftan kaçışın, totolojiye varan bir politika haline getirildiği, tarihsel öznenin alenen ya da multi-özne tanımlamalarıyla reddedildiği koşullarda, sınıfın devreye girişiyle her şeyin nasıl sarsılabileceği ortaya çıktı.

TEKEL direnişinin yarattığı olağanüstü etkileri her biri ayrı bir başlık altında tartışılabilir özellikte olmasına rağmen şöyle sıralayabiliriz:

1. TEKEL direnişi sistematik bir karşı devrim niteliğinde olan neo-liberalizme karşı (son 30 yılda) gerçekleştirilen en önemli pratik oldu.

TEKEL 14 Mart 2008 genel eyleminin bir devamı niteliğinde gerçekleşti. Bu zamana kadar özelleştirmelere karşı yapılan eylemlerin sınırlı etkisini aştı. Lokalizasyonun bloke edici yönlerini kırarak ulusal ve uluslararası düzeyde sarsıcı etkiler yarattı.

2. TEKEL direnişçileri kapitalist kriz ve neo-liberal politikaların yıkıcı etkilerinin bütünüyle açığa çıktığı koşullarda sınıfın öncü müfrezeliğini yaptı.

Sınıfın öncü müfrezesi olarak savaşı yürüten, savaşa yön veren, bedel ödeyen ve bedel ödeten oldu.

3. Sınıflar mücadelesinin bazı anları bir momenti, bir tarihsel dönemin başlangıcını ifade eder. TEKEL direnişi bu anlamda bir tarihsel eşiktir.

TEKEL direnişi bir dönemin kapanıp, yeni kitlesel, radikal ve militan bir sürece girildiğinin ilk işaretlerini veriyor. Tıpkı 1986-1987 Netaş Grevi, 1989 Bahar Eylemleri, 1991 Zonguldak Uzun Yürüyüşü gibi. TEKEL direnişi yaşanan tarihsel konjonktürün ilk büyük adımı olarak ele alınabilir.

4. Direnme, direniş bir varoluş biçimidir. TEKEL direnişi ahlaki ve ontolojik bir ayağa kalkıştır.

Direnme sefalete, sefilleştirmeye, değersizleştirmeye ayrıca konformizme, “başarı” ahlakına ve hedonizme, kısacası kapitalizmin ruhları kadavra edişine karşı “insan” kalma ya da “yeni insan” olma zeminleri yaratır. Bu manada Sartre kendi felsefi sistematiğinde insanın özüne vurgu yapar. Camus reddetmeyle her şeyi başlatır. Marx için praksis önemlidir.

5. İşçi sınıfı kapitalist krize karşı fabrika işgal eylemleri ve direnişlerle model eylem tarzlarını yarattı. Desa direnişinden Emine Arslan, Meha direnişinden Saliha Gümüş, Entes direnişinden Gülistan Kobatan dönemin model kimlikleri olarak öne çıktı. TEKEL mücadelesi sınıf mücadelesinde bir sıçramayı işaretledi.

TEKEL kolektif direnişçi kimliğini yarattı. Şimdi TEKEL işçilerinin her biri Emine Arslan, Saliha Gümüş ve Gülistan Kobatan’dır.

6. TEKEL direnişi gücünü yarattığı toplumsal

meşruiyetten aldı, tüm ezilenlerin sözcüsü oldu.

TEKEL direnişçileri hem haksızlığa karşı mücadele ettikleri için meşru sayıldı, hem de boyunca eğmedikleri için meşru görüldü. “Haklıyız, kazanacağız!” anlayışı, TEKEL işçileri için bir şiar haline geldi.

7. TEKEL işçileri “gerçek açılımı” yaptı. Açılımın kendileri olduğunu gösterdi. Ulusal soruna hem tarihsel, hem teorik, hem de pratik bir yanıt üretti. “İşçiler birleşmeden, halklar kardeşleşmez”.

İşçilerin birleşmesi ve kardeşleşmesiyle bölünme sendromu ve önyargıların nasıl aşılabileceği ortaya çıktı. Genişletilmiş Ortadoğu Projesi’nin bir yansıması ve neo-liberal entegrasyonun bir gereği ve neo-liberal bir asimilasyon politikası olan Kürt açılımına karşı işçi sınıfı izlenmesi gereken yolu gösterdi. Kemençeyle Ankara’nın misketi ve zılgıt birleşti.

TEKEL direnişi ayrıca laik-anti laik, Kürt-Türk, Alevi-Sünni gibi sahte ikilemlerin ortadan kalkmasını da sağladı. Sınıfsal antagonizmayı bütün çıplaklığıyla açığa çıkardı.

8. TEKEL direnişi bir umut ayaklanması oldu. Sınıfın kapsayıcı ve birleştirici gücünü ortaya çıkardı. İşçi sınıfının “kendisini özgürleştirirken, insanlığı da özgürleştiren bir sınıf” olduğunu bir kez daha gösterdi.

TEKEL işçilerine Antalya esnafının portakal yollaması, berberlerin ücretsiz tıraş yapması, lokantalarda yemek ikram edilmesi, kafelerin onların yatması ve dinlenmesi için mekana çevrilmesi boşuna değildir. TEKEL işçileri kapitalist sömürü altında ezilen yığınların ve katmanların da sözcüsü olmuştur. Sınıfın kapsayıcı ve birleştirici gücü bir anaför gibi bütün diğer kesimleri kucaklamıştır.

9. TEKEL direnişi sınıfa muktedir olma gücü verdi ve olağanüstü moral kazandırdı. Her şeyden önce sınıf için en iyi öğretmen eylem olduğunu gösterdi.

TEKEL direnişi sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesinde izlenecek yolu işaretledi. İşçi sınıfı yaparak öğrenir, öğrenerek yapar. İşçi sınıfı için eylemin yaratıcı zenginliği sıradan bir işçinin sıra dışı gücünü açığa çıkarır. TEKEL bunun pratikleriyle dolu bir direniştir.

10. TEKEL direnişi sınıfın bağımsız ve birleşik gücünün nelere kadir olabileceğini açığa çıkardı.

İşçi sınıfı birleştiğinde “dünyayı alt-üst edebileceğini”, TEKEL direnişi gösterdi. Ankara’yı işgal edenlerin 2000 kişi civarında olduğu, ve TEKEL işçilerinin toplamının 8 bin olduğu düşünülürse, sınıfın daha geniş kesimleriyle ya da milyonları kapsayan harekete geçişiyle neler yapılabileceği tahayyül bile edilemez. Arşimet “bana bir kaldıraç verin, dünyayı yerinden oynatayım” demişti. Lenin için kaldıraç sınıfın partisiydi. TEKEL işçileri de sınıfın birleşik ve bağımsız gücünün nelere haiz olabileceğini gösterdi.

11. Kapitalist kriz ve neo-liberal yıkım politikaları hayatın her alanını, başta işçi havzaları ve fabrikaları sosyal patlama, sosyal dinamit haline dönüştürdü. Bugün 249 tane organize sanayi bölgesinde, işçi havzalarında, fabrikalarda, hatta işçi kentlerinde sınıfsal öfke ve kin birikmektedir. TEKEL direnişi bu öfke ve kinin yıkıcı gücünü dışa vurdu. Bugün bahsettiğimiz her alan gerçekten TEKEL’dir. Yani her yer TEKEL’dir, her yer direniş alanıdır.

Türkiye’de sınıflar mücadelesi tarihinde birçok kez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

genel grev ve genel direniş sloganları atılmıştır. Belki de bu derecede genel grevin ve genel direnişin objektif zemini daha önce doğmamıştır. TEKEL direnişi bu anlamda bir maya işlevi gördü. Sınıfın önünde sistematik güvencesizleştirme ve esnekleştirme saldırıları, yani yeni TEKEL’ler, Kemalpaşa’lar ve Dursunbey’ler var. Sermaye sınıfa Çin ya da Vietnam çalışma rejimini dayatıyor. Bunun anlamı köle işçilik, beleş ücret ve ölümdür. Bu anlamıyla her yerde sınıfsal öfke ve kin birikmektedir. Sorun bu öfke ve kinin açığa çıkartılmasıdır. Bu aynı zamanda sınıfın yıkıcı gücünün açığa çıkartılması demektir.

12. TEKEL direnişi sınıfın şekillenmesinde taban örgütlenmelerinin yakıcı önemini ortaya koydu.

Taban örgütlenmeleri sınıfın kolektif aklı, yüreği ve iradesidir. Bürokratik ve korparatist sendikal anlayışı parçaladığı gibi, sınıfın yaratıcı zenginliğini açığa çıkarır. Sınıf taban örgütlenmeleriyle doğrudan eylem, doğrudan demokrasi pratiklerini gerçekleştirir, bağımsız ve birleşik gücünü inşa eder. TEKEL direnişi bu anlamıyla sınıf mücadelesinde taban örgütlenmelerinin ne derece yaşamsal olduğunu gösterdi.

13. TEKEL direnişi, basit ve yalın da olsa tipik konsey demokrasisi pratikleri yarattı.

Lenin “Demokrasi okulunda iyi okumak lazımdır” der. İşçi sınıfı kendi demokrasi pratikleriyle hem yönetici bir sınıf olmanın yeteneklerini kazanır, hem de nasıl bir toplum istediğinin ilk pratiklerini gerçekleştirir. TEKEL işçileri günlük yaşamlarında ve eylemlerinin devamında ve bitirilmesi kararlarında bu yönde önemli pratikler oluşturdu.

14. TEKEL direnişi kendi ölçeğinde bir kültür devrimi yarattı.

Ankara’da işgal edilmiş caddede sınıf kendi kültür devrimine uygun pratikler gerçekleştirdi. Her alan, her çadır, her sokak gösterisi bir kültürel yenilenme ve mayalanmanın pratiği oldu. Eylemin mekanından ve gerçekleşme biçiminden kaynaklanan son derece zengin kültürel atmosfer kuruldu.

15. TEKEL direnişi 12 Eylül sonrasında işçi sınıfı ve devrimcilerin birleştiği ve kaynaştığı bir pratik olarak öne çıktı ve dikkat çekti.

Son derece önemli olan bu gelişme ne yazık ki içinde birçok zaafı da taşımaktadır. Solun bugüne kadar işçi sınıfıyla iki düzeyde ilişki kurma biçimi oldu: Birincisi, sınıfı nesneler yığını olarak gören ve bu düzeyde ilişki kuranlar; ikincisi, sınıfı tarihin öznesi olarak kavrayan ve ontolojisini onunla bütünleştirenler. Yani bir tarafta sol liberaller ve reformistler, diğer tarafta sınıf devrimcileri. TEKEL direnişi bu yanıyla da dikkat çekti. Sınıfla bir nesneler yığını olarak temas kuranlar, sınıfı bir politik yatırım aracı olarak gördü ve politik enstrüman olarak ele aldı. İlişki düzlemini bu eksenle geliştirdi. Diğer tarafta sınıf devrimcileri var oluşlarını onlarla bütünleştirmeye çalıştı. Her yerde ve her alanda yeni TEKEL pratikleri yaratmaya çabaladı. Çünkü “sınıfla ilişki” salt bir eylem üzerinden ve eylemin mekansal karakterinden kaynaklanan ya da rüzgarın yönüne göre biçimlenmiş bir ilişki değildir. Sınıfla ilişki Marksizm’in varoluşunu işaretler. Sınıf devrimcileri varoluşlarını ve manalarını sınıfla kurduğu ilişkilerden kazanır. Sınıfı bir tarihsel özne olarak kavramak da bunu gerektirir.

TEKEL direnişi ve sendikalar

TEKEL işçilerinin 78 günlük Ankara direnişi sınıf hareketinin hemen tüm temel sorunlarına ayna tutuyor. Direniş yıllardır yükselmesi beklenen sınıf hareketine şimdilik ilkbaharını yaşattı. TEKEL direnişi ve harekete geçirdiği diğer sınıf bölükleri sayesinde, sınıf hareketinin yıllardır süren suskunluluğun da etkisiyle sendikal alanda derinleşen bozulma ve statükoları bir bir günyüzüne çıkardı. Yıllardır bilinen gerçekler TEKEL direnişi vesilesiyle daha açık hale geldi.

Güçlü bir sınıf hareketinin ilk görünümü sayılabilecek bugünkü mücadele düzeyi bile bu alanlarda yaşanan sorunları ve mevcut gerçekliği oldukça berrak bir biçimde orta koymuştur. Kurulduğu günden bu yana devletçi kimliği ve sermaye uşağı rolüyle bilinen Türk-İş bugün de çıbanın başıdır. Üçüncü ayına yaklaşan TEKEL direnişine karşı Türk-İş'in aldığı tutum geçmiş kimliğinden bir şey kaybetmediğini göstermiştir. Kısa sürede toplumun temel bir gündemi haline gelmiş ve önemli bir desteği etrafına toplamış TEKEL direnişi karşısında esasta kılını kıpırdatmamıştır. Üstelik Türk-İş kendi çizgisine DİSK ve KESK gibi sözde mücadeleci sendikaları da yedeklemiştir. Böylece, direniş karşısında gösterdiği teslimiyetçi, işbirlikçi ve ihanetçi tutumları için başka suç ortakları bulmuştur.

Konfederasyonlarla birlikte tek tek sendikalar ve sendika şubelerinin büyük bir çoğunluğunun direniş karşısındaki tutumlarında esasta bir farklılık yoktur. Direniş belli bir evreden itibaren toplumu sarsmışken, giderek uluslararası dayanışma büyürken, deyim yerindeyse direnişin burnunun dibindekilerden doğru dürüst ses çıkmamıştır. Bu özellikle Türk-İş sendikaları için geçerlidir. Kitleselel TEKEL eylemlerinde ve 4 Şubat iş bırakma gününde sendikalar üzerlerine düşen sorumluluğun gereklerini yerine getirmemiştir. DİSK de altına imza attığı kararları yaşama geçirmek için şubelerde ve işyerleri düzeyinde etkin hiçbir çalışma yapmamıştır. Tek istisna 4 Şubat dayanışma eyleminde İzmir'de ortaya çıkan tablodur. Onun da CHP belediyelerinin AKP karşıtı tutumundan ileri geldiğini biliyoruz. KESK ise toplam süreçte en sıkı konuşmaları yapan, en kararlı görünümü sergileyen sendika olmasına karşın, süreçteki varlığı tabanında barındırdığı ilerici öğelerin ötesine geçmemiştir.

Sendika konfederasyonlarının bir süredir devam eden ortaklıkları, tarafların kendi tabanlarına karşı ellerini rahatlatmalarına da yaradı. İkisi göstermelik eylem kararlarına göstermelik yanıtlar verirken, diğeri bu işbirliği sayesinde direniş için iyi bir şey yapıyormuş görüntüsü oluşturdu. Biri alması gereken daha güçlü eylem ve genel grev kararlarına TEKEL direnişiyle dayanışmanın ve sahiplenmenin zayıflığını gerekçe gösterirken, diğerleri sürecin asıl muhataplarının alacağı kararlara uyacaklarını bildirdiler. Konfederasyon ağaları kitlelerin gözünün önünde adeta bir orta oyunu sergilediler. Emekçilerin gözünün içine baka baka onlarla, en çok da TEKEL işçileriyle alay ettiler. Bu orta oyunu kendilerine bağlı sendikaların elini de rahatlattı. Aldığı güdük ve etkisiz eylem kararları, kendi isteksizlikleriyle de birleşince, ara kademe sendika bürokratlarının da kararları ortada bırakılmalarını sağladı. Ne de olsa denetleyen ya da hesap soran yoktu. Üstelik bir şeye yaramayacağı daha baştan belli olan bir eylem için patronlarla ya da işyeri yöneticileriyle sorun çıkarmaya değmezdi. Eylem kararları ortada bırakılarak sorun da çıkarılmamış oldu.

Sınıf hareketinin yıllardır yaşadığı suskunluk sendika bürokratlarını iyiden iyiye çürütmüştür. Direnişe karşı ilgisizlik ve vurdum duymazlık bununla bağlantılıdır. TEKEL direnişi aynasından bakıldığında, bir elin parmağını geçmeyen sendika şubeleri ve kimi mücadeleci sendikacılar sayılmazsa, boydan boya tüm sendikal cephe bu çürümüşlüğü içindedir. Hiçbir biçimde bir sınıf aidiyeti taşımamaktadırlar. Kimi süreçlerde bu sendikalar şu ya da bu düzeyde bir mücadelenin içine girebiliyorlarsa eğer, o da varlık zeminlerini kaybetme tehlikesindedir. Sendikal cephede Türk-İş ile benzerleri devlet ve hükümet yanlısı sendikacılık çizgisini temsil ederlerken, DİSK ve KESK sol-demokrat maskeli çizgiyi temsil etmektedir. Bir kısmı devlet ve hükümet tarafından beslenip uysallaştırılmışken bir kısmı da bizzat sermayenin kendisi tarafından beslenip uysallaştırılmıştır. Sendikaların bu kimlikleri direniş süreci boyunca aldıkları tutumlarda da kendini ifade etmiştir. İster konfederasyonlar düzeyinde olsun isterse ara kademe de olsun, birbirlerinden tek farkları vardır. O da tabanlarını ve hala daha onlardan bir beklentisi olan işçi ve emekçileri aldatmakta kullandıkları dildir. İkiyüzlülük, sınıfa ihanet ve mücadele kaçınılılığı bunların ortak paydasıdır. Yaşam tarzları, alışkanlıkları ve sendikacılık anlayışları birdir. Böylece tutum ve kimlikleri aynılaşanların yan yana gelmeleri de kolaylaşmaktadır.

TEKEL direnişi süreci göstermiştir ki, ister devletçi olsun ister sol-demokrat maskeli olsun, mevcut sendikal anlayışlar bitmiş durumdadır. Bunların sınıf mücadelesinin şu ya da bu ihtiyacını karşılayacak niyetleri de takatleri de yoktur. Kuşkusuz bu yeni görülen bir gerçek değildir. İşçi ve emekçilerin yıllardır düşük ücret, ağır çalışma koşulları ve zam furyaları altında inatlaşmalarına rağmen yaprak kıpırdamamasının birinci elden sorumluları bunlardır. Her hak arama mücadelesini, her ileri çıkışı, koltuğunu kaybetmemek ve patron, devlet ya da hükümetle karşı karşıya gelmemek kaygısıyla geriye çeken ve bastıran bu sendikacılar. Onların uzlaşmacı ve işbirlikçi anlayışlarıdır.

Sınıf hareketinin yıllardır yaşadığı suskunluk sendika bürokratlarını iyiden iyiye çürütmüştür.

gelmiştir ki, patronlar da hükümet de işçi ve emekçilerin karşısına sendikaların icraatlarıyla çıkıyorlar. Sendikacıların çalıp çırpmalarını, karşı koyuyor göründüklerinin altına hükümetle birlikte imza atmalarını emekçilere delil olarak sunuyorlar. Üstelik ortaya sürülen bu iddialar yalan da çıkmıyor. İş yasası için bilim kurullarında, sendikal yasalar için üçlü danışma kurullarında, asgari ücret tespit komisyonlarında ve özelleştirme operasyonlarında, 4/C uygulamasında, sermaye hükümetine suç ortaklığı edenler mevcut sendikalar. Adına çalışma yasası denen 4857 sayılı kölelik yasası, sendikaları iyiden iyiye devletin avucunun içine almayı amaçlayan sendikal yasalar, ancak bir evin kirası, bir simit ve bir çay parasına denk gelen asgari ücret... TEKEL işçilerine dayatılan ise güvencesiz ve geleceksiz bir yaşamdır. Sendikaların içinde yer aldıkları kurullardan ve komisyonlardan çıkanlar bunlardır. Bu süreçlerde hükümet tarafından dikkate alınmayanlar ya da taban tepkisinden çekinerek süreçlerin dışında kalmak zorunda olanlar da göstermelik olarak muhalefet sahnesinde yer almamaktadırlar.

Dışarıdan bakıldığında bunlar görülürken, bir de içeride yaşananlar vardır. Sendika kasalarının boşaltılması sıradanlaşmış, işçi aidatlarıyla kontrgerilla finanse edilmiş, delege pazarlıklarında verilen rüşvetler, yapılan eğlence masrafları büyük ölçüde kanıksanmıştır. Araba, daire ve şişirilen cüzdanlar karşılığında toplu sözleşmelerin satılması, patronlarla yapılan pazarlıklarda mücadeleci işçilerin işten atılması, kafa kol ittifakları ve kirli koltuk pazarlıkları... Bunlar da çürümenin bir başka yüzüdür. Fakat yaşananların bunlarla sınırlı kalmayacağı da açıktır.

Bugünkü sendikalar gerçeği, burjuva politikasının da sosyal reformizmin de çürümüşlüğüne gözler önüne sermektedir. İstisnalar dışında mevcut sendikacılar, dincisinden sosyal demokratına, faşistinden reformistine kadar düzen siyasetinin eklentisi durumundadırlar. Militan bir sınıf hareketinin ve bunun yaratacağı devrimci taraflaşmanın yokluğu, sınıf kitlelerini şu ya da bu düzen politikasının yediğine almaktadır. Sendikal bürokrasi sendikaları sınıf kimlikleriyle değil

uzantısı oldukları düzen politikası ekseninde yönetmektedirler. Bugün için sendikalarda en etkin olan düzen politikasıdır. Bu en bariz biçimiyle konfederasyon seçimlerinde görülmektedir. Türk-İş seçimlerinde görüldüğü gibi, dinci gericilik seçimlere cumhurbaşkanı eliyle müdahale etmekte, sendika yönetimlerini denetimi altına almaktadır. Aynı şey sosyal demokrat CHP ve faşist MHP için de geçerlidir. Sendika şubeleri seçimlerinde düzen partilerinin müdahalesi daha da belirgin ve alenidir. Yapılan müdahaleler düzen partilerinin sendika ve işyeri yönetimleriyle kurduğu politik bağlar sayesinde gerçekleşmektedir. Her renkten burjuva gericiğinin sınıf kitleleri üzerindeki genel etkisini de hesaba kattığımızda işleri daha da kolaylaşmaktadır. İşçi ve emekçilerin en basit bir sorununu dahi gündemine almayan, parlamento kürsülerini bir kez bile emekçilerin sorunlarını dile getirmek için kullanma zahmetine girmeyen faşist parti bile sınıf mücadelesi açısından en kritik yerde duran sendikaların tepesini tutabilmektedir.

Henüz burjuva partiler kadar güçlenmemiş olan reformistler de başka yollarla aynı sonuçlara ulaşmaktadırlar. Güçlü oldukları yerde kimseyi dikkate almadan yekvücut davranmakta, değilse ilkesiz ve karşılıklı çıkarlara dayalı ittifaklarla işlerini bağlamaktadırlar. Bunlar öylesine ilkesizleşmişlerdir ki, gericilerle ortak listeler çıkarmakta, her zeminde devrimcileri kapı dışarı etmeye çalışmaktadırlar.

Sermayenin sınıfa yönelik kesintisiz saldırıları, yılların kazanımlarının bir çırpıda ortadan kaldırılması, özelleştirmenin yarattığı işsizlik, sendikal hakların engellenmesi ve kullandırılmaması onların umurunda değildir. Onlar açısından esas olan, yıllarca oturacakları bir koltuktur. Özünde bir sınıf örgütü olan sendikaların bu misyona uygun davranması için gerekli olan mücadele programları, tabanın bilinçlendirilip örgütlülüğünün güçlendirilmesi onlar için kulakta vızıltıdan öte değildir. Onlara göre bunları dile getirip duranlar da en yumuşak söylemle “marjinal”dırler. “Günün gerçeklerini anlayamayan ve sendikaların durumundan bihaber” olanlardır. Sınıf mücadelesinin her zemininde mevcut durumu değiştirip ileriye taşımaya çalışanlar “dışarıdan gelenler”dir. TEKEl direnişine müdahale çabası içinde olan ilerici-devrimci güçlere karşı kullanılan argümanlar da aynıdır.

İşbirlikçiliği tescilli sarı sendikacılık bir yana, sosyal reformizmin de işçi sınıfına ve emekçilere verebileceği hiçbir şey yoktur. Sınıf hareketinin yılları bulan suskunluğuna rağmen Türkiye’de sınıf mücadelesi alabildiğine serttir. Düzen, sınıfın talep ve beklentilerini karşılayabilme olanaklarından yoksundur. Her kafa uzatanın kafasının ezilmesi, her hak arayanın başında copun patlaması bunu göstermektedir. Bir hakkı kullanmak, korumak ya da geliştirmek istiyorsanız, bedel ödemeyi göze almak zorundasınız. TEKEl örneğinde görüldüğü gibi, düzen sınırlarındaki anlayışlar, bırakalım bedel ödemeyi göstermelik bir kararlılıktan bile uzak kalmaktadır. Hem yaşam biçimleri hem de politik biçimlenişleriyle sınıfa yabancılaşan bürokratik kasttan, ortaya koyduklarından daha fazlası da beklenmemelidir.

Sendikaların bu tablosu TEKEl direnişine karşı takındıkları tavrı bir başka cepheden de açıklamaktadır. Direniş kendi sınırlarını aşmış ve ilk elden mücadeleci kesimleri etrafına toplamışken, en başta konfederasyon yönetimleri grev kırıcı rolü üstlenmişlerdir. Direnişin mücadelede sıçrama yaratacağı her eşikte dalgakıran gibi hareketin önünü kesmişlerdir. Şimdi ise çadırları kaldırarak direnişin ateşini söndürmek için varlarını yoklarını ortaya koymaktadırlar.

Fakat mevcut sendikal anlayışlar açısından, burjuva politikasının payandası olarak göstermelik de olsa sınıf adına iş yapmanın sınırları geline aşamada bir hayli daralmış bulunmaktadır. TEKEl direnişinin düzen sendikacılığı ve düzen sınırlarındaki mücadele anlayışı için adeta turnusol işlevi gördüğü şu son günler artık hiçbir şeyin eskisi gibi yürüyemeyeceğini göstermektedir. TEKEl direnişi nasıl biterse bitsin bu sonuç değişmeyecektir. İhanetçi işbirlikçi sendikacılığın bugünkü temsilcileri çok kötü bir sınav vermişlerdir. İşçiler sendikacılarına rağmen kendi iradeleriyle Ankara’ya gelmiş, direniş çadırını kurmuşlardır. Yıllardır işçi ve emekçilere kapatılan miting kürsüleri ve sendika binaları işgal edilmiştir. Bürokratların kolları kanatları kırılmamış ve ağaca tırmanmak zorunda kalmamışlarsa eğer, bu onların saygınlıklarından değil, işçilerin henüz bu bilinç düzeyine ulaşmamış olmalarındandır.

Sendikal bürokrasi açısından kötü olan, istediklerini yapamamak değil artık yaptıklarını gizleyememektir. Attıkları her adımın izlenmesi, aldıkları her kararın tartışmaya ve karşı koyuşa konu olması, onları şimdiye kadar olmadık bir biçimde teşhir etmiştir. Öyle ki, aldıkları geri eylem kararları, başka kaygılarla da olsa burjuva basın tarafından bile eleştiri konusu yapılabilmektedir.

Bürokratlaşmış sendikal kast Türkiye’de sınıfı, dolayısıyla da toplumu denetim altına almanın en önemli güvencelerindendir. Sınıf mücadelesinin geriliği koşullarında sendikal bürokrasi taban karşısında oldukça önemli mevziler kazanmıştır. Sınıfın mücadele dönemlerinde işlevselleştirdiği sendikal demokrasi, tabanın söz ve karar hakkı ortadan kaldırılmıştır. Devlet yanlısı, işbirlikçi ve uzlaşmacı sendikacılık meşrulaşmış, kurumlaşmış ve sendikalarda kök salmıştır. Gelenler gidenleri aratmamış, hep aynı çizgi izlenmiştir. Taban basıncı ve denetiminin yokluğu sermayeyle içiçe geçmişlikle birleşmiştir. Sendikal kast yıllardır sınıf mücadelesinin gelişmesinin önünde büyük ve

yıkılması zorunlu bir engel olarak durmaktadır.

Kuşkusuz bu çürümüş sendikal kast yıkılmaz değildir. Sendikal bürokrasinin panzehiri sınıf mücadelesidir. Mücadelede ne düzeyde ileri çıkarılır ve kapsamı ne kadar genişletilirse, bürokrasi de o ölçüde geriletilebilecektir. TEKEl direnişinin deneyimleri bir kez daha göstermiştir ki, sınıf mücadelesi adına ileri atılan her adım mutlak bir biçimde bürokrasiyi de hedef tahtasına çakmak durumundadır. Bu yapılamadığında, ileriye atılan her adım bürokrasinin çarklarında öğütülmeye mahkûmdur. TEKEl direnişinde görüldüğü gibi, sendikacılar güçlü tepkilerin hedefi oldukları durumlarda bile çizgileri ve ayrıcalıkları sorgulanmamaktadır. Sendikal süreçlerde alınan her karar tabanın yaşamını ve geleceğini belirliyor olmasına karşın taban karar süreçlerine dahil edilmemekte ya da ölümle korkutulup sıtmaya razı edilmektedir. Son haftalarda TEKEl direnişinde yaşanan da budur.

Sendikaların teşhir olduğu şu günlerde onların ikiyüzlü ve teslimiyetçi tutumlarını mahkum etmek ayrı bir önem kazanmıştır. TEKEl direnişi, bürokratların güçten düşürme çabalarına karşın dinamizmini ve sınıf üzerindeki etkisini hala sürdürmektedir. Sendikalar, özellikle konfederasyonlar ise meşruiyetlerini yitirmektedirler. Safını sınıf mücadelesinin çıkarlarından yana belirlemiş olanlar, sendikal bürokrasiye karşı oluşan bu öfke ve tepkiyi en iyi bir biçimde değerlendirmeli, somut çabaların konusu haline getirebilmelidirler. Zira görülmüştür ki, direniş kararlılığına ve direniş sürecinde aldığı mesafeye rağmen, TEKEl işçilerinin bilinci de henüz ihanetçi ve teslimiyetçi sendikal çizgiyi sorgulayacak düzeyde değildir. TEKEl işçilerinin bu gerçekliği aynı zamanda kendiliğinden hareketin sınırlarını da işaretlemektedir. Açıktır ki, sınıfın bu bilinci kazanması etkin bir devrimci bir müdahaleyi gerektirmektedir. TEKEl direnişinin kazanması, sendikal ihanet şebekesinin yıkılması ve sınıf hareketinin sıçraması için yakıcı ihtiyaç budur.

BDSP Hamdullah Uysal’ı andı

BDSP, 25 Şubat günü yaşamını yitiren TEKEl direnişçisi Hamdullah Uysal için yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşün sonunda Hamdullah Uysal’ın direniş çadırı olan Samsun çadırı ziyaret edildi.

Samsun çadırının önünde BDSP adına yapılan konuşmada Hamdullah Uysal’ın ölümünün sorumlusunun sermaye devleti olduğu söylendi. Ayrıca Metal İşçileri Birliği’nin düzenlemiş olduğu “TEKEl işçileri ile 1 TL’ni paylaş” kampanyası sonucunda İstanbul’da toplanan paraların Hamdullah Uysal’ın ailesine verileceği duyuruldu. Maddi katkının ailesine ulaştırılması için adresleri alındı.

Eylem sonrasında Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi. Bütün çadırlara girilerek Kızıl Bayrak gazetesi TEKEl işçilerine ulaştırıldı.

Direnişin Sesi bülteninin ise 14. sayısı TEKEl işçilerine ulaştırıldı. “Devletin baskılarına, Sendika bürokratlarının oyalamalarına karşı / Ölmek var, dönmek yok!” şiarıyla çıkan direnişin sesinde ayrıca IG Metal Sendikası aktivisti Zeliha Reçber’in Hamdullah Uysal’a yazdığı yazı kullanıldı. Yaklaşık 700 bülten dağıtıldı. Bülten, işçiler tarafından büyük ilgiyle karşılandı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Karadağ cinayetinin iddianamesi hazırlandı...

İddianamede yalnızca bir polisin adı geçiyor!

Alaattin Karadağ'ın polis tarafından katledilmesinin üzerinden 3 ayı aşkın bir süre geçti. Ancak geride bırakılan bu 3 ayı aşkın süreye rağmen Karadağ'ın katledilmesinin ardından başlayan soruşturmada kayda değer bir mesafe alınamadı. Burjuva hukukunun özü haline gelmiş olan çifte standart Karadağ dosyasında kendini bürokratik yazışmalar, ağırdan almalar biçiminde gösteriyor. Bugün itibarıyla yaşanan en güncel gelişme iddianamenin hazırlanmış olması. Önümüzdeki birkaç hafta içerisinde iddianamenin kabul edilip edilmeyeceğinin belli olması bekleniyor.

Karadağ soruşturmasında göze çarpanlar...

Karadağ cinayetinin akabinde başlayan soruşturma bilindiği üzere Büyükçekmece Savcılığı tarafından yürütüldü. İlk delillerin ve tanık ifadelerinin toplanması ile beraber kimi uzmanlık gerektiren incelemelerin yapılması gereken bu aşamada ısrarla üzerinden atlanan kimi noktaların altını bir kez daha çizmek zorunluluk haline geldi.

Öncelikle şunu belirtelim, savcılık soruşturması boyunca soruşturmada görevlendirilen polisler, Karadağ cinayetinden sorumlu polislerin görev yaptığı Esenyurt İlçesi Polis Merkezi'nin polisleriydi. Bu küçük gibi görünen ama daha baştan soruşturmayı objektiflik yönünden sakatlayan ayrıntı soruşturmanın birçok aşamasında da belirleyici oldu. Örneğin artık iddianamenin hazırlandığı bir aşamadayız, ancak halen daha Karadağ ailesi avukatları tarafından bildirilen tanıklar dinlenilmiş değil. Çünkü bu tanıkları bulmak için görevlendirilen polisler Esenyurt Emniyeti'ne bağlı ve her nasılsa olay yerinde esnaf olan tanıkların dahi adreslerini tespit edebilmiş değiller. Bu örnek dahi soruşturmanın derinleştirilmesinin önüne nasıl itina ile geçildiğinin göstergesi.

Alaattin Karadağ'ın örgütlü bir devrimci olması soruşturmanın hemen her aşamasında hissedilen bir savsaklamanın bahanesine dönüşmüş durumda. Şöyle ki, soruşturma dosyası halen daha olay yeri ile ilgili kamera görüntülerini içermiyor. Çünkü görüntülere TMS el koymuş durumda. Gerekçe ise çok açık: Karadağ katledilmeden hemen önce örgütlü bir politik faaliyet içerisinde ve bu faaliyetin incelenmesi, ayrıntılarının açığa çıkartılması, sermaye düzeni açısından Karadağ'ın katilinin bulunmasından katbekat önemli.

Yine ilginç bir ayrıntı ise dosyada halen daha otopsi raporunun bulunmamasıdır. Karadağ'ın ailesi dahi gelmeden, apar-topar yapılan otopsi ile ilgili raporun üçbuçuk aylık bir süre içerisinde hazırlanamamış olması dikkat çekici.

Yine de bütün bu eksikliklere rağmen iddianame aşamasına gelinmiş olması bile büyük bir gelişme. Zira dosya iddianame aşamasına gelene kadar 3 ayrı adliye değiştirdi. Büyükçekmece Savcılığı tarafından dosya kendi görev alanına girmediği gerekçesi ile İstanbul Adliyesi'ne gönderildi. Bilindiği üzere DGM'ler kapatıldı ancak özel yetkili mahkeme adı ile aynı işlev korunuyor. Büyükçekmece Savcılığı'nca dosya bizlerin DGM olarak bildiği Beşiktaş'a gönderildi. Ancak dosya buradan da görevsizlik

gerekçesi ile Büyükçekmece'ye geri gönderildi. Bu kez Büyükçekmece Savcılığı'nca, Büyükçekmece'de ağır ceza mahkemesi olmaması gerekçesi ile fezleke de hazırlanarak Bakırköy'e gönderildi. Bakırköy'de soruşturmaya atanan savcı tarafından iddianame hazırlandı. Şu an Karadağ dosyası Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından incelenmekte. Eğer bu mahkeme tarafından iddianame kabul edilirse, artık duruşma aşamasına gelinecek.

İddianamede şüpheli sayısı bire indirildi!

Büyükçekmece Savcılığı'nca hazırlanan fezleke esas alınarak hazırlanan iddianamede Karadağ cinayeti sırasında olay yerinde olduğu ifadeleri tarafından da sabitlenen polislerden yalnızca biri şüpheli olarak geçiyor. Karadağ'ı vurduğunu gerek karakol, gerekse savcılıktaki ifadesinde üstlenen polis Oğuzhan Vural dışındaki 3 polis soruşturma aşamasında tanık sıfatı ile yer almalarıyla paralel olarak iddianamede de şüpheli değiller. Yine iddianamede Karadağ ailesinin şikayetçi olmasının yanı sıra olay yerinde aracı takipte kullanılan dolmuş şoförü İsmail Durmuş da mağdur müşteki olarak görünüyor. Zira İsmail Durmuş da savcılıkta verdiği ifadesinde aracını takip esnasında kullanan polis memurundan şikayetçi olduğunu beyan etmiş. Eğer iddianame kabul edilirse Oğuzhan Vural; “kasten adam öldürme, kişilerin malları üzerinde usulsüz tasarruf ve görevi kötüye kullanma” suçlarından yargılanacak.

Soruşturma dosyasının bütünü Oğuzhan Vural'ın Karadağ'ın katledilmesinde bizzat aktif bir rol oynadığını şüphesiz bir biçimde ortaya koyuyor. Birçok ifade ve kendi ifadesi de bunu doğruluyor. Ama bu durum Vural ile beraber olay yerinde bulunan diğer polisleri aklamaya yetecek bir veri değil. Zira ne kovalamaca ne de çatışma tek başına Oğuzhan Vural'la Alaattin Karadağ arasında yaşanmıyor. Orada 3 polis daha var ve dosyadan anlaşıldığı kadarıyla hemen hepsi silah kullanmışlar. Ve elbette Karadağ'ın olay yerine farklı ekipler geldikten sonra da olay yerinde bekletildiği gerçeği dosyada kasten adam öldürme suçuyla ilişkilendirilecek şüphelilerin sayısı sınırlı dahi olsa, ihmal, görevi kötüye kullanma, adam öldürme suçuna iştirak gibi suçları işleyen çok sayıda polisin olduğu bir gerçek! Önümüzdeki günlerde dosyanın bu bağlamda genişletilmesi için çeşitli girişimlerde bulunulacak.

Burjuva yasalara göre devrimcileri vurmak suç değil!

Bütün eksikliklerine rağmen dosyanın sadece bugünkü kapsamı dahi Oğuzhan Vural'ın ceza alması için yeterli. Zira Oğuzhan Vural -her ne kadar meşrulaştırmaya çalışsa da- Karadağ'ı kendisinin vurduğunu açıkça ifade ediyor. Ve elbette gerek kendisi, gerekse avukatı anında Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu'na bir can simidi gibi sarılıyorlar. Vural ifadesinin sonunda “yasanın kendisine verdiği yetkiyi kullandığını” beyan ediyor. Bu katil en azından bir konuda doğruyu söylüyor. Zira

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

burjuvazinin yasalarına göre öldürülen kişi örgütlü bir devrimciyse, bu cinayetten sayılmıyor.

Karadağ cinayetinden sonra BDP Dersim Milletvekili Şerafettin Halis tarafından sunulan önergeye İstanbul Valiliği tarafından verilen yanıt da bu önermeyi güçlendiriyor. 2 sayfayı bulan yanıtta Halis'in sorularının ayrıntılarına yanıt vermek yerine, Alaattin Karadağ'ın örgütlü-politik kimliğini anlatılıyor, daha önceki tutukluluğu, ölüm orucu eylemcisi olduğu vb. ayrıntılarla polis cinayeti hasır altı ediliyor. Bütün bunlara Karadağ katledilmeden hemen önce yine Esenyurt polisi tarafından vurulan iki devrimci ekleniyor ve adeta, “Polisimiz devrimcileri temizliyor, siz de soruyorsunuz, bu nasıl iş?” mesajı veriliyor. Sermaye düzeninde devrimcileri katletmek suç değil, aksine bu mükafatlandırılacak bir eylem gibi görülüyor. Bu davranışın gerisinde örgütlü güçlerden duyulan derin korku yatıyor.

Karadağ davasına sahip çıkalım!

Eğer iddianame kabul edilirse önümüzdeki süreçte duruşma aşamasına geçilecek. Gerek Karadağ cinayetinin aydınlatılması, gerekse devlet terörünün teşhir edilmesi açısından sözkonusu davaya sahip çıkılması özel olarak önem taşıyor. Geçtiğimiz hafta yapılan basın toplantısında Çağdaş Hukukçular Derneği tarafından Karadağ cinayeti yargılamasının takipçisi olunacağı ifade edildi. Önümüzdeki süreçte gerek davanın geniş bir avukat desteği ile sürmesi, gerekse de devrimci, ilerici kesimler tarafından destek görerek yürümesi sermaye düzeninin devrimcileri katlettikten sonra ortaya attıkları manipülasyonlara verilecek en güçlü yanıt olacaktır. Herkesi şimdiden Karadağ cinayeti yargılamasını takip etmeye ve destek vermeye çağırıyoruz. Çünkü bu destek aynı zamanda devlet terörüne ve polis cinayetlerine karşı bir tutum anlamı taşımaktadır.

İmzalar baskı ve terör rejimine karşı...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun başlattığı “Polis eliyle uygulanan baskı ve terör rejimine son!” başlıklı imza kampanyası 26 Şubat Cuma günü yapılan basın toplantısı ile sona erdi.

Komünist işçi Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 tarihinde sokak ortasında infaz edilmesinin ardından başlatılan çalışmaların bir parçası olan ve polis terörüne karşı imzaya açılan deklarasyon, İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısı ile basına ve kamuoyuna sunuldu.

İki aya yakın bir süredir yürütülen imza kampanyasına ilerici-devrimci güçler, sendikacılar, meslek odaları kurumsal olarak destek sunarken, onlarca sendikacı, insan hakları aktivisti, aydın, sanatçı, siyasetçi de deklarasyona imzasını koydu.

Basın toplantısına, Alaattin Karadağ'ın avukatlarından **Av. Şerife Ceren Uysal**, ÇHD İstanbul Şubesi yöneticilerinden **Av. Zeycan Balcı Şimşek** ve **BDSP temsilcisi** katıldı.

Polis terörünün, işçi, emekçilerin ve onların devrimci öncülerinin mücadelesini ezmeye dönük toplam bir baskı politikasının parçası olduğunu ifade eden **BDSP temsilcisi**, polise tanınan sınırsız haklar ile kurulu sömürü düzeninin ayakta tutulmaya çalışıldığını söyledi. BDSP temsilcisi, sistematik baskı politikalarına karşı mücadelenin ertelenemez bir sorumluluk olduğunu söyleyerek başlatılan bu çalışmanın araçlarından biri olan imza kampanyasının nihayete erdiğini ancak mücadelenin, bu baskıların egemen sistemin yıkılması ile son bulacağı bilinciyle, çeşitli araçlarla devam edeceğini ifade etti.

Av. Ş. Ceren Uysal, DTP Dersim Milletvekili Şerafettin Halis'in Alaattin Karadağ'ın infazına ilişkin İçişleri Bakanı Beşir Atalay'a soru önergesi sunduğunu hatırlatarak, İçişleri Bakanlığı'nın yönlendirmesi ile geçtiğimiz günlerde İstanbul Valisi'nin ilgili soru önergesine yanıt verdiğini söyledi. Uysal, Alaattin Karadağ, Özkan Gerçek ve Ömer Adıgüzel isimlerinin ön plana çıkartıldığı yanıtta “onlar zaten teröristlerdi” denilerek saldırı ve cinayetlerin meşrulaştırılmaya çalışıldığını ifade etti. Uysal, Karadağ davasının artık ÇHD avukatları tarafından da takip edileceğini belirtti.

Av. Z. Balcı Şimşek ise konuşmasında, PVSK ve Terörle Mücadele Kanunu'nun polise tanıdığı sınırsız yetkilere değindi. Polisin, bu yetkileri kullanarak hukuk dışı uygulamalarla insanları öldürdüğünü sonra da “terörist” ilan ettiğini söyledi. “Biz, bunu takip etmezsek polisin eli daha da güçlenecek” diyen Şimşek, bu nedenle Alaattin Karadağ davasının çok hassas bir durum olduğunu söyledi.

Açıklamaya Entes direnişçisi Gülistan Kobatan ve Teori ve Politika destek verdi.

Deklarasyonun tam metni ve imzacılar ise şöyle:

Polis eliyle uygulanan baskı ve terör rejimine son!

Koyu bir polis rejiminde yaşıyoruz. Bu rejimde polis sınırsız yetkilere sahip. Adım başı kimlik kontrolü var. Hayatımızın her alanı kameralarla gözetleniyor/dinleniyor. Polis istediği an gözaltına alıyor, dövüyor, işkencelerden geçiriyor. Elindeki silahı keyfince kullanarak her gün yeni bir cinayet

gerçekleştiriyor.

Polise tanınan bu sınırsız haklar nedensiz değil. Amaç kurulu sömürü düzenini korumak ve ayakta tutmak. Kriz bahanesiyle kapının önüne konulan ve bu haksızlığa boyun eğmeyen işçiler polis dayatından geçiriliyor. Parasız eğitim isteyen gençlik gaz bombaları ve coplarla karşılanıyor. İki göz evini yıktırmamak isteyen yoksul, polis zoruyla sokağa atılıyor. En meşru haklarının tanınması için mücadele eden Kürt halkının üzerine kolluk güçleri salınıyor.

Devlet, tüm toplumu bir polis rejimi altında yönetme ihtiyacı duyuyor. Emekçilerin sağlık, ulaşım, ısınma, barınma ve beslenme gibi en temel ihtiyaçları karşılanmıyor ama kolluk güçlerine toplumu gözetlemesi/denetlemesi için devasa kaynaklar ayrılıyor.

Aşağıda imzası olanlar olarak;

*** Polis eliyle uygulanan sınırsız baskı ve terör rejimine son verilmesini istiyoruz!**

*** İnfazlara, işkencelere dur diyoruz!**

*** Polise sınırsız terör estirme hakkı tanıyan PVSK ve TMY'nin kaldırılmasını istiyoruz!**

*** Başta polise bu yetkileri tanıyanların üzerine işlenmiş suçların sorumlularının yargılanmasını istiyoruz!**

İstanbul:

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, **Partizan**, Emek ve Özgürlük Cephesi, **Halk Cephesi**, Proleterce Devrimci Duruş, **Emekçi Hareket Partisi**, Sosyalist Parti, **Sosyalist Demokrasi Partisi**, ÖDP Kırklareli İl Başkanlığı, **GOP Halkevi**, Gazi Toplumsal Özgürlük Platformu, **Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube**, Eğitim Sen İstanbul 4 No'lu Şube, **SES Kırklareli Şubesi Yönetimi**, Hasan Gülüm - Belediye İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı, **Gürel Yılmaz - TÜMTİS Genel Sekreteri**, Sibel Can - SES İstanbul Aksaray Şubesi Örgütlenme Sekreteri, **Veysel Demir - Genel İş İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı**, Ersel Çinkılıç - Eğitim Sen, **Döne Soydan - Eğitim Sen**, Güvenç Köroğlu - Eğitim Sen, **İsmail Karakaya - Eğitim Sen**, Özgür Varol - Eğitim Sen, **Yessari Demiraslan - Eğitim Sen**, Abdullah Bayram - Eğitim

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sen, **GOP İşçi Platformu**, HKMO İstanbul Şubesi, **Alişan Çalcalı - HKMO İstanbul Şube**, Nihat Öz - HKMO İstanbul Şube, **Hüseyin Gülmez - HKMO İstanbul Şube**, Deniz Baş - HKMO İstanbul Şube, Hasan Başar - **HKMO İstanbul Şube**, **Ramazan Hartemiz - HKMO İstanbul Şube**, Hasan Açık - **HKMO İstanbul Şube**, **Serap Ata Akkoca - HKMO İstanbul Şube**, Göksel Akkoca - **HKMO İstanbul Şube**, **Mustafa Eral - HKMO İstanbul Şube**, Cemil Candaş - **HKMO İstanbul Şube**, **Ümit Diker - HKMO İstanbul Şube**, Necla Uluğtekin - **HKMO İstanbul Şube**, **Selahattin Aysar - HKMO İstanbul Şube**, Oktay Gazioğlu - **HKMO İstanbul Şube**, **Tekin Akçapınar - HKMO İstanbul Şube**, Mehmet Hışır - **HKMO İstanbul Şube**, **Uğur Girişken - HKMO İstanbul Şube**, **Baran Tursun Polis Mağdurları Vakfı - Baransav**, UİD-DER, **Toplumsal Dayanışma Ağı Derneği**, Ahmet Telli, **Temel Demirer**, Mehmet Tursun - Baransav Başkanı, **Hakan Öztürk - EHP Genel Başkanı**, Metin Kayaoglu - Teori ve Politika Dergisi Yazarı, **Av. Şerife Ceren Uysal**, Av. Seyit Nusret Öztürk, **Av. Meryem Asıl**, Av. Güldem Demir, **Av. Rahim Çoksusamış**, Av. Arif Manca, **Av. Akif Karapınar**, Av. Neslihan Tezel, **Av. Ozan Gülhan**, Av. Zeycan Balcı Şimşek, **Av. Bülent Şimşek**, Av. Ali Ekşi, **Av. Güçlü Sevimli**, Av. İsmail Hakkı Karaca, **Av. Zeynep Kaya**, Av. Hüseyin Aslan, **Av. Ata Yazıcıoğlu**, Av. Gülvün Aydın, **Cevahir Kurşun**, Soner Şener, **Timur Koçbay**, Arda Cem Çağlak, **Nemci Uçar**, Hasan Hüseyin Erdem, **Duygu Yıldız**, Seyfi Meriç

İzmir:

Devrimci Demokrasi Gazetesi, Demokratik Haklar Federasyonu, **Kaldıraç**, Alınteri, **Devrimci Hareket**, Ege 78'liler Derneği, **BDP Batman Milletvekili Bengi Yıldız**, BDP İzmir İl Başkanı Ahmet Demiroğlu, **BDP İzmir İl Yöneticisi Mehmet Ötün**, ÖDP İzmir İl adına Mesut Güngör, **PSAKD İzmir Buca Şubesi**, PSAKD İzmir Çiğli Şubesi, **Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu**, Emekli-Sen Buca Şubesi, **SES İzmir Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Hüseyin Çoban**, SES İzmir Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Yüksel Özmen, **Oleyis Ege Bölgesi Şube Başkanı Hasan Ercan**, Tümtis İzmir Şube Başkanı

Şükrü Günseli, **Tümtis İzmir Şube Sekreteri Cafer Kömürcü**, DİSK BMİS İzmir Şube Sekreteri Coşkun Yılmaz, **DİSK Genel İş Sendikası vekili Av. İrfan Demirci**, DİSK Genel İş İzmir 3 No’lu Şube Sekreteri Can Bahadır, **DİSK Genel İş İzmir 3 No’lu Şube Başkanı Cafer Konca**, DİSK Ege Bölge Temsilcisi Azad Fazla, **DİSK Genel İş İzmir 5 No’lu Şube Başkanı Mehmet Çınar**, Yapı-Yol Sen İzmir Şube Başkanı Medet Selvi, **Sosyal İş Sendikası Şube Başkanı Müfit Eker**, Tüm Bel Sen 1 No’lu Şube Başkanı Yaşar Gül, **Tüm Bel Sen 1 No’lu Şube üyelerinden Hüseyin**, ÇHD İzmir Şube Başkanı Hülya Üçpınar, **Ahmet Alagöz - İHD İzmir Şubesi üyesi**, İsmail Gerçek - İHD İzmir Şubesi üyesi, **Necla Şengül - İHD İzmir Şubesi üyesi**, Melek Yıldız - İHD İzmir Şubesi üyesi, **İslam Anpat - İHD İzmir Şubesi üyesi**, Mesut Tufan - İHD İzmir Şubesi üyesi, **Saadettin Murat**, Savaş Murat, **Emrah Çetin**, Osman Ünlü Eroğlugil, **Halil Dalkılıç**, N. Safa Akyürek, **Vefa Kocer**, Gökhan Uzunoğlu, **Beyhan Güngör**, Gülsen Kaptan, **Serap Gül**, Hasan Öztürk

Kocaeli

Kocaeli Gençlik Derneği, Kocaeli Halk Cephesi, **Partizan**, Demokratik Haklar Federasyonu, **Emekçi Hareket Partisi**, Sosyalist Demokrasi Partisi, **Ezilenlerin Sosyalist Partisi**, Mehmet Alçinkaya - Kocaeli Barış Meclisi Koordinasyon Üyesi, **Uğur Akalın - Saraybahçe Halkevi**, SES Kocaeli Şubesi, Cemal İlgin - **Eğitim Sen Kocaeli Şube Yönetim Kurulu Üyesi**, **Hakan Akyol - Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube Mali Sekreteri**, Şafak Karatan - **Tüm Bel-Sen Kocaeli Şube Sekreteri**, **Osman Suat Kalyoncu - Belediye-İş Kocaeli 1 No’lu Şube Başkanı**, **Sedat Altun - Büro Emekçileri Sendikası Kocaeli Şube Yönetim Kurulu Üyesi**, Songül Akagündüz - BES Koca eli Yönetim Kurulu Üyesi, **Doğan Demir - Kocaeli Alevi Kültür Derneği Başkanı**,

Manisa

Manisa SES Manisa Şube Yöneticisi Bilal Kılıç, Manisa Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Semin Ayhan, **Manisa Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Bülent Kundak**, Manisa Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Sunay Hacıoğlu, **BDP Manisa İli Yönetim Kurulu Üyesi Salih Erdoğan**, Serpil Deniz

Adana

Tahir Sarmış - BES Adana Şube Üyesi, Sultan Sarmış-BES Adana Şube Üyesi, **Ayhan Demir-BES Adana Şube Üyesi**, Ahmet Sirakanlılı-BES Adana Şube Üyesi, **Niyazi Yalçın - BES Adana Şube Üyesi**, Sebahat Erdoğan - BES Adana Şube Üyesi, **Mustafa Değirmenli - BES Adana Şube Üyesi**, Mahmut Ağabeyce - BES Adana Şube Üyesi, **Hüseyin Şahin - BES Adana Şube Üyesi**, Meryem Gül-BES Adana Şube Üyesi, **Derviş Kenan-Ender BES Adana Şube Üyesi**, Sema Mart - BES Adana Şube Üyesi, **Abdurrahim Erdem - BES Adana Şube Üyesi**, Erdem Aslan - BES Adana Şube Üyesi, **Süleyman İnal - BES Adana Şube Üyesi**, Mehmet Artmen - SES Adana Şube, **Şami Taştan-Dev Sağlık-İş Adana Şube**, Cebraill Dağhan - Genel İş Adana Şube, **Cem Eren ESM**, Alem Baş (işçi), **Hasan Torşah (işçi)**, Bülent Yolaçan (işçi), **Yüksel Toprak (işçi)**, Mehmet Kovlu (işçi), **Halis Ezgi (işçi)**, Fehmi Balkiner (işçi), **Recai Yıldız (işçi)**, Benhur Yalınız (işçi), **Ali Özdemir (işçi)**, Osman Kara İHD Adana Şube, **Fethi Sönmez İHD Adana Şube**, Halil Taş İHD Adana Şube, **Halit Turan İHD Adana Şube**, Aygül Turan İHD Adana Şube, **Kadir Dal - İHD Adana Şube**, Makbule Battal - İHD Adana Şube, **Adnan Öğrü - İHD Adana Şube**, Ecevit Uğur İHD Adana Şube, **Muzaffer Dalkılıç - İHD Adana Şube**

“Toplumsal belleği” canlı tutmak, toplumsal mücadeleyi yükseltmekten geçiyor!

Osmanlı’dan günümüze sermaye devletinin tarihi kanla yazılmış bir tarihtir. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Karadeniz’in karanlık sularında katledilmelerinin ardından binlerce ilerici-devrimci, yurtsever devletin açık ve gizli örgütlenmeleri tarafından katledilmiştir. Hele ki son yıllarda “demokratikleşiyoruz” yalanları eşliğinde faşist baskı ve terör tırmandırılmakta, işçi ve emekçilerin örgütlülükleri dağıtılmakta, son olarak Alaattin Karadağ cinayetinde olduğu gibi devletin eli kanlı katilleri açık bir şekilde sokak ortasında infazlar gerçekleştirmektedir. Devletin faşist baskı ve terörü toplumda sıradan insanları bile hedef almakta, sokakta yürürken, parkta otururken devletin kolluk güçlerinin hedefi haline gelmektedir.

Bununla da yetinilmemekte, devrimci ve ilerici güçleri karalamanın yanı sıra, gerçekleştirilen katliamları meşru, katiller ise kahraman ilan edilmeye çalışılmaktadır. Hrant Dink’in katili olarak kamuoyuna sunulan Ogün Samast’ın ardından kontrgerillanın eli kanlı tetikçilerinden biri olan Mehmet Ali Ağca’nın tahliyesi bir gösteriye dönüştürüldü.

Abdi İpekçi’nin katili Mehmet Ali Ağca’nın tahliyesinin ertesini günü televizyon ekranlarına çıkan Abdi İpekçi’nin kızı Nükhet İpekçi elinde tuttuğu babasının kanlı gömleğiyle katillerin “kahraman” ilan edilmesine karşı öfkesini dile getiriyordu. Nükhet İpekçi’nin elinde tuttuğu kanlı gömlek, aynı zamanda faili belli cinayetlerinde katledilenlerin ailelerinin de birleşmesinin kaynağı oldu.

Haziran 2009 tarihinde ‘Benim Babam Bir Kahramandı’ etkinliğiyle biraraya gelen yakınları faili meçhul cinayetlerinde katledilen aydınların aileleri ‘Toplumsal Bellek Platformu’ adı altında birleşmeye karar verdiler. Nükhet İpekçi’nin kanlı gömlekle yaptığı çağrının ardından, aileler geçtiğimiz günlerde Hrant Dink’in mahkemesine katıldılar. Katledilen yakınlarının eşyalarının sergileneceği “vicdan müzesi” kurma çalışmalarını başlattılar.

Son olarak oluşturdukları bir heyetle “*Faili meçhul cinayetlerin ortaya çıkması, daha geniş yetkilerle donatılmış komisyonun oluşturulması*” talebiyle TBMM’ye dilekçe verdiler. Aileler, “*Uzun yıllara yayılan bir süreçte, sistemli ve planlı bir şekilde katledilen aydınların aileleri olarak biz bu cinayetlerin tüm ilişkileri içinde ortaya çıkartılarak araştırılmasını ve geçmişe dönük araştırmalar yapılarak, karşılaşılan engellerin açıklanmasını ve suçluların yargılanarak cezalandırılmalarını istiyoruz.*” talebini yinelediler.

İmzacılar arasında Sabahattin Ali, Orhan Yavuz, Doğan Öz, Necdet Bulut, Abdi İpekçi, Akın Özdemir, Cevat Yurdakul, Cavit Orhan Tütengil, Ümit Kaftancıoğlu, Sevinç Özgüner, Kemal Türkler, İlhan Erdost, Çetin Emeç, Turan Dursun, Muammer Aksoy, Musa Anter, Uğur Mumcu, Nesimi Çimen, Metin Altıok, Behçet Aysan, Hasret Gültekin, Onat Kutlar, Yasemin Cebenoyan, Hasan Ocak, Metin Göktepe, Necip Hablemitoğlu ve Hrant Dink gibi aydınların aileleri yeralıyor.

İlerici aydınların ailelelerin birlikte davranmak amacıyla attıkları adımlar kuşkusuz anlamlıdır. Ancak bu çabaların “faili meçhul” cinayetlerin gerçek faili devlete ve onun gizli-açık örgütlenmelerine yönelmediği, mücadelenin farklı dinamiklerle birleşip büyütülmediği koşullarda sonuçsuz kalmasına yolaçması kaçınılmazdır. “Keşke 30 yıl önce birleşseydik” dileğinin yerini acıları gömmeye, umutsuzluğu büyütmeye yolaçması içten bile değildir.

Verilen mücadele tüm katliamların sahibi devleti ve onun kurumlarını hedef almadığı sürece, Tayyip Erdoğan gibi düzenin en has temsilcilerinden biri, sorumluluğu bundan önceki hükümetlere yükler, ailelere destek mesajları verir. Ya da “toplumun vicdanında unutulmalarını engellemek” amacıyla düşünülen vicdan müzesi de, vicdanlara seslenen iyi niyetli bir çabanın ötesine geçmez. Daha da ötesi Aydın Doğan medyasının “sponsorluğunda” reklam malzemesi riskini bile taşır.

Nükhet İpekçi, televizyon programında “*O kanlı gömlek, binlerce gömlektir sadece bir tanesiydi.*” sözlerini söylüyor. Faili meçhul cinayetlerde, sokakta, hapishanelerde katledilen, kanlı gömleği giyen binlerce ilerici, devrimci, yurtsever var. Hatt son süreçte PYSK’ya dayanarak polisin baskı ve terörü sonucu katledilen onlarca sıradan insan var. Dolayısıyla devletin gerçekleştirdiği cinayetlere karşı ailelelerin de acılarını olduğu kadar çabalarını da ortaklaştırmaya ihtiyaç bulunmaktadır.

Kuşkusuz ki, bu mücadele “hesap sorma” bilinciyle bu toplumun ilerici, devrimci güçleriyle birleştiği koşullarda sonuç olabilir, devlete geri adım atılabile, faillerin açığa çıkartılarak cezalandırılabilmesinin koşulları yaratılacaktır.

“Belleği olmayan kendine kağıttan bir bellek yapar” diye bir söz vardır. Sermaye devletinin on yıllardır sistematik çabaları, fiziki, ideolojik, kültürel saldırıları sonucu işçi emekçilerin belleği de neredeyse kağıttan bir belleğe dönüşmüştür. Ancak toplumsal belleği canlı tutmanın yolu, çok açık ki vicdanlara seslenmekten değil, toplumsal mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Sermaye önemli bir hizmetkarını kaybetti...

Gençlik özgür üniversite düşmanı Doğramacı'yı unutmayacak!

12 Eylül askeri faşist darbesinin üniversiteler üzerindeki postal izi YÖK'ün kurucusu Prof. Dr. İhsan Doğramacı sermayeye yaptığı büyük hizmetleri arkasında bırakarak öldü. Ölümünün ardından düzenin temsilcileri Doğramacı'yı yere göğe sığdıramadılar. 12 Eylül karşı-devriminin simgesi Kenan Evren Doğramacı'nın ailesini ziyaret etti. Cenazesinde sermaye devletinin en tepesindekiler boy gösterdi. Tümü de Doğramacı'nın onyıllar boyunca sunduğu hizmetlerden bahsettiler.

Sermaye basını da Doğramacı'nın üniversitelere yaptığı hizmetleri öve öve bitiremedi. Doğramacı'nın "başarılı" hayat öyküsü sermaye medyasının sayfalarında ve ekranlarında yer aldı.

İhsan Doğramacı'ya gösterilen ilginin arkasında ne vardı? O, özellikle 12 Eylül'den sonra sermayeye uşaklıkta sınır tanımadı. 12 Eylül'ün üniversitelerdeki gözü, kulağı ve dili oldu. Akademik, bilimsel, demokratik eğitime yönelik saldırıların, bilim insanların üniversitelerden uzaklaştırılması icraatlarının mimarı oldu. Bu uşakça tutumuyla sermaye devletinin ilgisini fazlasıyla hak etti.

Doğramacı: 12 Eylül karşı-devriminin üniversitelerdeki eli

12 Eylül karşı-devrimi genelde tüm gençliğin, özelde üniversite gençliğini sindirmek için harekete geçti. Çünkü onlara göre, "12 Eylül öncesi gençlik memleketin başına çok bela olmuştu. Gençlik kökü dışarıda örgütlerin maşası olmuştu." Özellikle üniversite gençliğini yeniden şekillendirmek şarttı. Bunun için üniversitelerde düzen, eğitimden idari yapıya kadar gençliğin sindirilmesine hizmet etmeli, gençlik siyaset dışında tutulmalıydı. Üniversite gençliğini sindirmek, tek tipleştirmek, gerici-faşist eğitim programlarını hakim kılmak ve üniversiteleri birer kışla haline getirmek için bir kuruma ihtiyaç vardı.

İşte bu amaçla 6 Kasım 1981'de YÖK kuruldu. YÖK'ün kuruluşuyla birlikte bütün üniversitelerin yönetim kurulları lağvedildi, yerlerine faşist beş generalin seçtiği rektörler atandı. Çok geçmeden de yeni üniversite sisteminin başına İhsan Doğramacı getirildi.

YÖK üniversitelerinde öğretim üyelerinin atama ve terfilerinde belirleyici olan, ortaya konulan bilimsel çalışmalar değildi. Akademik yükselme ve atamalarda yolsuzluk ayyuka çıkmıştı. YÖK, bilim insanı sıfatına layık olmayanlara kürsüler ve kadrolar dağıtmaktaydı. Öğretim elemanlarının çoğu bilimsel düşünceden uzak, adeta devlet memuru konumundaydı.

YÖK'le birlikte üniversitelerdeki kısmi özerklik de tamamen ortadan kaldırıldı. Üniversite eğitimine ortaçağ zihniyeti hakim kılındı. 2 Aralık 1987'de çıkarılan 301 sayılı "yasa gücündeki kararname" ile YÖK'ün yetkileri daha da arttırıldı. Tüm yetkiler YÖK Başkanı ve Yönetim Kurulu'nda toplandı. Tüm bu düzenlemelerde öne çıkan isim, yeni üniversite düzeni için gecesini gündüzüne katan İhsan Doğramacı'ydı.

Doğramacı YÖK başkanlığı süresince üniversiteleri sermaye için "dikensiz gül bahçesi"ne çevirmek için çabaladı. Yeni sisteme uyum sağlamayan tüm ileric, demokrat, aydın bilim insanları, öğretim üyeleri ve

öğrencilerin temizlenmesi anlayışı ile hareket etti. Faşist generallerin meşhur 1402 sayılı yarasını üniversitelerde devreye soktu, 1254 bilim insanının işine son verildi. Öğrenciler hakkında soruşturmalar açıldı, binlerce öğrenci üniversitelerden uzaklaştırıldı.

12 Eylül hizmetkârı Doğramacı nasıl bir gençlik istedi?

İhsan Doğramacı'nın başında bulunduğu YÖK sistemi ile; düşünmeyen, sorgulamayan, ezberci, duyarsız, sınavdan sınava koşan, siyasetle ve geleceğiyle ilgilenmeyen, itaatkar öğrenciler, yükselmek için her yolu mübah sayan, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın diyen bir gençlik isteniyordu. Bunalımlı, bencil, üretmeyen, konuşmayan, yukarıdan buyurucu yaklaşımlara açık, her şeyi itirazsız kabullenen bir gençliği yaratmak için hareket geçildi.

Üniversite denilince ilk akla gelen doğal olarak "bilimsel özgürlük veya özerklik"tir. Ama Doğramacı'nın YÖK üniversitelerinde "bilimsel özgürlük"ün kırıntısından söz etmek bile mümkün değildir. Bugün YÖK üniversitelerinde gerici-faşist eğitim programları uygulanmaktadır. Yapılan araştırmaların çoğu bilimsellikten uzaktır. Bergama'da siyanürlü altın çıkarılması için olumlu rapor veren profesörler heyeti veya ülkemizi emperyalist tekellere peşkeş çeken Tahkim Kanunu'nu savunan profesör müsvetteleri bu durumun açık göstergesidir.

Devletin katkısıyla sermayesini her geçen gün büyüttü

İhsan Doğramacı Bilkent Holding çatısı altındaki şirketler sayesinde devasa bir sermayeye sahipti. Her ne kadar şirketlerin gelirlerinin Bilkent Holding ve vakıflar aracılığıyla Bilkent Üniversitesi başta olmak üzere "ulvi" amaçlar için kullanıldığı yalanlarıyla üstü örtülmeye çalışsa da, ortaya çıkan servetin üzerine oturan Doğramacı'ydı. Kurduğu grup üniversite ve vakıf aracılığıyla vergi avantajı başta olmak üzere bir dizi imtiyaz elde etti.

Holding hisselerinin halka arzından elde ettiği 150 milyon doları da Kürdistan'da dört özel üniversite açmak için kullandı. Üniversitelerinde "eğitim" faaliyeti

kamu yararı için değil, ticari bir iş olarak görüldü.

Doğramacı'ya ait olan şirketler Afganistan ve Irak'ın emperyalistler tarafından işgal etmesini fırsata çevirdi. İşgalcilerin döktüğü kandan beslendi. Üniversite "şirketi" de dahil olmak üzere 50'yi aşkın şirketi sürekli büyüdü.

Son yıllarda Irak'ın çeşitli bölgelerinde, ABD ordusu için yatakhane, çamaşırhane, ofis binaları, Süleymaniye'de yeni yapılan ABD üssü için çelik hangar ve çeşitli çelik imalatı, ABD ordusu için çeşitli prefabrik kamplar gibi işlerden milyonlarca dolar kazandı. Tepe İnşaat yetkililerinin basına yansıyan ifadelerine göre, Irak'ta ABD ordusuna verilen hizmetlerden elde edilen tutar 500 milyon doları aşmış durumda. Ayrıca 250 milyon dolarlık Süleymaniye Üniversitesi inşaatı da, Doğramacı'nın sahibi olduğu Tepe İnşaat tarafından yapıldı.

Afganistan'da ise Mezarı Şerif Havalimanı, helikopter pisti, ISAF için ofis, yatakhane binaları ve altyapı işleri, Alman ordusu için yatakhane ve altyapı işleri, Afganistan ordusu için bina yapımından yaklaşık 100 milyon dolar kazandı. Projelerin büyük bölümünün işvereni Afganistan'daki işgalci güç olan ISAF'tı. Irak'ta ve Afganistan'da özellikle işgalcilerin barınması için kurulan prefabrik yapılar, grubun Ankara'da bulunan fabrikası Tepe Prefabrik'te üretildi.

Özerk, bilimsel, demokratik üniversitenin düşmanı olan kapitalist İhsan Doğramacı'yı işçi ve emekçiler de, üniversite gençliği de unutmayacak. Üniversiteleri ve ülkeyi sermaye egemenliğinden kurtarma mücadelesi, İhsan Doğramacı türünden sermaye uşaklarından hesap sormanın biricik yoludur.

Devrimci öğrenciler direnen işçileri selamladı

İlerici ve devrimci öğrenciler direnişteki Marmaray işçilerine destek olmak ve 23 Şubat günü Balıkesir'de yaşanan iş cinayetini protesto etmek için 26 Şubat günü saat 14.00'te Beyazıt Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. TEKEK direnişinin de selamlandığı açıklamada, sınıf dayanışması yükseltme çağrısı yapıldı.

Demokratik Gençlik Hareketi, Ekim Gençliği, **Emekçi Hareket Partisi Gençliği**, TİM-İlerici Gençlik Dernekleri ve **Yeni Demokrat Gençlik**'in örgütlediği eylemde "Dün Bursa'da, bugün Balıkesir'de artık ölmek istemiyoruz! İş cinayetlerine son!" ve "TEKEK'den Marmaray'a direne direne kazanacağız!" pankartları açıldı.

Açıklamada patronların krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalıştığı, emekçilerin ise buna direnişle yanıt verdiği ifade edildi. Tersanelerden kot kumlama atölyelerine, madenlere kadar birçok işkolunda, işçilerin iş güvenliği ve işçi sağlığı tedbirleri alınmadığı için hayatını kaybettiği ifade edilirken Bursa'da geçtiğimiz Aralık ayında 19 işçinin ölmesiyle sonuçlanan iş cinayeti hatırlatıldı. TEKEK direnişini de selamlayan öğrenciler, direnişin herkes tarafından sahiplenilmesi gerektiği söylediler.

İstanbul Ekim Gençliği

Üniversitelerde soruşturma terörü

Olimpiyat ateşi cezaları yakacak!

Yıldız Teknik Ünivesitesi’nde **YTÜ Öğrencileri**’nin soruşturma ve ceza terörüne karşı yürüttükleri faaliyet devam ediyor. Cezası biten bir öğrencinin olimpiyat ateşini okula sokması ile 2 Mart günü “**YEK Olimpiyatları**” başladı.

Soruşturma terörü ve eğitim hakkının gaspına karşı gerçekleştirilen çalışmaların bir parçası olan “YEK Olimpiyatları” adını Yıldız Elektronik Kart (YEK)’tan alıyor. Çalışma süresince spor karşılaşmaları gerçekleştirilecek ve cezası biten her öğrenci “Hoşgeldin” pankartıyla okulun kapısında karşılanacak.

2 Mart günü YTÜ Öğrencileri, cezası biten bir arkadaşlarını üniversitenin kapısında “Hoşgeldin” pankartıyla karşıladılar. Cezaları devam eden, üniversitelerine alınmayan öğrencilerin de katılımı ile giriş kapısında gerçekleştirilen eylem, çevrede bulunan öğrencilerin de ilgisiyle karşılandı.

Ekim Gençliği / YTÜ

Kocaeli Üniversitesi’nde soruşturma karşıtı eylem

Kocaeli Üniversitesi’nde yılın ilk döneminden itibaren açılan soruşturmalar ve antidemokratik uygulamalar Umuttepe Kampüsü’nde 25 Şubat günü protesto edildi.

Ekim Gençliği, Gençlik Derneği, **DGH**, **SGDF**, **DEV-GENÇ**, **EHP** Gençliği ve **İKP**’den oluşan **KOÜ Soruşturma Karşıtı Platform** bileşenleri yemekhane çevresinde ajitasyonlar eşliğinde toplandılar. Rektörlük önüne yürüyen öğrencilerin önü İktisat Fakültesi önünde ÖGB barikatıyla kesildi. Barikatı yaran öğrenciler rektörlüğün önüne kadar sloganlar ve ajitasyon konuşmalarıyla yürüdüler. Rektörlüğün önünde ÖGB’lerin yerini jandarma aldı. Öğrenciler burada yaptıkları açıklamada, Sanayi ve Ticaret Bakanı Nihat Ergün’ü, TOBB başkanı Rıfat Hisarcıkhoğlu’nu protesto eden, polis kurşunuyla katledilen Aydın Erdem’i anan ve TEKEK işçilerine sahip çıkan öğrencilerin soruşturmalarla susturulmak istendiği söylediler.

Kocaeli Üniversitesi Öğretim üyesi Yücel Demirer de eyleme destek verdi.

KOÜ Ekim Gençliği

Eskişehir’de afiş okumak yasak!

Anadolu Üniversitesi Rektörlüğü yeni ve ilginç bir uygulamaya imza attı. Rektörlük, tüm okulu “**okul içerisinde afiş, bildiri, eylem alanı olarak Migros karşısı belirlenmiştir. Bu yer dışında bildiri dağıtmak, afiş asmak ve okumak yasaktır.**” yazılı afişlerle donattı. Kazanılmış haklarını savunmak için bir araya gelen **Ekim Gençliği**, **DPG**, **DGH**, **ODAK**, **YDG-M**, Gençlik Derneği ve **SGD** ise 2 Mart günü kampüsün her yerini ortak afiş ve bildirilerle faaliyet alanına çevirdiler.

Saat 12.30’da yemekhane önünden “Baskılar, yasaklar sökmeyecek, devrimci yurtsever faaliyet engellenemez!” pankartı açılarak toplu bir şekilde rektörlüğün önüne geçildi. Burada çekilen halayların ardından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada yıllardır devrimci faaliyetin rektörlüğün izninden bağımsız olarak sürdürüldüğü ifade edilerek bu uygulamayla öğrencilerin muhalefetten yalıtılmaya çalışıldığı söylendi. TEKEK direnişinin öğrenci gençliğe tek alternatifin mücadele etmek olduğunu gösterdiği belirtilerek, TEKEK direnişinden korkanların öğrencilerin mücadelesinden de korktuğu ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından rektörlük görüşme talep etti. Görüşme esnasında rektörlük binası önünde halaylarla, sloganlarla bekleyiş sürdü. Görüşmede, yasakları kaldırmayacağını, yarından itibaren daha sert müdahalede bulunacağını, öğrencilerin ayağını denk alması gerektiğini söyleyen rektöre gerekli cevap verildi. Okulun her alanının öğrencilerin olduğu, bedel ödeyerek kazanılan mevzilerin bedel ödeyerek ve ödeterek korunacağı belirtildi.

Anadolu Üniversitesi Ekim Gençliği

Eskişehir’de soruşturmalar tepki

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi’nde son dönemde gerçekleştirilen soruşturma terörü cezalarla sonuçlandı. İki Ekim Gençliği okuru üç öğrenci ceza aldı. Öğrencilerden biri YÖK’ten men edilirken, diğer iki öğrenci de bir yıl süreyle okuldan uzaklaştırıldı.

Soruşturma terörüne ve cezalara karşı Genç-Sen bir eylem örgütledi. 26 Şubat Cuma akşamı saat 17.00’de İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan Genç-Sen üyeleri Adalar Migros önüne kadar kısa bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca gerçekleştirilen ajitasyon konuşmalarıyla soruşturmalar ve cezalar teşhir edildi.

Adalar Migros önünde okunan basın açıklamasında

üniversite rektörlüğünün kendi yürüttüğü paralı eğitim, baskı ve tehdit uygulamalarını ideolojik bulmazken, parasız eğitim, özerk-demokratik üniversite ve bilimsel eğitim taleplerini çeşitli YÖK maddelerine dayanarak ideolojik bulduğu ifade edilirken rektörlüğün bu sayede hangi sınıfın ve ideolojinin hizmetinde olduğunu açıkça ortaya koyduğu belirtildi. DHF, Mücadele Birliği, Odak, Alinteri, EMEP, Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri’nin de destek verdiği eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Eskişehir

DLB’nin kurultay çalışmalarından....

Devrimci Liseliler Birliği, “Paralı eğitiminiz, staj ve atölye sömürünüz, eleme sınavlarınız sizin olsun gelecek bizimdir!” şiarıyla yapılacak lise kurultayına hazırlık çalışmalarına devam ediyor.

Esenyurt DLB, birçok aracı birarada kullandığı çalışmalarında okul çevrelerinde yoğunlaştırılan afişler ve yazılamalarla talepleri liseli gençliğe ulaştırıyor. Okullara ve meslek liselerine özel bülten çıkarma çalışmaları da süreklilik kazanıyor. Okullara özel çıkarılan bültenlerin ardından gerçekleştirilen okul toplantıları ile de bölgesel toplantılara hazırlık yapıyor.

26 Şubat günü gerçekleştirilen bölgesel kurultay toplantısı ise çeşitli okullardan liselilerin katımlı ile gerçekleşti. Kurultay çalışmasının okullardaki yansıması, çalışmanın ne konumda olduğu ve nasıl yaygınlaştırılabileceği toplantının ana gündemlerini oluşturdu. Tartışmalar çalışmaların planlanmasıyla sonlandırıldı. Hep beraber söylenen devrimci türkü ve marşlarla toplantı sonlandırıldı.

27 Şubat günü ise film gösterimi yapıldı. “Bahoz” filmi hep beraber izlendi ve ardından BDSP’nin düzenlediği TEKEK işçileri ile dayanışma etkinliğine gidildi.

Kartal DLB de çalışmalarına devam ediyor. Merkezi olarak çıkarılan “Paralı eğitiminiz, staj ve atölye sömürünüz, eleme sınavlarınız sizin olsun, gelecek bizim! / DLB” şiarlı afişler ile kurultaya çağrı yapan ozalitler Kartal Lisesi, Kartal Meslek Lisesi’ne yoğun bir şekilde yapıldı.

Ardından Yakacık Lisesi’ne de faaliyet götürən 3 DLB’li saat 16.00 civarında polis engellemesine ve terörüne maruz kaldı. DLB’liler önce hastaneye götürüldü, daha sonra iki kişi Kartal Çocuk Büro Amirliği’nde diğer DLB’li de Yakacık Karakolu’nda gözaltına alındı. Gözaltına alınan devrimci liseliler gece geç saatlere kadar keyfi bir biçimde alıkonuldu.

Devrimci Liseliler Birliği / Esenyurt - Kartal

Halil Akkanat Lisesi’nde polis baskısı

Esenyurt polisi, bir süredir Halil Akkanat Lisesi’nde öğrenciler üzerinde baskı kurmaya çalışıyor. Bir süredir devam eden tacizlere 2 Mart Salı günü bir yenisi daha eklendi.

Okuldan çıkan bir öğrencinin yanına yaklaşan ekip otosunun içinden bir polis emreder bir biçimde öğrenciyi yanına çağırdı. Polisin bu keyfi tutumu karşısında öğrencinin tavrı alması üzerine polis araçtan inerek küfürler ve hakaretler eşliğinde liseliyi tartaklamak istedi.

Polisin bu davranışını liselinin ajitasyon konuşmalarıyla teşhir etmesi üzerine polis, tehdit ve küfürlerle öğrenciyi darp etti. Arabadan inen diğer polislerle beraber GBT yapmak istediler. Kimliğini vermeyen liseliyi darp ederek arabaya bindirmeye çalıştılar. Arabaya binmeyen ve direnen liselinin yanına okuldan çıkan kalabalık bir grup öğrenci gelerek polislerin üstüne yürüdü. “Buradan kimseyi alamazsınız” diyen öğrencilere de darp girişiminde bulunan polisler, karşılığını anında aldı. Çaresiz kalan polisler “sizinle görüşeceğiz” diye tehditler savurarak gittiler.

Halil Akkanat Lisesi’ndeki DLB’liler polis terörüne karşı tavırlarını her defasında somut olarak gösterdi. Polis baskısına karşı, tek tipleştirmeye, F tipi lise yaratmaya karşı verdiği özgürlük mücadelesinin devam edeceğini her defasında ilan etti.

Halil Akkanat Lisesi’nden öğrenciler

Sömürgeci politikalar İngiltere-Arjantin ilişkilerini geriyor...

1833 yılından beri İngiliz işgali altında bulunan Arjantin'in Falkland (Malvinas) takımadaları sorunu, yeni bir gerginliğe neden oldu. İngiliz emperyalizminin sömürgeci politikada ısrarı, öncekilerde olduğu gibi yeni çıkan gerginliğin de nedenidir. Adalar, 1982 yılında da İngiltere'yle Arjantin arasında iki ay süren savaşa yol açmış, o dönem askeri cuntayla yönetilen Arjantin savaşı kaybetmişti.

Falkland savaşının üzerinden 28 yıl geçmesine rağmen, İngiliz emperyalizmi halen adalardan kovulamadı. Aralık ayında çıkardığı bir yasayla, Falkland takımadalarının Arjantin topraklarının bir parçası olduğunu ilan eden Buenos Aires yönetimi, İngiliz işgalini meşru görmediğini bir kez daha ilan etmiş oldu.

Emperyalist İngiliz rejimi önce Arjantin'in kararını önemsememiş göründü. Ancak aradan kısa bir süre geçtikten sonra Falkland açıklarında petrol arama çalışmalarına başlayacağını açıklaması, durumun pek de öyle olmadığını gösterdi. Sömürgeci sistemin dünyadaki temsilcilerinden biri olan İngiltere, petrol arama çalışmalarına başlayacağını ilan ederek Falkland üzerindeki egemenliğini pekiştirmeye çalışıyor.

İngiltere'nin bu küstah tutumuna tepki gösteren Arjantin Devlet Başkanı Christina Kirchner, petrol arama girişimini "savaş nedeni" sayacaklarını ve bu faaliyetleri durdurmak için tüm önlemleri alacaklarını açıkladı.

Bu gelişmeler üzerine alarma geçen Arjantin Deniz Kuvvetleri, "Arjantin ve Falkland Adaları'ndaki limanlar arasında hareket etmek ya da karasularından geçmek isteyen tüm gemilere izin alma zorunluluğu" koyduğunu açıkladı.

Arjantin'in tepkisi üzerine açıklama yapan İngiltere Başbakanı Gordon Brown, bir kez daha emperyalist yüzünü gösterdi.

İngiltere'nin adaya askeri yığınak yaptığı yönündeki iddialarla ilgili soruları yanıtlayan İngiliz başbakan şunları söyledi: "Petrol aramak bizim hakkımız. Arjantinliler bunu böyle bilsin. Falklandlılar'ın güvenliği için gereken her türlü hazırlığı yaptığımızdan kuşkunuz olmasın."

Brown'un bu küstahça tehdidi, Falkland sorununun emperyalist işgaller konusunda deneyimli olan İngiliz savaş makinesine havale edilebileceğini gösteriyor. Bu ise, açık bir savaş tehdididir. Irak, Afganistan işgallerinde ABD'nin bir numaralı suç ortağı olan İngiliz emperyalizminin, ezilen halklara karşı savaşma refleksini canlı tuttuğu, Brown'un tehdidiyle yeniden kanıtlanmış oldu.

Adalar üzerindeki egemenliklerinden vazgeçmeyeceklerini açıklayan İngiltere Savunma Bakanı da, Falkland karasularında petrol arama hakkını korumak için her şeyi göze alacaklarını belirtti.

İngiliz emperyalizminin Falkland üzerindeki egemenliğini sürdürmek için savaş tehdidi savurması, bu sömürgeci rejimin her zamanki gibi saldırgan politika izlediğine işaret ediyor.

Bu arada İngiltere'nin BM Daimi Temsilcisi Mark Lyall Grant, "İngiltere'nin Falkland Adaları üzerindeki egemenliği konusunda hiçbir şüphesi yoktur..." açıklaması yaparken, konuyu işleyen *Times* gazetesi de, başyazısına "Falkland İngiliz'dir, İngiliz kalacaktır"

başlığını atarak sömürgeci rejimin savunucusu olduğunu kanıtladı.

İngiliz emperyalizminin tehditleri karşısında geri adım atmayan Arjantin yönetimi ise, sorunu hem Birleşmiş Milletler hem Latin Amerika ülkelerinin gündemine taşıdı.

İngiltere'nin Falkland açıklarında petrol arayışının uluslararası hukuka ve BM kararlarına aykırı olduğunu vurgulayan Arjantin Dışişleri Bakanı Jorge Taiana, BM Genel Sekreteri Ban Ki-mun ile New York'ta yaptığı görüşmede, Londra yönetiminin son hareketi nedeniyle iki ülke arasındaki ilişkilerin yeniden gerildiğini belirterek sorunun çözülmesi konusunda yardım istedi. Ancak emperyalist güçlerin kuklası gibi çalışan BM örgütünün şefi Ki-mun, Arjantinli bakanın talebini "not etmek"le yetindi.

Arjantin'e asıl destek Latin Amerikalı ve Karayipli liderlerden geldi.

Meksika'da gerçekleştirilen Latin Amerika bölgesel toplantısında konuyu gündeme getiren Arjantin, toplantıya katılan liderler tarafından desteklendi. İngiliz emperyalizminin saldırganlığına en sert tepkiyi gösteren lider ise, Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez oldu.

Meksika'da gerçekleştirilen toplantıda Arjantin'in yanında olduklarını açıklayan Chavez, haftalık 'Alo Başkan' TV programında ise, İngiltere kraliçesine seslendi.

"Ey İngiltere, ne zamana kadar Falkland'da kalacaksın?" diye soran Chavez, Kraliçe 2. Elizabeth'in takımadayı Buenos Aires'e iade etmesini istedi.

"İngiltere kraliçesi, sana söylüyorum sana; imparatorluklar bitti. Bunun farkında değil misin İngiltere kraliçesi? Falkland'ı Arjantin halkına iade et..." ifadelerini kullanan Chavez, "İngilizler Arjantin'i tehdit etmeye devam ediyor. Ama durum değişti, Sayın Kraliçe; artık 1982'de değiliz. Arjantin saldırıya uğrarsa, yalnız olmayacağından emin olabilirsiniz" diye konuştu.

İngiliz emperyalizminin sömürgeci politikasını teşhir eden Chavez'in sözleri, Londra'da rahatsızlık yaratırken, Buenos Aires'te memnuniyetle karşılandı.

Gerilim devam ederken, İngiliz emperyalizminin, stratejik önemi büyük olan ve 60 milyar varil petrol ile 255 milyar metreküp doğalgaz barındırdığı tahmin edilen bu bölgeden kolay vazgeçmesi olası değil. Bu ise askeri çatışma riskini arttırıyor. Zira emperyalist politikaların yürütülmesinde silahlar, halen temel bir rol oynamaktadır.

Falkland bölgesindeki gerilimin seyri önümüzdeki süreçte belli olacak, ancak sorunun alacağı boyut ne olursa olsun, her sömürgeci güç gibi İngiltere de, sonunda Falkland adalarından defolup gitmek zorunda kalacaktır.

Hollanda'da kadın toplantısı

Hollanda'nın Eindhoven şehrinde Dünya Kadınlar Konferansı ön hazırlık çalışmaları sürüyor. 24 Şubat günü gerçekleştirilen toplantıda, 8 Mart kutlamaları, Dünya Kadınlar Konferansı ve TEKEK direnişi tartışıldı.

Toplantı, 24 Şubat günü çeşitli uluslara mensup kadınların katılımıyla gerçekleştirildi. Bilgilendirme ile başlayan toplantıda BİR-KAR Kadın Komisyonu'ndan ve Hollanda'nın Kızıl Şafak örgütünden kadınlar sunum yaptılar.

BİR-KAR Kadın Komisyonu'ndan kadın katılımcı, 8 Mart'ın tarihçesini anlattıktan sonra Eindhoven ve Hollanda genelinde 8 Mart kutlamaları hakkında bilgi verdi.

Bunların yanı sıra TEKEK direnişi üzerinde durarak etkinlikteki kadınları TEKEK işçileri ile dayanışmaya çağırdı.

Kısa bir aradan sonra Dünya Kadınlar Konferansı Hazırlık Grubu Başkanı ve Kızıl Şafak üyesi kadın konuşmacı sunumuna başladı. Bu bölümde konferansın amacını, kimlerin inisiyatifi ile geliştiğini, toplamda ve Hollanda'da hazırlıkların ne aşamada olduğunu anlattı. Mayıs'ın ilk haftasında İsviçre'nin Zürih kentinde, Dünya Kadınlar Konferansı'na hazırlık çerçevesinde 2. Avrupa Temsilciler Konferansı'nın yapılacağını duyurdu. Kadınları konferans hazırlık komitesine katılmaya çağırdı.

Türkiye’de demokratikleşme sorunu hakkında kısa notlar... -3

M. Can Yüce

Türkiye’de demokrasi sorunu, aslında, bir bütündür; demokrat olmanın ölçüleri de bir bütündür! Bu ölçüleri parça parça açmaya çalışırken amacımız, konunun daha iyi kavranabilmesi içindir!

Ulus devlet ya da daha doğru bir ifadeyle devlet-ulus teorisi ve programı, demokrasi önündeki en temel etken olmaktadır. Türk uluslaşması, devlet eliyle, devlet zoruyla ve devletin ürettiği ve her dönemde yeniden ürettiği resmi çizgiyle geliştirildi. Bu çok yönlü zor örgütlenmesi ve tüm farklılıkları bastıran ve yasaklayan resmi çizgi ve kültürü geliştirmek ve kurumlaştırmak anlamına geliyor. Hatta iş toplumsal farklılıkların inkârına, bu inkârın teorileştirilmesine kadar götürüldü: “Sınıfsız, imtiyazsız bir kütleyiz” hurafesi, bu “komik” teorinin en yalın ifadesi olmaktadır. Tüm farklılıklar ve farklı renkler yok sayıldı, inkâr edildi ve imha programına alındı; bu, TC’nin inkârcı, tekçi ve imhacı kimliğinin özüyüdü. Bu bağlamda;

Dört: Demokratikleşmenin ya da demokrat olmanın diğer bir ölçüsü de Kemalist Laiklik anlayışı, kurumlaşması ve pratiğine karşı tavır, buna karşı gerçek burjuva anlamda laikliği savunabilmektir. Bilindiği gibi resmi laiklik çizgisi ve kurumlaşması, süreç içinde Cumhuriyetin “değişmezleri”, tabuları içinde yer aldı. Bu, boşuna değil, Cumhuriyet kurumlaşmasının bir gereği, kendini “rasyonelleştirmenin” bir gereğidir. Askeri despotik dikta, özel savaş ve ulus devlet programı ile resmi laikliğin geliştirilme ve kurumlaşma süreçleri arasında sıkı bağlar var. Kısaca açmakta yarar var.

Resmi laiklik anlayışı ile Şeyh Sait Direnişi’nin bastırılması politikası arasındaki sıkı ilişki bir rastlantı mı? Hiç kuşkusuz hayır! Resmi laiklik çizgisinin şekillenmesinin iki temel ayağı ve temel nedeni var. **Birincisi**, kendini İslami motiflerle ifade etmeye çalışan dönemin Kürt Direniş hareketini bastırmak ve bastırılan bu hareketin kendini yeniden üretme ve geliştirme ideolojik ve kurumsal olanaklarından yoksun bırakmak... Dolayısıyla Şeyh Sait Direnişi’nden hemen sonra medrese, tekke ve zaviyelerin kapatılması, tarikat ve cemaatlerin kapatılması ve onların sembollerinin yasaklanması bundan dolayıdır. Bu, o tarihsel koşullarda toplumu örgütsüzleştirme, muhalefetin filizlenebileceği zeminleri tümenden ortadan kaldırma hareketinin kendisidir. Açık ki o dönemde dinsel ideoloji ve form, kendini, ulusal veya başka türden ifade etme zemini niteliğindedir. Birçok ulusal hareketin kendisini dinsel formlarda ifade ettiği ve geliştirdiği bilinmektedir. Dinsel zemin ve kurumlar Kürtler açısından belli ölçüde, bu işlevi görmeye yatkındı; Şeyh Sait hareketinde olduğu gibi...

Kürdistan’da 1920’li yıllarda medreseler, dinsel bir kurumlaşma olmakla birlikte Kürtçe’nin konuşulduğu, öğretildiği, dahası ulusal ve yurtsever duygu ve eğilimlerin kendini ifade etmeye çalıştığı zeminler niteliğindedir. Özellikle Kürdistan’da 19. yüzyılda, Behdinan Ayaklanması’nın bastırılmasından sonra, “beylik” yapılanmasının dağıtılmasıyla birlikte daha küçük toplumsal ve dinsel birimler önem kazandı. Dinsel ve aşiret örgütlenmesi, bunların “önderlikleri”, toparlanmanın ve yeniden ayağa kalkmanın toplumsal ve siyasal dayanakları niteliğindedir. Bundan dolayı bu direnişlerin bastırılması süreci, aynı zamanda bu birimlerin tasfiye edilmesi, yasak ve sürgünlerin etkin

kullanılması süreci olmuştur.

Bu yapılırken dinsel motifler ve gerçeklikler son derece abartılmıştır. Bununla bastırma ve her türlü ulusal, dinsel ve toplumsal farklılık inkâr edilerek imha etme politikasını “meşrulaştırma” araçları da geliştirilmiştir. “İrticaya karşı Cumhuriyetin uygarlık hareketi” savunusu, Cumhuriyet ve programını gerçekleştirme açısından önemli bir işlev görmüştür! Kürt direnişlerinin bastırılmasında “dinsel gericiliğe karşı ilerici” gerekçesi, önemli bir meşrulaştırma aracı olarak kullanılmıştır. Kısacası resmi laikliğin Kürdistan boyutu, TC’ye karşı her türlü ulusal direniş düşüncesi ve duygusunun ideolojik ve kültürel temellerini ortadan kaldırma, yeniden örgütlenme ve direnme eğilimini tümenden yok etme stratejik hedefine oturmaktadır...

Türkiye ayağı ve gerekçeleri ise kısaca şöyle özetlenebilir: Dinsel ideolojinin gerici, geri çeken, politik olarak Sultan ve Halife’ye bağlayan boyutları bilinmektedir. Yine Sultan ve Halifelğe bağlılık düşüncesini ve geleneğini tümenden tasfiye etme ve oluşturulan Kemalist iktidarın ideolojik ve toplumsal temellerini güçlendirme hedefleri var. Cumhuriyetin bu anlamda kendini meşrulaştırma kaygısı da bilinmektedir. “Modernleşmenin” böyle bir boyutu da var. Ancak bunlar işin bir boyutudur. Elbette önemsiz değildir, ama bu çalışmanın konusu değildir! Cumhuriyet rejiminin bu konuda esas çıkış noktası, her türlü muhalefeti ve farklılığı bastırma, tek tip bir toplum ve siyaset kültürünü oluşturma hedefidir. Burada yapılan, burjuva laikliğinde olduğu gibi, dini tüm siyasal ve devlet yaşamından çıkarma, devlet ve din işlerini birbirinden ayırma değil, tersine dini devletin tekeline alma, dini devletin ve onun resmi çizgisinin hizmetine sunma, böylece devletin yönettiği tek tip “devlet-dini” egemen kılma, bütün dinsel eğilim ve farklılıkları bu kurumlaşma içinde eritme veya yok etme esastır!

Politik alana kayma eğiliminde olan İslam, devlet için ciddi bir “iç tehdit” olarak algılanmıştır. Bununla birlikte devletin din tekeli ve egemenliği kurumlaştıktan sonra İslam ve onun her türden örgütlenmesi ve olanakları sola, devrimci ve sosyalist hareketlere, daha sonra Kürt direniş hareketlerine karşı ideolojik ve fiili saldırı silahı olarak kullanılmıştır. Daha sonra gelişen İslami hareketlerin resmi çizgi renklerini taşıması, ırkçı şoven ideolojinin ağır etkisinde olmaları, her düzeyde gericiliği temsil etmeleri, devlet ile yaşadıkları bu sürekli ilişkiden kaynaklanmaktadır. Kuşkusuz bunun kökleri Osmanlı Devleti’ne kadar uzanmaktadır, ama burada bu noktalara uzanma gereğini duymuyoruz.

Dinin devletin tekeline, egemenliğine ve mutlak denetimine alınması, bunun sonucunda resmi devlet dininin tüm topluma egemen kılınması; hem İslami motiflerle gelişebilecek muhalif eğilimleri bastırmada bir dayanak olmuş, hem de bu resmi devlet dini dışında kalan dinsel inançların inkâr edilmelerini, bastırılmalarını sağlamış ve yok edilme politikalarına konu edilmelerini getirmiştir. En başta Aleviler’in inkâr edilmeleri, dinsel inançlarının ve bu bağlamdaki bütün hak ve istemlerinin yok sayılması, bastırılması bu laiklik anlayışı ve onun kumlaşmasının doğrudan bir sonucudur. Diyanet İşleri Başkanlığı gibi bir kurum, devlet için en çok mali kaynak ve kadroya sahip bir kurum, dinsel farklılıkların ortadan kaldırılması için

denetiminin kurumsal ifadesidir; bu, aynı zamanda yaratılan devlet dininin gücünü, olanak ve derinliğini gösteren ilginç bir yapıdır. Bunun gerçek anlamda burjuva laikliği ile bir ilişkisi olabilir mi?

Bu kurumlaşma, Tek Devlet, Tek Millet, Tek Vatan, Tek Dil, Tek Din gibi “Teklere” dayanan ve bunları kurumlaştıran resmi çizginin en somut ve çarpıcı yapılarından biridir. Bu yapı ve ona can ve ruh veren anlayış, resmi çizgi dağıtılmadan, tasfiye edilmeden demokratikleşme konusunda tek bir adım atmak bile olanaklı değildir!

Aleviler’in inanç özgürlükleri de buradan geçmektedir.

Geçmeden, resmi laiklik konusunda Aleviler’in önemli bir paradoksa parmak basmak gerekir: İlginçtir, ama nedensiz değildir: Aleviler, genel olarak, kendilerini yok sayan, dinsel inançlarını inkâr eden, inançsal özgürlükleri önünde bir duvar gibi yükselen resmi laikliğe tutkuyla bağlıdırlar. Sadece dinsel ve inançsal inkâr ve yok sayma değil, aynı zamanda bu resmi çizgi ve devletin sayısız katliamına konu olmuşlardır. Maraş ve Sivas bunların en çok bilinen ve travmatik sonuçları bugüne kadar uzanan katliamlardır. Sürekli abartılan ve bir silah olarak kullanılan şeriat tehlikesi, Osmanlı’ya kadar uzanan dinsel baskı ve kırımların bilinç ve bilinçaltılarında yarattığı derin korkular, buna karşı Cumhuriyet’in getirdiği çok sınırlı olanaklar ve bunun yanılsamalı bilinci, anılan paradoksun önemli nedenleri arasındadır. Aleviler, kuşkusuz yaşadıkları bu paradoksu aşmak, Cumhuriyet ve onun laiklik çizgisi ve kurumlaşmasıyla temelde hesaplaşmak, kendi özgürlük istemlerinin bu Cumhuriyet’e ve onun resmi çizgisine sığmayacağını bilmek ve bu bilinçle hareket etmek durumundadırlar. Yoksa AKP iktidarı eliyle gerçekleştirilen “Çalıştaylar”dan Aleviler’e dinsel-inançsal özgürlüğün gelemeyeceğini bilmek durumundadırlar. Kuşkusuz devlet düzleminde, en azından varlığı ve haklarının tartışma konusu olması bir şeydir, eskiye göre inkârın delinmesi anlamına gelir; ama bunun özgürlük olmadığını, dahası özgürlüğün önünü kapatan, esas olarak amacı bu olan, devletin denetimine alma amacı olan bir girişim olduğunu bilmek durumundadırlar...

Cumhuriyet, bir iç savaş, bir özel savaş aygıtı olarak kendisini kurumlaştırdı ve her dönemin ihtiyaçlarına göre yeniden örgütledi, onun tarihi, bir bakıma bunun tarihidir...

Devam edecek...

BDSP'li tutsak Evrim Erdoğan yine serbest bırakılmadı

BDSP'li tutsak Evrim Erdoğan, Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "yasadışı örgüt üyeliğinden" yargılandığı davanın 2 Mart günü görülen ikinci duruşması sonunda yine serbest bırakılmadı.

11 Ağustos ve 14 Ağustos tarihlerindeki operasyonlar sonrası gözaltına alınarak tutuklanan BDSP'li sınıf devrimcileri ikinci kez hakim karşısına çıktılar.

BDSP'lilerin avukatlarının yaptığı savunmanın ve tahliye talebinin ardından mahkeme Evrim Erdoğan'nun tutuklu yargılanmasının, Gülnur Ertaş ve Eda Ünalın'ın ise tutuksuz yargılanmalarının devamına karar verdi.

BDSP'li devrimcilerin bir sonraki duruşmaları 22 Nisan'da görülecek.

Kronik astım hastası olan Evrim Erdoğan'nun sağlık durumu cezaevi koşullarında daha ağırlaşmıştı. Defalarca astım krizi geçiren Erdoğan serbest bırakılmadığı gibi cezaevindeki tedavisi de sürekli geciktiriliyor.

BDSP'den basın açıklaması

Duruşma öncesi BDSP tarafından adliye binası önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde, "Evrim Erdoğan serbest bırakılsın! - Devrimci tutsaklara özgürlük! / BDSP" pankartı açılırken atılan sloganlarla devrimci iradenin teslim alınamayacağı bir kez daha haykırıldı.

Basın açıklamasında, sermaye devletinin krizin derinleşmesiyle birlikte devlet terörünü daha da arttırdığına değinilerek 19 Kasım 2009 tarihinde İstanbul Esenyurt'ta katledilen Alaattin Karadağ şahsında polis tarafından gerçekleştirilen tüm cinayetler lanetlendi. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin ardından 3 sınıf devrimcisinin tutuklandığının hatırlatıldığı açıklamada, devletin hiçbir zorbalığının devrimci mücadeleyi yıldıramadığı ve yıldıramayacağı ifade edildi.

Açıklama, Evrim Erdoğan'nun ve tüm devrimci tutsakların serbest bırakılması talebiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Hasta tutsaklara özgürlük!

İstanbul: Sorumlu sermaye iktidarındır!

İstanbul'da ilerici ve devrimci kurumlar, hasta tutsakların serbest bırakılması için gerçekleştirdikleri eylemlerinin 31. haftasında 17 yaşındaki kan kanseri hastası Abdullah Akçay için yürüdü. Eyleme Akçay'ın ailesi de katıldı.

26 Şubat Cuma günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen kurumlar İstiklal Caddesi boyunca "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartı arkasında yürüdü. Kortejin en önünde Abdullah Akçay'ın yakını çocuklar yer aldılar. Çocuklar Abdullah Akçay'ın resimlerini taşıdılar. Eylemde ayrıca İngilizce "Hasta tutsaklara özgürlük" şiarlı pankart ve hasta tutsakların resimleri de taşındı. Kitle, Mephisto Kitapevi önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eylemi sırasında Çav Bella marşı söylendi.

Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasını Ercan Aydın gerçekleştirdi. Hasta tutsaklar için sürdürülen eylemlerin sadece siyasi tutsaklar için değil, adli tutuklular için de bir umut kaynağı olduğunu söyleyen Aydın, tutsakların hastalıklarının çoğunun kaynağının, uygulanan tecrit politikası olduğu bilinci ile verilen mücadelenin aynı zamanda tecride karşı da olduğunu vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana: Madenlerde işçiler hücrelerde tutsaklar katlediliyor

Adana'da hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle her hafta gerçekleştirilen eylemlerden biri de 27 Şubat Cumartesi günü İnönü Parkı'nda gerçekleştirildi.

Yapılan açıklamada Balıkesir'de iş cinayeti sonucunda 13 maden işçisinin katledilmesine değinilerek sistemin, maden ocaklarında işçileri, zindanlarda ise hasta tutsakları katletmeye devam ettiği belirtildi.

Maden ocağının 20 gün önce denetlendiği ancak tıpkı zindanlarda yapılan denetimler gibi bunun da bir oyundan ibaret olduğunun ifade edildiği açıklamada bu denetimler sonucunda madenlerden işçi cesetlerinin çıkmaya devam ettiği gibi zindanlardan da hasta tutsakların ölülerinin çıkmaya devam edeceği belirtildi.

Basın metninin okunmasının ardından 5 dakikalık oturma eylemine geçildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Cezaevlerinde hak ihlalleri sürüyor

Kırıkkale F Tipi'nde baskılar sürüyor

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, 2 Mart günü gerçekleştirdikleri basın toplantısıyla, Kırıkkale F Tipi'ndeki keyfi uygulamalara ve baskıya dikkat çekti.

TKP/ML TİKKO davasından yargılanan, ağır müebbet cezasıyla hükümlü olan ve yaklaşık bir yıldır aldığı cezalar nedeniyle ailesiyle görüşemeyen Ali Gülmez'in yazdığı mektuplar, "yazısının okunamadığı" gerekçe gösterilerek ailesine ve arkadaşlarına gönderilmiyor. Yazdığı şikâyet dilekçeleri de okunamadığı gerekçesi ile kabul edilmiyor. Gülmez, gördüğü işkenceden kaynaklı sağ elini düzgün kullanamıyor "düzgün yazı yazamadığı"na ilişkin de raporu mevcut.

Gülmez'in avukatı Gül Altay ise "en son masrafları ailenin karşılaması şartıyla bir daktilo veya bilgisayar isteğinde bulunduk. Ancak verilecek olan daktilonun demir aksamından kesici ve delici alet yapılabileceği, daktilonun sesinden diğer hükümlülerin rahatsız olabileceği, tünel kazma, demir kesme gibi firara teşebbüse yönelik hareketlerin daktilo sesinden anlaşılamayacağı ve bu sebeple büyük güvenlik zafiyeti doğuracağına karar verilerek, istemimiz reddedildi" dedi.

Kalkandere L Tipi'nde 12 Eylül uygulamaları...

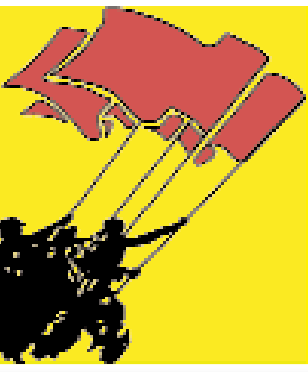
Rıza Kalkandere L Tipi Hapishanesi'nde kötü muameleye maruz kalan **Resul Yıldız**'ın ailesi İHD İstanbul Şubesi'nde 25 Şubat günü basın toplantısı düzenledi.

Yıldız'ın kardeşi Çilem Babahan, kardeşinin Metris Cezaevi'nden sevkini kendisine veya ailesine bilgi verilmeden gerçekleştirildiğini belirtti. Kış şartlarında 48 saatlik ring işkencesine maruz bırakılan Yıldız'a götürüldüğü Rize Kalkandere L Tipi Hapishanesi'nin kapısında onursuz arama dayatıldığı ifade edildi. Kardeşinin, bu durumu kabul etmediği için bir gece bekletilerek özel tim görünümüne başka gardiyanlar tarafından çırlıçıplak soyularak, rencide edici uygulamalara maruz bırakıldığını söyleyen Babahan, bu uygulamalar sonrası kardeşine iki günlük tecrit cezası verildiğini belirtti.

12 Eylül'ü aratmayan hak ihlallerinin, kötü muamelenin, askeri disiplin (tek sıra askeri yürüyüş) uygulamalarının artarak devam ettiğini belirten Babahan, kardeşine posta yoluyla gönderdikleri eşyaların dahi askeri yürüyüşü kabul etmediği için kendisine vermediğini söyledi. Kış gününde kaloriferlerin yanmadığını, sıcak su verilmediğini sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Madenden ölüm haberi

Balıkesir'in Dursunbey ilçesinde özel bir maden ocağında yaşanan grizu patlamasında ilk olarak 13 işçi iş cinayetine kurban gitmiş, ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan işçilerden Ramazan Can tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirmişti.

14 işçinin yaşamını yitirdiği madenci katliamının ardından yeni bir katliam haberi de Zonguldak'tan geldi. Zonguldak'ta, özel kömür ocağında meydana gelen göçükte 1 işçi yaşamını yitirdi.

Göçük, Demiro Madencilik'e ait maden ocağında meydana geldi. Yerin 50 metre altında meydana gelen göçükte, 20 yıllık maden işçisi Metin Köseoğlu toprak altında kaldı. Çalışma arkadaşlarının yaklaşık 1.5 saat süren kurtarma çalışması sonucu Köseoğlu'nun cesedine ulaşıldı.

Ceset ocaktan kömür vagonuyla çıkarılırken, maden ocağının patronu ve yakınları gazetecilerin görüntü almasını engelleyerek katliamın üzerini örtmeye çalıştı.

Patron öldürüyor, devlet koruyor!

Bursa TEKEK İşçileriyle Dayanışma Platformu 26 Şubat günü gerçekleştirdiği yürüyüş ve basın açıklaması ile Balıkesir/Dursunbey'de meydana gelen patlamada yaşamını yitiren 13 işçiyi andı. "Katliamların hesabını soracağız!" denilen eylemde sorumluların cezalandırılması istendi.

Osmangazi Metro İstasyonu önünde toplanan platform bileşenleri "Dün Bursa, bugün Balıkesir... Patron öldürüyor, devlet koruyor! İş cinayetlerine son! / TEKEK İşçileriyle Dayanışma Platformu" pankartı açarak sloganlarla Kent Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Canlı ve coşkulu sloganların atıldığı yürüyüş boyunca, ajitasyon konuşmaları yapılarak, tüm işçi ve emekçiler direnen TEKEK işçilerinin gösterdiği gibi mücadeleye çağrıldı.

Kent Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. BAMİS Genel Başkanı Ayşegül Bozdağ tarafından yapılan açıklamada, Özay Tekstil'de, Ceylanpınar'da, Davutpaşa'da, Tuzla Tersanelerinde, Pameks Tekstil'de, Bursa Mustafakemalpaşa'da yaşamını yitiren işçilerin "iş kazası" sonucu değil, iş cinayeti sonucu yaşamını yitirdiği vurgulandı.

Açıklamada, "Maden ocaklarında özelleştirmeler, aşırı üretim ve kar hırsını körüklerken, insan yaşamları ölüme yatırılmaktadır" denildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

Katledilişinin 6. yılında Önder Babat anıldı...

Devrimci Hareket Dergisi okuru Önder Babat, 3 Mart 2004 tarihinde başından vurularak katledilişinin 6. yıldönümünde vurulduğu yerde anıldı.

Önder Babat Kültür Merkezi tarafından düzenlenen ve BDSP, EHP, ÖDP, DHF, ÇHD, Alinteri ve sanatçı Tunay Bozyiğit'in destek verdiği anma etkinliği, Beyoğlu İstiklal Caddesi, İmam Adnan Sokak'ta Önder Babat'ın vurulduğu anda, saat 18.45'te başladı.

Anma, Devrimci Hareket Dergisi temsilcisi tarafından okunan metinle başladı. Anma metninde, Önder Babat'ın devlet tarafından planlı bir şekilde katledilmesinin ardından 6 yıl geçtiği belirtilerek, Önder'i öldürdükten sonra bilinçleri bulandırmaya yönelik devlet kaynaklı yönlendirmelerin ise bir işe yaramadığı ifade edildi.

Halklara tarihin hiçbir kesitinde açlık, sefalet ve zulümden başka bir şey vermeyen egemenlerin, bugün bir taraftan krizin yükünü emekçilerin sırtına yıkarken diğer taraftan da 'açılım, demokratikleşme' demagogileri eşliğinde saldırılarını sürdürdüğü, dün Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta olduğu gibi Önder Babat'ı katledenlerin, Bursa'da 19 maden işçisini yerin 500 metre altında öldüren, TEKEK işçilerinin meşru mücadelesine kin kusanların aynı sistemin parçaları olduğu belirtildi. Önder Babat'ın ve halkların katilinin devlet ve faşizm olduğu söylendi. Bu noktada Türkiye devletini Önder Babat cinayetinde yeterli araştırma yapmadığı için kusurlu bulan ve mahkûm eden Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararının, gerçek failin devlet olmasından dolayı bir anlam ifade etmediği belirtilerek şunlar söylendi: "Önder yoldaşımızı aramızdan alanlar unutmamalıdır ki, halkın adaleti er ya da geç hesap soracaktır."

Basın açıklamasının ardından, Önder Babat şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunun ardından Önder Babat Müzik Topluluğu ve Serhad Raşa, Önder Babat Marşı'nı seslendirdiler.

Önder'in katledildiği yere karanfillerin bırakılmasının ardından anma sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TTB: "Cezaevlerinde sağlık hakkı ertelenemez!"

Türk Tabipleri Birliği Kanser Danışma Kurulu tarafından hazırlanan "Cezaevindeki Hastalar İçin Kanser Danışma Kurulu Raporu" 3 Mart günü düzenlenen basın toplantısıyla kamuoyuna açıklandı.

Basın toplantısına TTB İkinci Başkanı Prof. Dr. Feride Aksu Tanık, TTB Merkez Konseyi üyesi Dr. Ali Çerkezoğlu ve TTB Kanser Danışma Kurulu üyesi Dr. Ali Özyurt katıldı.

Dr. Ali Çerkezoğlu yaptığı açıklamada, 2002 yılında cezaevlerinde yaklaşık 59 bin tutuklu ve hükümlü bulunduğunu, ancak bu rakamın 2009 yılında yaklaşık 118 bine ulaştığını belirtti.

Çerkezoğlu şunları söyledi:

"Mahkumların hastalıklarının tespit edilmesi, sağlık kurumlarına sevk, bir an önce tedavi altına alınmasına yönelik mevcut uygulamanın iyileştirilmesi etkinleştirilmesi ve hızlandırılması ivedi olarak sağlanmalıdır. Bunun yanında hastanın ileri döneme girmesi ve tedaviye cevap vermemesi halinde tutuklu ve hükümlülerin aileleri ile vedalaşma ve son günlerini huzur içinde geçirmeleri mümkün kılınmalıdır. Hastalığı iyileşemeyecek derecede ilerlemiş mahkumların cezalarının infazının ertelenmesinin yanında sadece Cumhurbaşkanına tanınan ve sürekli hastalıklar için de icrası mümkün olan af yetkisinin etkin olarak kullanılması sağlanabilir. Mevcut uygulama bir prosedür uygulamasından öteye geçmiyor."

Çerkezoğlu, mevcut Adli Tıp raporlarının kanser hastalarında "yoruma dayalı olmaktan" çıkarılması ve kanser türlerine ve derecelerine göre bazı kriterlerin olması gerektiğini de belirtti.

Batıkent'te faşist provokasyon

Ankara Batıkent'te, bir duvara yapılan yazılamayı kapatmak isteyen faşist grup antifaşist gençler tarafından cezalandırıldı. Yazılamanın üzerini ırkçı yazılarla kapatmaya çalışan faşistleri ilk olarak ÖDP'li gençler farkettiler.

27 Şubat günü yaşanan olayda, yazılamanın üzerini kapatmasına tepki gösteren ÖDP'li gençler ve onlara destek veren antifaşist gençlerle faşistler arasında gerginlik yaşandı.

Olayın duyulması üzerine toplanan ilerici güçlerin önüne çevik kuvvet barikat kurdu. Köpeklerini korumak için zaman kaybetmeden gelen düzenin kolluk kuvvetleri, faşistleri 'güvenlik' altına alarak alandan uzaklaştırdı.

Batıkent'ten Kızıl Bayrak okurları

Yaşasın 8 Mart

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü